CUPRINS

CAPITOLUL 1

LA SAN FRANCISCO

Oraşul San Francisco este aşezat la Oceanul Pacific, pe o limbă de pământ, într-un golf minunat. Portul San Francisco este unul dintre cele mai frumoase şi cele mai sigure din întreaga lume. Este deosebit de mare, putând găzdui cu siguranţă toate flotele din lume. În San Francisco este tot timpul agitaţie mare. Toată lumea are treabă, toată lumea se agită. Aici, în uriaşul port, se văd oameni aparţinând tuturor raselor şi tuturor popoarelor. Pe lângă albii provenind din toate ţările pământului, se pot zări indieni „sălbatici” sau „domesticiţi”, care vin aici pentru a vinde piei şi blănuri pe care obţin, pentru prima oară poate, un preţ bun. La San Francisco se pot vedea mexicani în haine bogat împodobite, negri umili şi tăcuţi, englezi calmi, francezi gureşi şi agitaţi, domni eleganţi, vânători îmbrăcaţi neglijent, tirolezi veniţi cu afaceri, căutători de aur bronzaţi, bărboşi şi cu părul nepieptănat, mongoli, indieni, chinezi.

Mongolii, „copiii Orientului”, sunt foarte numeroşi aici şi dau oraşului o notă cu totul deosebită. Ei par tunşi toţi de acelaşi bărbier şi croiţi toţi după acelaşi calapod.

Toţi au ochii oblici, pielea galben-maronie, nasul mic întors în sus, buzele mari şi cărnoase, pometţii ieşiţi în afară. Feţele lor nu exprimă nimic, sunt „goale”. În ochii lor se poate citi un singur sentiment: tristeţea.

Chinezii sunt cei mai harnici muncitori din San Francisco. Mici, rotunzi, bine hrăniţi, dar totuşi atât de agili, chinezii sunt gata să facă orice muncă, atunci când este vorba de răbdare şi îndemânare. Ei sculptează în fildeş sau în lemn, strunjesc metalul, brodează pe pânză, pe piele, pe bumbac, pe mătase. Din mâinile chinezilor ies minunate obiecte de artă ce îşi găsesc mereu clienţi în rândul celor ce colecţionează lucruri rare.

La toate acestea se adaugă faptul că simpaticii chinezi sunt modeşti şi se mulţumesc întotdeauna cu puţin. Preţurile pe care le cer sunt uneori foarte mari, dar se ştie foarte bine că orice cumpărător se poate tocmi cu un chinez. De cele mai multe ori, chinezul obţine o treime sau o pătrime din preţul cerut la început. Şi salariile pe care le primesc chinezii sunt de multe ori mai mici decât cele pe care le primesc albii, însă chinezii duc un trai modest şi sunt strângători. Multe meserii sau ocupaţii au devenit un adevărat monopol al chinezilor. Spălătoriile sunt de cele mai multe ori patronate de chinezi. Bucătarii şi ospătarii din San Francisco sunt de cele mai multe ori chinezi.

Cititorul nu trebuie să înţeleagă că doar chinezii se pricep la afaceri. Nu, nicidecum! Toţi locuitorii din San Francisco se pricep la afaceri. Cu toţii au un singur ţel: să câştige bani, cât mai mulţi şi cât mai repede.

Dorinţa de bani se simte în curţile, în casele, pe străzile şi în pieţele oraşului. Americanca palidă şi înaltă, mexicanca mândră, cu pielea arămie, nemţoaica

blondă, franţuzoaica plăpândă, toate se agită, toate aleargă încolo şi-ncoace. Bancherul elegant, în frac, purtând pe cap jobenul înalt, duce într-o mână bucata de carne şi în cealaltă coşul cu legume. Fermierul duce pe umăr o plasă încărcată cu peşte. E vesel şi vrea să sărbătorească un eveniment important. Ofiţerul duce-n mână un clapon gras, tăiat chiar atunci. Mormonul poartă, înveliţi bine în poala hainei sale lungi, mai mulţi homari. Toţi se mişcă încolo şi-ncoace într-un ritm infernal.

Am ajuns cu bine în capitala aurului care este oraşul San Francisco. Am trecut neobservaţi prin mulţimea de oameni, am găsit Sutterstreet şi hotelul „Valladolid”. Hotelul era, de fapt, un modest han din bârne.

Ne-am lăsat caii în grija grăjdarului, care i-a dus îndată într-un şopron mic. Am intrat apoi în cârciuma „hotelului” care, deşi mare, era plină până la refuz.

Am izbutit să „cucerim” o masă. A apărut imediat un ospătar, şi fiecare dintre noi a comandat după pofta inimii. După ce ni s-a adus ce am cerut, l-am întrebat pe chelner:

– Se poate vorbi cu senor Enrique Gonzales?

– Da, domnule, doriţi să-l chem?

– Desigur, dacă nu cer prea mult.

Ospătarul a dispărut şi, peste câteva clipe, şi-a făcut apariţia un spaniol înalt şi sobru care ne-a spus că este domnul Enrique Gonzales.

– Mi-aţi putea spune, stimate domn, dacă un anume Allan Marshal se mai află-n gazdă la dumneavoastră? l-am întrebat eu.

– Nu am auzit de un domn care să poarte acest nume, de altfel, nici nu mă interesează oaspeţii mei. De ei se ocupă soţia mea, a răspuns senor Gonzales.

– Se poate vorbi cu dumneaei?

– Nu ştiu, poate ştie vreuna dintre fete.

Spunând acestea, bunul domn ne-a întors spatele şi a plecat. Se pare că relaţiile dintre el şi soţia lui erau aceleaşi ca între don Fernando de Venango şi senora Eulalia.

M-am ridicat de la masă şi am luat-o spre locul din care venea un miros îmbietor de friptură.

O domnişorică mică şi subţirică a vrut să treacă pe lângă mine în mare grabă, dar am prins-o de braţ şi am întrebat-o:

– Unde-i doamna, mititico?

– Vous etes un âne[1]!

„O franţuzoaică, deci”, mi-am zis eu, continuându-mi drumul. Lângă o masă am văzut o altă fată care semăna a fi ospătăriţă şi am întrebat-o:

– Mademoiselle, vreţi să-mi spuneţi unde o găsesc pe soţia proprietarului acestui minunat hotel?

– I am not mademoiselle!

„O englezoaică sau o americancă”, am gândit eu imediat. Dacă eram nevoit să pun întrebări unor ospătăriţe care aparţineau tuturor popoarelor pământului, n-o mai găseam pe soţia lui nici până la lăsarea serii! Spre norocul meu, am zărit într-un colţ o domnişoară care mă tot privea. Faţa ei îmi părea cunoscută şi mi-am încercat norocul, îndreptându-mă ţintă spre ea. Nici nu am apucat să mă apropii bine, când a exclamat surprinsă:

---

[1] *Sunteţi un măgar, în limba franceză, în text.*

– Vai, vecine! Se poate oare? Să-ţi laşi dumneata aşa o barbă! Să nu te mai recunosc!

– La naiba! Gustel! Gustel Eberbach! Doamne, ce-ai mai crescut! Cum ai ajuns tocmai aici, în California?

– Mama a murit imediat după ce ai plecat din Germania. La tata a venit un domn. Nu ştiu ce-au vorbit, dar acum tata este împreună cu fraţii mei sus, în munţi, la nişte mine unde s-ar găsi mult aur. Pe mine m-a lăsat aici. Îmi merge bine şi îl aştept să vină de la minele de aur.

– O să mai vorbim noi, i-am spus. Te rog, deocamdată, să mă-ndrumi. Unde o pot găsi pe doamna Gonzales? Trebuie să ştii că întrebarea asta am mai pus-o de două ori, dar se pare că bunele tale colege nu sunt tocmai amabile.

– Doamnei nu trebuie să-i spui nicidecum senorita, ci dona, dona Elvira!

– Prea bine! Voi ţine minte asta! Aş putea să-i vorbesc?

– O să văd eu imediat. La care masă te-ai aşezat?

– Uite, la masa a doua, de colo!

– Foarte bine! O să-ţi spun eu cum stau lucrurile, vecine!

Aceasta era una dintre acele întâlniri neaşteptate de care am avutparte de-a lungul vieţii mele. Părinţii lui Gustel erau vecini cu părinţii mei. Tatăl meu şi părintele ei erau foarte apropiaţi. Acum aflam că bătrânul meşter tâmplar, tatăl lui Gustel, era în munţi la minele de aur. Fiul cel mare al tâmplarului îmi fusese coleg de şcoală. Şi acum o întâlneam aici, în California, în primul han în care-am călcat, pe Gustel, pe micuţa Gustel, pe care obişnuiam s-o ţin în braţe, pe micuţa Gustel care se juca

mereu cu părul meu, ciufulindu-mă straşnic, pentru ca mai apoi să-şi lipească năsuculmic de obrazul meu. Cine s-ar fi gândit că aveam s-o întâlnesc tocmai în California!

Glasul lui Gustel m-a trezit din frumoasele mele amintiri:

– Dona Elvira este gata să te primească, deşi acum nu are program de audienţe.

– Program de audienţe? am întrebat eu, mirat. O cârciumăreasă are program de audienţe?

– Gustel a dat din umeri, zicând:

– Da, are program de audienţe de două ori pe zi. De la unsprezece la douăsprezece şi după-amiaza de la şase la şapte. Cine vrea să-i vorbească între alte ore decât cele pe care ţi le-am spus este nevoit să aştepte, dacă nu este recomandat călduros..

– Aha! Mulţumesc frumos! am spus eu, râzând. Nici nu ştiam ce importantă poate fi pentru mine o vecină cumsecade!

– Nu-i aşa? Hai, să mergem!

Totul s-a desfăşurat ca atunci când intri în audienţă la o persoană importantă. Am fost introdus într-o cămăruţă mobilată întocmai precum o anticameră. După cum mi-a spus Gustel, trebuia să aştept în acea cămăruţă, până când aveam să aud sunând un clopoţel.

Răbdarea mi-a fost pusă la grea încercare, pentru că am fost nevoit să aştept o jumătate de ceas, până când am auzit, în sfârşit, sunetul clopoţelului. Am intrat într-o odaie destul de mare, încărcată cu tot soiul de mobile. Se pare că dona Elvira trebuia neapărat să dispună de o cameră împodobită din belşug cu piese de mobilier dintre cele mai diverse. Şi pereţii erau din cale-afară de încărcaţi cu tot felul de obiecte. Doamna

Gonzales stătea pe o sofa, cu cotul sprijinit de o hartă ce atârna pe perete. În poală avea o chitară şi un material pe care începuse să-l brodeze, iar înaintea ei se afla o hârtie mare, ce acoperea cu totul fereastra, astfel încât în odaie intra foarte puţină lumină. Pe hârtie erau desenate două schiţe, una dintre ele reprezentând capul unui motan sau al unei femei bătrâne. Cea de-a doua schiţă reprezenta cu siguranţă un animal, dar nu mi-am putut da seama despre ce fiinţă a lui Dumnezeu putea fi vorba.

M-am înclinat adânc şi cu smerenie. Doamna nu mă băga în seamă, privind cu insistenţă un anumit punct din tavan. După câteva clipe, s-a uitat la mine şi m-a întrebat în engleză:

– Ce depărtare este de la Pământ la Lună?

Mă aşteptam ca doamna dinaintea mea să-mi pună o întrebare mai puţin obişnuită, aşa că i-am răspuns numaidecât:

– În zilele de luni, distanţa de la Pământ la Lună este de cincizeci şi patru de mii de mile. În zilele de sâmbătă, ea este de numai de cincizeci de mii de mile.

– Întocmai! a răspuns ciudata doamnă, privind din nou în tavan. După câteva clipe mi-a pus o altă întrebare: Din ce se fac stafidele?

– Din struguri! am răspuns eu, prompt.

– Corect!

Doamna Gonzales a privit tavanul pentru a treia oară, întrebându-mă apoi:

– Ce este poil de chevre?

– Un material din care se croiesc haine. Cincisprezece coţi din acest material costă un escudo de aur. Acum acest material nu mai este la modă.

– Aşa este! Bine aţi venit, senor! Augusta m-a rugat să-mi fac timp pentru dumneavoastră, dar se cuvine să ştiţi că timpul meu este preţios! Cine-mi cere o favoare trebuie sătreacă examenul la care-l supun. Dumneavoastră, germanii, sunteţi oameni culţi, de aceea mi-am îngăduit, de fapt, să vă pun aceste întrebări. Dumneavoastră aţi răspuns corect, deşi arătaţi mai mult a urs decât a om cu carte. Augusta mi-a spus că aţi învăţat pe la tot felul de şcoli şi aţi călătorit mult. Luaţi loc, senor!

– Mulţumesc, dona Elvira de Gonzales, am răspuns eu, cu modestie, aşezându-mă pe colţul unui scaun.

– Doriţi să locuiţi în casa mea?

– Da.

– Puteţi locui în casa mea, fiindcă sunteţi un bărbat deosebit de respectuos, după cum văd. Desigur că este nevoie să vă mai îngrijiţi puţin de înfăţişarea dumneavoastră. Aţi fost în Spania?

– Da.

– Ce spuneţi despre această hartă a patriei mele pe care am desenat-o eu însămi?

Punându-mi această întrebare, distinsa doamnă Elvira mi-a întins un desen pe hârtie de calc, de fapt o copie după o hartă mai puţin reuşită.

Am examinat cu atenţie desenul şi apoi am exclamat, cu prefăcută încântare:

– Este o hartă foarte exactă, dona Elvira de Gonzales!

Ciudata doamnă a primit complimentul meu ca pe ceva de lasine înţeles şi mi-a spus cu mândrie:

– Ei, da! Noi, femeile, ne-am dat seama, în sfârşit, de calităţile pe care le avem. În ceea ce priveşte arta şi

ştiinţa, îi întrecem pe bărbaţi! Priviţi aceste două picturi! Sunt minunate din punctul de vedere al detaliilor! Priviţi liniile, umbrele, jocul luminii! Sunteţi, fără îndoială, un cunoscător în ale artei şi, cu toate acestea, aş dori să vă pun câteva întrebări. Ce reprezintă aceasta?

Am fost nevoit să-mi concentrez toată atenţia, pentru a da un răspuns potrivit.

– Este un şarpe! am răspuns eu, în cele din urmă.

– Corect! Până acum nimeni nu a izbutit să-mi spună că este un şarpe, dar aşa cum mintea omului de ştiinţă pătrunde cele mai adânci enigme, tot astfel ochiul omului de artă vede cele mai mici detalii. Şi acest desen?

– Reprezintă o gorilă din specia Du Chailli.

– Aşa e! Sunteţi cu adevărat omul cu cea mai vastă cultură din câţi mi-a fost dat să întâlnesc! Aţi recunoscut numaidecât şarpele şi gorila. Ar trebui să fiţi ridicat la rang de academician!

Această apreciere care ar fi trebuit să-mi stârnească mândria a avut asupra mea efectul cepei şi usturoiului cu care buna dona Eulalia îşi garnisea mâncărurile.

Sora doamnei Eulalia mi-a arătat o masă care se afla chiar la intrarea în cameră şi mi-a spus,cu hotărâre:

– Eu sunt stăpâna acestei case! Aveţi acolo un registru, un toc şi cerneală! Vă rog să vă treceţi numele în registru!

– Am făcut precum mi-a poruncit dona Elvira şi am întrebat-o, sfios:

– Îmi este îngăduit să trec aici şi numele tovarăşilor mei?

– Numele tovarăşilor dumneavoastră? Cine sunt aceştia?

– Mai întâi este vorba despre negrul Cesar, servitorul meu.

– Hm! Mă aşteptam ca un om ce recunoaşte numaidecât şarpele pictat de mine să aibă şi servitor, numai că pe el nu-l veţi trece în registru. Mai departe!

– Winnetou, căpetenia apaşilor.

Dona Elvira a tresărit la auzul acestui nume şi m-a întrebat:

– Vestitul Winnetou?

– Desigur!

– Trebuie să-l văd! Trebuie să mi-l prezentaţi neapărat! Treceţi-l în registru!

– Mai este apoi Sans-ear.

– Vestitul vânător?

– Da.

– Treceţi-l în registru! Aveţi tovarăşi aleşi pe sprânceană! Mai departe!

– Cel de-al patrulea şi ultimul dintre tovarăşii mei este domnul Bernard Marshal, giuvaiergiu din Louisville.

Doamna a sărit în sus, exclamând:

– Domnul Marshal! Domnul Marshal, giuvaiergiu din Louisville!

– Da, doamnă, am replicat eu, calm. Bernard Marshal are un frate pe nume Allan, care a avut cinstea de a locui la dumneavoastră.

– Deci aşa! Treceţi-l în registru! Veţi avea la dispoziţie cel mâi bun dormitor. În hotelul „Valladolid” nu mai sunt camere libere, dar veţi fi găzduiţi chiar în casa mea. În această seară veţi fi invitaţii mei la cină. Veţi lua masa în sufrageria mea.

– Mulţumesc, dona Elvira! Ţin să vă asigur că voi şti să preţuiesc pe deplin cinstea pe care ne-o faceţi. Am obiceiul de a scrie cărţi în care povestesc ce am trăit şi ce am văzut în călătoriile mele. Vă asigur că voi scrie cu deosebită căldură despre hotelul „Valladolid”.

– Aşa să faceţi, senor, deşi trebuie să vă spun că îmi este greu să-mi imaginez cum aţi arăta dumneavoastră la masa de scris. Poate aveţi vreo rugăminte. Sunt gata să v-o îndeplinesc!

– Nu am nicio rugăminte, dar totuşi aş dori nişte informaţii.

– Nişte informaţii?

– Da. Allan Marshal nu mai locuieşte la dumneavoastră?

– Nu. Domnul Marshal a părăsit casa mea acum patru luni.

– Ştiţi cumva unde a plecat?

– La minele din Sacramento.

– Aţi mai primit vreo veste de la el?

– Da. Mi-a dat o adresă la care îi pot trimite scrisorile ce ar sosi aici şi i-ar fi, eventual, destinate.

– Mai aveţi cumva această adresă?

– Da, mi-o amintesc exact, pentru că adresa respectivă este, de fapt, a unui cunoscut de-al meu, domnul Holfey din Yellow Water Ground. Domnul Holfey este un negustor de la care căutătorii de aur îşi pot cumpăra tot ce le este de trebuinţă.

– De când a plecat din San Francisco au mai sosit scrisori care îi erau destinate lui Allan?

– Da, câteva. Am avut grijă să i le trimit. De curând au fost aici doi domni care mi-au spus că sunt prieteni

de-ai lui Allan Marshal. Ziceau că trebuie să-l întâlnească neapărat. Le-am dat şi lor adresa.

– Când au plecat aceşti oameni de aici?

– Staţi puţin să-mi aduc aminte... Ah, da! Au plecat de aici chiar ieri-dimineaţă!

– Unul dintre ei era mai în vârstă şi altul era mai tânăr?

– Da, întocmai! Semănau bine! Păreau a fi tată şi fiu! Au venit aici la recomandarea surorii mele. Aveau şi o scrisoare de la ea.

Am dat din cap, zicând:

– Cei doi oameni despre care vorbiţi au fost găzduiţi la ferma lui don Fernando de Venango y Colonna de Molynares de Gajalpa y Rostredo!

– Cum? îi cunoaşteţi pe aceşti oameni?

– Da. O cunosc şi pe sora dumneavoastră, dona Eulalia, căreia nu i-am cerut însă niciun fel de scrisoare de recomandare către dumneavoastră.

– Dumnezeule! Cum se poate, senor? Povestiţi! Vă rog, povestiţi!

I-am povestit despre sora ei şi, când am sfârşit, doamna Elvira mi-a spus cu înflăcărare:

– Mulţumesc! Mulţumesc din suflet, domnule! Sunteţi primul neamţ care ştie să se poarte cu o senora de origine spaniolă! Deja mă bucur la gândul că în această seară vom cina împreună! La revedere, senor!

– Întrevederea s-a terminat! M-am retras, după ce m-am înclinat respectuos. Tot personalul hotelului mă privea cu mare curiozitate. Gustel Eberbach s-a apropiat numaidecât de mine, zicând:

– Vecine, eşti un om norocos! Nimeni nu s-a bucurat de aşa audienţă! Ce mult ai stat la dona Elvira! Cred că stăpâna te place foarte mult!

– Dimpotrivă! am spus eu, râzând. Stăpâna dumitale mi-a spus că arăt ca un urs.

– Hm! Păi are dreptate! Da' o să te ajut eu. Am în odaia mea tot ce-ţi trebuie: brici, săpun, apă.

– Nu-i nevoie să te mai osteneşti. În scurtă vreme vom fi conduşi în dormitorul ce ne este destinat.

– Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Oaspeţii sunt conduşi în camerele lor abia după ora opt, nici o clipă mai devreme!

– Dona Elvira spunea că ni se va da cel mai bun dormitor. Unde-o fi ăsta?

– Toate dormitoarele sunt sus. Vei avea parte de aer curat.

Deodată, s-a auzit dangătul unui clopot mare.

– Asta-i dona Elvira! a exclamat Gustel. Trebuie să plec, dragă vecine! Probabil că vrea să-mi dea vreo poruncă!

Spunând acestea, Gustel a dispărut în mare grabă, iar eu m-am aşezat lângă tovarăşii mei. Deşi apariţia unui vânător sau unui indian într-un local din San Francisco nu este un lucru deosebit, prietenii mei atrăgeau privirile oaspeţilor hotelului „Valladolid”, Winnetou, prin chipul său frumos, iar faptul că Mark nu avea urechi era pentru toţi un semn că omul trecuse prin grele încercări.

– Ei? m-a întrebat Bernard.

– Fratele tău a plecat de aici de peste trei luni şi a scris o singură dată din Yellow Water Ground. Scrisorile tale i-au fost trimise acolo.

– Unde este Yellow Water Ground?

– Dacă-mi aduc bine aminte, este vorba despre o vale situată în apropiere de Sacramento. Acolo s-a găsit mult metal preţios, şi căutătorii de aur au scurmat peste tot, dar acum cred că sunt în susul râului.

– Allan a lăsat ceva aici?

– Uite, chiar că n-am întrebat-o pe dona Elvira.

– Se cuvine să aflăm asta.

– Foarte curând vom avea ocazia de a afla tot ce vrem să ştim. Suntem invitaţii ei la cină.

– Ce bine-mi pare! Oricum, o să mă duc la bancherii cu care am făcut afaceri. Poate că Allan a lăsat ceva la bancă.

Gustel s-a apropiat de noi şi mi-a spus:

– Vecine, stăpâna m-a chemat ca să-mi spună să-ţi transmit un mesaj: cina e la ora nouă. În afară de asta, dona Elvira mi-a poruncit să-ţi arăt chiar acum camerele pregătite pentru dumneata şi prietenii dumitale.

– Camerele? am întrebat eu, mirat. Credeam că-i vorba doar de o odăiţă.

– În spatele hotelului se află mai multe camere mari. Dona Elvira are obiceiul de a găzdui în două dintre acestea doar rudele.

– Acolo a locuit şi senorita Alma?

– Da. Cel puţin aşa am auzit şi eu. Nu eram în serviciul donei Elvira pe vremea când senorita Alma s-a aflat în vizită la mătuşa ei.

– Ştii cumva dacă nepoata donei Elvira a făcut cunoştinţă cu un anume Allan Marshal cât a stat în San Francisco?

– Da, desigur! Toată lumea vorbeşte despre domnul Allan Marshal. Uneori lumea râde, gândindu-se la cele

întâmplate. Se pare că domnişoara Alma l-a vânat pur şi simplu pe domnul Allan. Bietul om nu mai ştia cum să scape de ea! Vă rog să mă urmaţi, domnilor. Dona Elvira mi-a dat cheile.

Ne-am ridicat de la masă şi am urmat-o. Cele două camere ce ne erau rezervate puteau fi considerate de-a dreptul luxoase, în comparaţie cu odăile în care erau găzduiţi oaspeţii obişnuiţi ai „hotelului”. Într-una din aceste camere urmau să locuiască Bernardşi Sans-ear, iar în cealaltă Winnetou şi cu mine. Cesar avea să stea într-o cămăruţă separată de ale noastre.

Buna Gustel ne-a adus tot ce ne trebuia pentru a da înfăţişărilor noastre un aspect mai îngrijit. După ce am considerat că arătam într-adevăr ca nişte oameni şi nu ca nişte sălbatici, am ieşit în oraş. Winnetou a rămas la hotel. Era prea mândru pentru a se expune privirilor curioase ale oamenilor din San Francisco. Nici Mark nu a vrut să meargă în oraş.

– Ce să fac eu în oraş? a întrebat Sans-ear. De mers am învăţat deja să merg. Case şi oameni am mai văzut! Cred că ar fi bine să vă grăbiţi, ca să putem pleca din oraşul ăsta cât mai curând. Abia aştept să ajungem în prerie! Dacă stau prea mult pe-aici or să-mi crească urechile la loc de atâta plictiseală şi atunci cine-o să-mi mai zică mie Sans-ear, ha?

Bunul Mark se găsea în oraş numai de câteva ceasuri şi deja se plictisise! Voia să ajungă cât mai repede în prerie.

Îi înţelegeam foarte bine pe „indienii sălbatici” care mureau atunci când erau vârâţi în închisori şi trebuie să spun că ajungeau acolo pentru că îşi apărau drepturile, pentru că nu voiau să părăsească pământurile care erau

ale lor, nu voiau să părăsească pământurile pe care se găsea vânat, căci de vânat aveau atâta nevoie pentru a se hrăni.

Mergeam în oraş cu un anumit scop. Am fost împreună cu Bernard la bancherii cu care familia Marshal se afla în relaţii. Nu am izbutit să aflăm decât că Allan trecuse de câteva ori pe la ei, pentru ca apoi să plece la minele de aur. Ridicase de la bănci bani lichizi, pentru a putea cumpăra pepite.

După aceasta ne-am mai plimbat pe străzile aglomerate ale oraşului, şi Bernard a intrat într-o prăvălie în care se găsea îmbrăcăminte de tot soiul: haine mexicane, bogat împodobite, dar şi salopete simple. Hainele noastre din piele avuseseră mult de suferit şi arătau jalnic. Este adevărat că eram bărbieriţi şi tunşi, dar hainele...

Am constatat că bunul Bernard avea gust, numai că preţurile erau destul de mari.

După ce şi-a luat un rând de haine, Bernard mi-a spus:

– Hai, Charley, cumpără-ţi şi tu veşminte noi! O să te ajut să-ţi alegi tot ce-ţi trebuie!

Hm! Aveam într-adevăr nevoie de haine noi, dar preţurile erau foarte mari şi eu nu prea aveam bani. Nu m-am numărat nicicând printre norocoşii la înavuţire, eram mai curând un om nenorocos, dar care ştia să-şi câştige existenţa muncind cinstit, trăind de azi pe mâine.

Eu eram adâncit în gânduri, dar Bernard s-a apucat să aleagă şi a ales o cămaşă din piele de cerb, albă ca neaua, tăbăcită cu măiestrie şi împodobită cu broderii roşii, pantaloni din piele, cu franjuri pe la cusături, un

surtuc din piele groasă de bizon, tăbăcită astfel încât să fie moale precum blana de veveriţă, cizme înalte din blană de urs, cu talpă groasă, împodobite cu piele de aligator şi o căciulă din blană de castor împodobită pe margine cu piele de şarpe cu clopoţei. M-am împotrivit, dar la insistenţele lui Bernard a trebuit să îmbrac hainele cele noi. Apoi prietenul meu m-a luat de braţ şi am ieşit din prăvălie. Am vrut să mă întorc şi să plătesc, dar Bernard plătise deja pentru mine.

Am vrut să-i dau banii, dar prietenul meu m-a refuzat, zicând:

– Lasă, dragă Charley! îţi sunt oricum îndatorat şi, dacă ţii neapărat, o să-mi dai banii altă dată.

Bernard a vrut să-i cumpere şi lui Sans-ear un rând de haine, dar l-am sfătuit să nu facă asta, pentru că vestitul vânător era atât de mărunt, încât nu i s-ar fi potrivit nimic.

Când ne-am întors la hotelul „Valladolid”, Cesar s-a arătat încântat de veşmintele mele noi, zicând:

– Vai, massa! Acum arătat bine, frumos. Frumos la fel ca şi Cesar, dacă negru' primeşte surtuc şi căciulă nou.

Nu mă puteam supăra pe bunul Cesar că făcuse această comparaţie. Ştiam bine că negrul era bine intenţionat. Lui Mark Jorrocks camera i se păruse prea strâmtă şi de aceea intrase în „restaurantul” hotelului. Stătea singur la o masă şi, când ne-a zărit, ne-a făcut semn să ne apropiem şi să ne aşezăm.

– Ia ascultaţi! a spus micuţul vânător. La o masă alăturată se vorbeşte despre nişte lucruri care ne privesc şi pe noi.

– Cum aşa? am întrebat eu.

– La minele de aur s-au petrecut nişte lucruri despre care-aş zice, de pildă, că nu sunt deloc îmbucurătoare. Se pare că aceia ce găsesc aur sunt atacaţi de o bandă de bravos[1] albi, care le iau oamenilor viaţa şi îi jefuiesc. Ei, la o masă alăturată stă un om care abia a izbutit să scape din mâinile răufăcătorilor! Ascultaţi!

La masa aflată chiar lângă a noastră am remarcat nişte bărbaţi pe feţele cărora se putea vedea că ştiau bine ce înseamnă suferinţa, viaţa grea şi lipsurile. Unul dintre ei tocmai povestea ceva, iar ceilalţi îl ascultau cu mare atenţie.

– Trebuie să ştiţi că eu sunt din Ohio, spunea necunoscutul, continuând să-şi depene povestea. Asta înseamnă că ştiu ce înseamnă traiul pe apă, pe uscat, în prerie, în pădure şi în munţi. Mi-a fost dat să-i înfrunt pe răufăcătorii de pe Mississippi şi pe bandiţii preriei. Da, numai că nici prin cap nu mi-a putut trece că astfel de lucruri se pot întâmpla ziua-n amiaza mare, ba încă şi pe un drum umblat!

– Mie mi se pare că le cam înfloreşti, a spus unul dintre comesenii necunoscutului. Caravana voastră era destul de mare. Auzi! Cincisprezece bărbaţi în toată puterea cuvântului să nu poată înfrunta opt bandiţi! Asta e o adevărată ruşine!

– Hm! Dumneata ai obiceiul de a nu gândi înainte să deschizi gura! i-a spus necunoscutul comeseanului său care-l acuzase că minte. Aş vrea să văd ce făceai dumneata dacă erai în locul meu! Eram, într-adevăr, cincisprezece, adică şase tropeiros[2] şi nouă mineri. Dacă credeţi, domnilor, că vă puteţi bizui pe nişte tropeiros,

---

[1] *Bandiţi.*
[2] *Persoană care se ocupă de catâri.*

atunci vă spun eu că sunteţi pierduţi. Nu trebuie să uităm nici faptul că din nouă mineri câţi eram, trei aveau febră. Erau atât de slăbiţi, încât abia dacă se puteau ţine pe spinările catârilor. În starea în care se găseau, nu puteau trage cu puşca sau cu pistolul şi nici să pună mâna pe cuţit. Ei, mai eram cu adevărat cincisprezece?

– Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci începem şi noi să credem întreaga poveste, dar pe drumul ăla sunt mereu oameni mulţi, care-ţipot veni în ajutor atunci când te afli la ananghie! a spus unul dintre comesenii povestitorului.

– Hei, desigur! a exclamat omul. Aşa e, numai că nemernicii stau la pândă şi te atacă atunci când le vine lor la socoteală!

– Te rog să fii atât de bun şi să ne povesteşti totul pe rând, ca să pricepem şi noi ceva! a spus unul dintre cei aflaţi la masa alăturată.

– Prea bine, prea bine! a spus povestitorul. Găsisem la Pyramide Lake un loc cum nu se putea altul mai bun! Am muncit opt săptămâni, şi trebuie să mă credeţi că în opt săptămâni fiecare dintre noi s-a ales cu un chintal de praf de aur şi pepite. Nu am mai putut rămâne acolo, fiindcă unora dintre noi le intrase deja frigul în oase. Nu-i aşa uşor să stai de dimineaţă până seara în apa rece, care-ţi ajunge uneori până la brâu şi să tot învârţi batea[1]. Ne-am strâns catrafusele şi am pornit la drum. În Yellow Water Ground am dat peste un yankeu căruia i-am vândut praful şi pepitele pe care le aveam. Vă spun eu că am vândut bine aurul. Yankeul cu pricina nu era un hoţoman dintre cei care-ţi dau în schimbul unei uncii de aur un sfert de chil de făină proastă sau o mână de

---

[1] *Strecurătoare pentru spălarea prafului de aur (n.a.).*

tutun şi mai prost. Cum vă spun, yankeul ăla era cinstit. Marshal mi se pare că-l chema şi, dacă nu mă-nşel, era din Kentucky.

Bernard s-a întors repede spre omul care vorbise şi l-a întrebat:

– Yankeul ăsta, Marshal, despre care povesteaţi, se mai află în Yellow Water Ground?

– Nu ştiu şi nici nu mă priveşte! a replicat necunoscutul. Nu-mi mai puneţi tot soiul de întrebări care nu-şi au rostul! Dacă e să povestesc totul pe rând, atunci nu trebuie să mă-ntrerupă nimeni. Nu de alta, dar mă-ncurc! Carevasăzică, domnul Marshal, Allan Marshal mi se pare că-i zicea, a cumpărat tot praful şi toate pepitele pe care le aveam. Hei! Dacă am fi fost isteţi şi ne-am fi văzut de drum! Dar nu! Noi am vrut să ne odihnim un pic după atâta muncă. Şi ne cam dureau oasele, ce-i drept. Unde mai pui că domnul Marshal ne-a povestit că bandiţii atacau căutătorii de aur. Ba ne-a şi spus că unii dintre căutătorii de aur n-au mai apucat să ajungă nici o dată la Sacramento sau la San Francisco.

– Şi, şi? au întrebat, nerăbdători, comesenii omului care povestea.

– Aveţi răbdare, domnilor! Aveţi răbdare! a exclamat necunoscutul, care ne stârnise şi nouă curiozitate. Am rămas câteva săptămâni în Yellow Water Ground. După cum bine ştiţi acolo traiu-i scump, da' ce ne păsa nouă? Lumea ştia că avem bani, aşa încât cartoforii ne tot îmbiau la joc şi eram tot timpul înconjuraţi de tot soiul de oameni. Dacă am văzut că oasele nu ne mai dureau aşa tare, am mai găsit alţi cinci oameni care voiau să ajungă-n San Francisco. Acuma eram nouă cu toţii şi era bine. Pe urmă, am închiriat şi nişte catâri. Pentru că am

închiriat animale destul de numeroase, ni s-au alăturat şi şase tropeiros. Eram bine înarmaţi cu toţii şi trebuie să vă spun că fiecare dintre cei şase tropeiros arăta de parcă ar fi fost gata oricând să înfrunte zece duşmani. Am pornit la drum şi la început totul a mers cât se poate de bine. Pe urmă, a început să plouă, şi trei dintre tovarăşii noştri s-au îmbolnăvit. S-a făcut noroi şi am înaintat cu greu, abia dacă parcurgeam opt mile pe zi. Noaptea nu puteam să dormim, pentru că ploua tot timpul. Starea tovarăşilor noşti s-a înrăutăţit. Aveau febră mare şi ne-am văzut nevoiţi să-i legăm, astfel încât să nu cadă de pe catâri.

– Blestemată treabă febra asta! a exclamat unul dintre comesenii povestitorului. Am avut şi eu febră şi ştiu ce rău e!

– Aşa cum vă spun, domnilor, parcursesem vreo trei sferturi din drum şi am căutat un loc în care să putem poposi peste noapte. Aşezasem corturile şi aprinsesem un foc mare. Deodată, am auzit împuşcături. Pentru că mă aplecasem ca să înfig în pământ un băţ de cort, răufăcătorii nu m-au zărit. M-am ridicat de la locul meu şi am mai apucat să văd cum bravii tropeiros au încălecat şi au spălat putina. Cei cinci tovarăşi ai mei care se aflaseră lângă foc zăceau acum la pământ. Erau morţi! Am dus puşca la ochi, dar nu am mai apucat să trag. Am auzit iar împuşcături, şi ceilalţi trei tovarăşi ai mei au căzut la pământ, răpuşi de gloanţe. Rămăsesem singur! Singur împotriva banditilor! Ei, ce aţi fi făcut în locul meu, domnilor?

– Pe toţi dracii! a exclamat unul dintre comesenii povestitorului. Aş fi luptat împotriva netrebnicilor!

– Ha! a strigat un altul. Cu siguranţă i-aş fi omorât pe câţiva dintre ei!

– Prea bine, domnilor! a spus povestitorul. Asta ziceţi acum, dar dacă aţi fi trecut prin ce-am trecut eu, aţi fi făcut întocmai ca mine. Dacă m-aş fi avântat în luptă, aş fi fost pierdut. Trăgeam în ei şi nu aş mai fi scăpat cu viaţă. Oricum, niciunul dintre noi nu mai trebuia să rămână în viaţă, ca să nu poată povesti cum s-a petrecut atacul.

– Ei, ce-ai făcut? a întrebat, curios, unul dintre cei ce se găseau la masa povestitorului.

– Banii îi aveam asupra mea, catârul meu se găsea destul de aproape, lângă un cort. În timp ce bandiţii scotoceau prin corturi, m-am apropiat de catârul meu şi l-am dezlegat. Deodată, unul dintre netrebnici a fluierat. Ei, ce credeţi că s-a întâmplat?

– Ce? Ce? au întrebat curioşi comesenii povestitorului.

– Cei şase tropeiros s-au întors! Ei ne trădaseră! Ne dăduseră pe mâna bandiţilor! Acum ar fi trebuit să înfrunt paisprezece răufăcători! Am sărit în spinarea catârului şi am pornit-o în galop. Norocul meu a fost că patrupedul era tare cuminte şi ascultător. Nu era încăpăţânat, aşa cum se ştie că sunt cei mai mulţi dintre catâri! E adevărat că netrebnicii m-au înjurat de mama focului şi apoi au pornit-o pe urmele mele, dar era întuneric şi am izbutit să scap.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă? Pe urmă, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să ajung cât mai iute la San Francisco, şi iată-mă-s aici fericit că pot sta de vorbă cu dumneavoastră şi că pot bea un pahar de vin bun!-

– Nu l-ai recunoscut pe niciunul dintre bandiţi?

– Nu, pentru că îşi acoperiseră feţele cu nişte eşarfe. Numai unul dintre ei, unul care părea a fi şeful, şi-a dezvelit faţa atunci când a fluierat. Era un mulatru. L-aş recunoaşte numaidecât, dacă l-aş vedea. Pe obrazul drept avea o cicatrice mare şi adâncă. Cred că-i de la vreo lamă de cuţit.

– Şi cei şase tropeiros?

– I-aş recunoaşte şi pe ei îndată, dar ştiţi, domnilor, eu nu mă mai întorc nicicând în iadul ăla în care dracul topeşte aurul pentru a trimite, cu ajutorul său, oamenii la pieire!

– Ştii cum îl cheamă pe mulero[1]?

– Da. Îl cheamă Sanchez, dar s-ar putea ca acesta să fie doar un nume de împrumut. Oricum, tropeiros sunt mână-n mână cubandiţii, cu aşa-zişii hounds. Ce bine-ar fi dacă minerii şi locuitorii din San Francisco ar stârpi bandele de răufăcători, cum s-a mai întâmplat, de altfel. Ei, acuma am terminat de povestit.

– Domnule, pot să vă pun câteva întrebări legate de Allan Marshal? a îndrăznit Bernard. Ştiţi, Allan e fratele meu.

– Fratele dumneavoastră? a întrebat povestitorul. Hm, da, acum, că mă uit mai bine la dumneavoastră, mi se pare că-i semănaţi! întrebaţi-mă şi o să vă răspund cum oi şti mai bine!

– Aş vrea să aflu cât mai multe despre el, a replicat Bernard. Câtă vreme a trecut de când l-aţi văzut ultima oară?

– Să tot fie cinci săptămâni de-atunci.

---

[1] *Şeful unui grup de tropeiros (n.a.).*

– Şi credeţi că se mai află acum în Yellow Water Ground?

– Asta n-am de unde şti.

– Allan nu mi-a scris nici o dată, deşi a primit mai multe scrisori din partea mea.

– Dacă nu aţi primit nicio scrisoare de la fratele dumneavoastră, asta nu înseamnă neapărat că nu v-a scris. Gândiţi-vă numai la ce am povestit mai devreme. Există poştaşi care duc scrisorile sus, la minele de aur? Da! Există poştaşi care aduc scrisorile de-acolo-ncoace? Da! Numai că poştaşii nu sunt de soiul celor la care cred că vă gândiţi dumneavoastră! Vă spun eu că multe scrisori nu au ajuns în mâinile celor care ar fi fost în drept să le deschidă şi să le citească. Să zicem că o luaţi către munţi, ca să ajungeţi la minele de aur. Intraţi într-o cârciumă şi cârciumarul este unul dintre temuţii hounds. Intraţi într-o prăvălie şi proprietarul sau vânzătorul este unul dintre nemiloşii hounds. Jucaţi „Monte” şi alături de dumneavoastră joacă alţi trei bărbaţi. Unul dintre ei este sigur bandit, ba poate chiar doi, sau, cine ştie, toţi trei. Descoperiţi un zăcământ de aur şi vă faceţi un prieten. Munciţi împreună şi el este un hound, gata să vă vândă tovarăşilor lui, pentru a vă lua o parte, dacă nu chiar tot aurul pentru care v-aţi trudit din zori şi până-n noapte! Bandiţi sunt peste tot! De ce nu ar fi bandiţi şi la poştă? Poate că este în folosul lor ca anumite scrisori să nu ajungă acolo unde ar trebui.

Dacă eră, într-adevăr, aşa cum spunea omul din Ohio, atunci la minele de aur lucrurile nu stăteau deloc bine. Bernard a tăcut. Căzuse pe gânduri.

– Vreţi să ajungeţi la fratele dumneavoastră? l-a întrebat căutătorul de aur pe Bernard, care continua să tacă.

– Da, desigur! a răspuns prietenul meu, ca trezit dintr-un vis.

– Prea bine! a replicat omul din Ohio. Am să vă dau un sfat şi este treaba dumneavoastră dacă vreţi să-l urmaţi sau nu. Ştiţi unde se află Yellow Water Ground?

– Nu ştiu decât că este într-o vale, pe lângă Sacramento.

– Pentru a ajunge acolo, trebuie să mergeţi de-a lungul golfului San Francisco. Pe urmă, treceţi Rio San Joaquin. Apoi veţi ajunge în valea lui Rio Sacramento şi veţi urca pieptiş. Dacă începeţi să urcaţi, veţi găsi o mulţime de galerii şi mine. Orice căutător de aur vă poate spune unde este Yellow Water Ground. Dacă nu aveţi mult bagaj, puteţi ajunge acolo în cinci zile. Deşi v-am descris drumul, nu v-aş sfătui să-l urmaţi! Mai întâi, pentru că nu este cel mai scurt, deşi este foarte uşor de urmat. Apoi, acest drum este plin de hounds. De obicei, ei îi atacă oamenii care vin de la minele de aur, nu pe cei ce vor să ajungă la minele de aur, dar cine ştie...? Nu trebuie să uitaţi nici faptul că drumul pe care vi l-am descris este plin de dolari. De dolarii furaţi din buzunarele căutătorilor de aur. Poţi să intri într-o cârciumă şi să vezi spre uimirea ta că ţi se aduce nota de plată. Vă spun eu că o asemenea hârtie este foarte uşor de citit. Mai greu este să plăteşti suma ce se află înscrisă pe ea. Într-un han aflat la Sacramento eşti pus să plăteşti pentru un „pat” un dolar pe noapte şi primeşti în schimb o mână de fân pe care îţi este îngăduit să dormi. Un dolar te costă lumina, dar singurul

tău felinar va fi luna. Mai dai un dolar pentru personalul care te va servi, dar de fapt nu te serveşte nimeni. Apoi ţi se cere un dolar pentru ligheanul pe care ar urma să-l primeşti, dar de fapt te vezi nevoit să te speli în apele râului Sacramento. Pentru prosop trebuie să mai dai un dolar, dar te vei şterge pe pantaloni sau pe cămaşă. Un dolar te costă nota de plată, dar nota de plată e tot ceea ce primeşti! Ei, cum vă place, domnule Marshal?

– Nu-i rău!

– Aşa zic şi eu! Mă rog! O să vă descriu eu un drum pe care, dacă-l urmaţi şi dacă aveţi un cal bun, puteţi să ajungeţi la Yellow Water Ground în patru zile. Traversaţi cu vaporul golful San Francisco. Apoi porniţi de-a dreptul spre munţii Saint Johns. Dupăaia o apucaţi spre răsărit şi ajungeţi la Rio Sacramento. De acolo mai aveţi un pic şi ajungeţi în Yellow Water Ground.

– Vă mulţumesc, domnule! Am să vă urmez sfatul! a spus Bernard.

– Foarte bine! Dacă veţi întâlni în drumul dumneavoastră un mulatru care are o cicatrice mare pe obrazul drept, împuşcaţi-l, că scăpaţi lumea de-un netrebnic!

Timpul zburase pe negândite şi venise ora la care trebuia să mergem la cină. Gustel a venit şi ne-a condus într-o încăpere destul de mare. Masa era pusă ca pentru nişte nobili spanioli. Dona Elvira ne aştepta deja. Domnul Gonzales nu se afla lângă consoarta sa. I-am prezentat foarte ceremonios pe prietenii mei, iar stăpâna casei i-a întâmpinat cu o sobrietate demnă de o mare căpetenie indiană.

Mai întâi dona Elvira ne-a vorbit mult despre ştiinţă şi artă, dar s-a plictisit, în cele din urmă, şi ne-a cerut să-i povestim aventuri pe care le-am trăit.

După ce am mâncat pe săturate şi am vorbit destul de mult, doamna s-a ridicat în picioare, spunând:

– Domnilor, sper că v-am dovedit pe deplin faptul că vă bucuraţi de toată atenţia mea. Trag nădejde că veţi rămâne în casa mea pentru mai multă vreme.

– Dona Elvira de Gonzales, am replicat eu, vă mulţumim pentru amabilitatea de care daţi dovadă. Desigur că vom petrece mult timp în casa dumneavoastră, dar nu acum. Suntem nevoiţi să plecăm pentru scurtă vreme, chiar mâine-n zori.

– Încotro vreţi să plecaţi? m-a întrebat doamna, nedumerită.

– Ne vom îndrepta spre Sacramento. Vrem neapărat să-l găsim pe Allan. Imediat ce-l vom găsi, îl vom aduce aici!

– Aşa să faceţi, domnilor! Vă rog să-mi cereţi tot ce vă este necesar. De plătit, veţi plăti mai târziu. Dacă mai aveţi vreo dorinţă, vă rog să vă adresaţi Augustei. Trag nădejde că-mi veţi spune „la revedere” mâine dimineaţă, înainte de a porni la drum.

Spunând acestea, doamna a ieşit din încăpere, iar noi am urmat-o pentru a ne ocupa de cai şi pentru a ne odihni. A doua zi în zori, am plecat din San Francisco.

CAPITOLUL 2

PRAFUL CARE UCIDE

Urmând sfatul căutătorului de aur şi mergând pe drumul descris de el, am izbutit să ajungem în trei zile pe înălţimile munţilor Saint Johns. Am luat-o apoi către est şi am ajuns, în cele din urmă, în valea râului Sacramento. Era agitaţie mare, aşa cum se întâmplă mereu în locurile în care oamenii caută deadlydust. Praful de aur orbeşte ochiul, ucide simţămintele şi sufletul.

S-a scris foarte mult despre aur şi despre căutătorii de aur, aşa încât mă voi mărgini la a spune că febra aurului îi cuprinde şi pe bărbaţii care au capul pe umeri. Nu o dată mi-a fost dat să văd oameni cu obraji supţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, care îşi sacrifică sănătatea şi poate chiar viaţa pentru a se îmbogăţi repede. De cele mai multe ori, „norocoşii" pierd foarte repede tot aurul pe care au izbutit să-l strângă muncind din greu. Există căutători de aur care muncesc luni de zile fără a găsi niciun gram de metal preţios. Ei îşi pierd speranţele.

Spectrul foamei şi al deznădejdii pune stăpânire pe ei. Când sunt gata să renunţe, se aude că cineva a găsit mult, mult aur. Munca începe din nou. Mâna slabă prinde batea şi, în final, aurul face noi şi noi victime.

Am ajuns în Yellow Water Ground, o vale strâmtă, prin care curge un fir de apă, ce se varsă în Sacramento. Peste tot se zăreau galerii. Întreaga vale era înţesată de corturi şi cocioabe din lut, cu toate acestea se vedea numaidecât că aici nu se mai prea găsea aur.

Undeva, la mijlocul văii, se zărea o baracă mare din scânduri. Deasupra intrării barăcii era scris cu cretă „Store and Boardinghouse of Yellow Water Ground”. Cred că proprietarul acestui „minunat” han, care servea în acelaşi timp drept cârciumă şi prăvălie, ne-ar fi putut da nişte informaţii. Am descălecat, l-am lăsat pe Cesar de strajă la cai şi am intrat în baracă.

Pe băncile din lemn, la mesele încropite din scânduri, stăteau tot soiul de oameni. Unii amărâţi, cu ochii goi, alţii, dimpotrivă, veseli şi bine dispuşi.

– Ia uite! Lume nouă! a strigat unul dintre clienţii „selectului” local. Poate că ei vor avea mai mult noroc decât noi! Hei, piele roşie, vino-ncoa' să bei un pahar cu mine!

Winnetou s-a prefăcut că nu a auzit cuvintele ce-i fuseseră adresate. Căutătorul de aur s-a ridicat numaidecât în picioare, s-a apropiat de indian şi i-a spus:

– Ia ascultă, netrebnicule! Tu nu ştii că un om care sapă galerii se simte jignit dacă nu vrei să bei un pahar cu el? Te întreb dacă vrei să bei cu mine un pahar! Nu de alta, da' poate că după aia faci şi tu cinste, ha?

– Războinicul roşu nu bea apă de foc! a replicat Winnetou. Războinicul roşu nu vrea să-l jignească pe omul alb!

– Du-te dracului! a exclamat beţivul, aruncând paharul plin în direcţia lui Winnetou şi scoţând cuţitul.

Deodată, albul a scos un strigăt, s-a clătinat timp de câteva clipe şi a căzut la pământ. Apaşul scosese şi el cuţitul. Îl mai ţinea încă în mână. Lama armei era curată! Doar o clipă, atât durase totul. Winnetou îşi înjunghiase adversarul într-o fracţiune de secundă!

Minerii şi căutătorii de aur s-au ridicat numaidecât în picioare. Toţi aveau cuţitele-n mâini. Noi am dus puştile la ochi. Cesar a intrat şi el în baraca-han, ţinând puşca în mâini.

– Staţi pe loc! a strigat proprietarul „luxosului” local. Aşezaţi-vă, oameni buni! Asta a fost o treabă care-l privea pe Jim şi pe indian! Văd că treaba s-a lămurit! Nell, du mortul de-aici!

Se pare că armele noastre îi liniştiseră pe clienţii din baraca de scânduri. Barmanul a ridicat de la pământ trupul neînsufleţit şi l-a pus pe umăr, ca pe-un sac, şi a ieşit. Am văzut apoi cum barmanula aruncat cadavrul într-o galerie părăsită. Acest Jim, care tocmai murise, venise la Yellow Water Ground pentru a găsi aur, pentru a se îmbogăţi foarte repede, dar îşi găsise moartea. Omul murise numai şi numai din vina lui... deadly dust! Câte astfel de scene violente nu se petrec oare în minele de aur!

– Ne-am aşezat şi noi la o oarecare distanţă de toţi ceilalţi.

– Ce doriţi să beţi, domnilor? ne-a întrebat proprietarul „selectului” local.

– Bere! a răspuns Bernard.

– Doriţi „Porter” sau „Ale”?

– Ce-aveţi mai bun!

– Atunci v-aş recomanda „Ale”, domnilor! Am bere „Burton Ale” de cea mai bună calitate, domnilor, bere adusă de-a dreptul din Staffordshire!

Chiar eram curios ce gust avea această bere, care aşa spunea gazda noastră provenea din cea mai bună fabrică de bere a Angliei. Hangiul ne-a adus cinci sticle. Una i-am dus-o lui Cesar.

Negrul a luat sticla, şi-a îndesat-o-n gură de parcă ar fi vrut să şi-o bage cu totul în stomac, a dat berea pe gât, a deschis gura mare, de parcă faţa lui Cesar devenise deodată toată numai gură, şi a dat ochii peste cap. Acum bietul negru semăna cu un ins care avea rău de mare.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, speriat, gândindu-mă că bietul om se tăiase cu gâtul sticlei.

– Oh, massa, massa! s-a jeluit bietul negru. Cesar murit! Cesar băut otravă!

– Vai, Cesar, dar ţi-am dat „Ale”! Bere „Ale” adusă din Anglia!

– „Ale”? a întrebat negrul, mirat. Asta nu „Ale”! Cesar ai mai băut la bere „Ale”! Cesar cunoşti la bere „Ale”! Oh, nu, nu! Cesar simţit la gura şi la trup arsenic şi la otrava pentru şoareci!

Negrul nu era deloc pretenţios atunci când venea vorba despre mâncare sau despre băutură, şi totuşi minunata bere „Ale” i se păruse a fi otravă!

M-am grăbit să intru în han şi am ajuns tocmai la timp, pentru că hangiul îi întreba pe prietenii mei:

– Nădăjduiesc sincer că aveţi cu ce plăti, domnilor!

Bernard a băgat mâna în buzunar. După privirea pe care i-a aruncat-o hangiului, mi-am dat seama că prietenul meu se simţea jignit.

– Staţi aşa,- domnule Bernard! a strigat Mark. Eu plătesc! Cât costă berea?

– Trei dolari sticla, stimate domn! a spus, solemn, hangiul. Cinci sticle vă costă cincisprezece dolari!

– E un preţ bun, mai ales că primim şi sticla, nu-i aşa? a întrebat Sans-ear.

– Bineînţeles! a aprobat amabilul hangiu.

– Da, numai că noi vom lăsa sticlele aici! Pentru nişte oameni care ştiu unde pot găsi aur nu mai contează nişte sticle! Aduceţi cântarul!

– Doriţi să plătiţi în aur? a întrebat hangiul, cu glas mieros.

– Desigur! a spus Mark, desfăcând punga în care-şi ţinea gloanţele şi scoţând de acolo o pepită mare cât un ou de porumbel.

– Pe toţi dracii! a exclamat hangiul, admirativ. De unde aveţi aşa pepite, domnule?

– De la mina mea! a răspuns Sans-ear, cu un calm imperturbabil.

– Şi unde se află mina asta?

– Undeva prin America, de pildă! Vedeţi, am o memorie slabă şi nu-mi aduc aminte locul în care se găseşte mina, decât atunci când am eu însumi nevoie de aur!

Hangiul nu a răspuns nimic, dar ochii îi luceau când a cântărit pepita. Bucata de aur avea o valoare mult mai mare decât cea a berii, şi curiosul hangiu i-a dat lui Mark suma ce depăşea preţul băuturii. Plătea foarte puţin pentru aur şi eram sigur că minunatul său cântar

era măsluit. Mark a luat dolarii primiţi de la hangiu şi i-a băgat în buzunar, având aerul omului pentru care banii nu au nicio însemnătate. Fără să vreau, mi-am amintit că Sans-ear îmi mărturisise cu ceva vreme în urmă că ştia el nişte locuri de unde poate scoate aurul cu lopata.

Am gustat berea. Dacă am fi venit de-a dreptul din savană, poate că am fi putut-o bea. Ei, dar papilele noastre gustative fuseseră alintate de mâncărurile şi băuturile cu care ne servise buna dona Elvira, aşa încât ne-a fost cu neputinţă să înghiţim berea hangiuluidin Yellow Water Ground. Era clar că bunul hangiu făcea această bere el însuşi, pentru ca apoi s-o vândă drept „Burton-Ale” de cea mai bună calitate, bere adusă direct din Staffordshire! Acesta este unul din puţinele exemple care ne arată că omul care găseşte aur nu este întotdeauna cel ce se bucură de el.

Se părea că domnul hangiu nu se dădea bătut cu una cu două, pentru că s-a aşezat la masa noastră şi l-a întrebat pe Mark:

– Mina dumneavoastră e departe de-aici, domnule?

– Care dintre ele? a întrebat Sans-ear. Cunosc vreo patru sau cinci locuri în care se găseşte aur.

– Patru sau cinci locuri? a întrebat hangiul. Nu se poate! Dacă ar fi aşa, nu v-aţi afla acum în Yellow Water Ground, unde nu se mai găseşte niciun fir de metal preţios!

– Dacă mă credeţi sau nu, asta-i, de pildă, treaba dumneavoastră! a replicat Mark.

– Şi din locurile pe care le ştiţi vă luaţi aur numai cât vă trebuie? a întrebat hangiul, indiferent la remarca prietenului meu.

– Da.

– Vai de mine! Dacă vine altcineva şi vă lasă fără aur?

– Aşa ceva n-are să se întâmple, stimate domnule berar! a răspuns Mark, tăios.

– Aş vrea să cumpăr de la dumneavoastră dreptul de a exploata una dintre mine.

– Nu puteţi să cumpăraţi acest drept, domnule! Sau poate că aveţi atâţia bani cât să puteţi cumpăra cincizeci sau şaizeci de chintale de aur.

– La dracu'! Aşa mult? Hm! Cred că aţi avea nevoie de un partener, poate chiar de doi sau trei! Ha! V-ar trebui un partener cum era acel Allan Marshal! A venit aici cu câteva mii de dolari şi a cumpărat o grămadă de aur! Trebuie să spun că Marshal ăla îşi cunoştea bine meseria!

– Acel Marshal a cumpărat aur? a întrebat Sans-ear.

– Da.

– E un cunoscut de-al dumneavoastră?

– Nu. Avea el un tovarăş, mai mult un soi de servitor, dar s-a descotorosit de el, pentru că-l fura. Acel tovarăş a povestit totul.

Marshal a vândut praful de aur şi pepitele mici la Sacramento şi s-a ales cu o grămadă de bani. Pepitele mari le-a îngropat. Pe urmă, a dispărut şi nimeni nu ştie încotro a luat-o.

– Domnul Marshal avea cai şi catâri?

– Nu. Avea doar un cal. Chiar ieri l-au căutat nişte oameni.

– Aşa? Ce fel de oameni?

– Doi albi şi un mulatru, dar cred că şi dumneavoastră îl cunoaşteţi pe Marshal.

– Da, îl ştiu. De aceea vreau să dau de urma lui. Încotro au luat-o cei trei oameni despre care spuneţi că l-ar fi căutat?

– Nu ştiu bine. Voiau să găsească locul în care şi-a pus Marshal cortul. Se pare că a îngropat pepitele cele mari, chiar în locul unde îşi pusese cortul. Oamenii aceia s-au întors aici şi au stat multă vreme cu o bucată de hârtie-n faţă. Mi-am aruncat şi eu o privire asupra hârtiei cu pricina şi mi-am dat seama că era un plan sau o hartă.

– Şi pe urmă?

– M-au întrebat unde este valea Short Rivulet. Le-am descris drumul şi au plecat numaidecât.

– Le va fi destul de greu să găsească valea Short Rivulet.

– Cunoaşteţi locul?

– Am fost o dată acolo. Ne puteţi arăta locul în care domnul Marshal şi-a pus cortul?

– Asta nu-i greu. În dreapta, pe coasta muntelui, unde sunt nişte tufe de trandafir sălbatic. Acolo se vede şi cenuşa ce a rămas în urma focului aprins de Marshal.

– Cum îl cheamă pe fostul servitor al lui Marshal?

– Fred Buller! Lucrează la o mină. Mai precis, este vorba de a treia mină cum porniţi în jos, după ce aţi ajuns pe creastă.

I-am făcut un semn lui Bernard, am ieşit împreună din „elegantul” local şi am luat-o de-a lungul pârâului. Am ajuns la mina, sau mai bine spus la galeria despre care ne vorbise hangiul. Acolo lucrau doar doi oameni.

– Bună ziua, domnilor! am spus eu. Îl putem găsi aici pe un anume domn Buller?

– Da, eu sunt! a spus unul dintre cei doi.

– Aveţi puţin timp ca să staţi de vorbă cu mine?

– Depinde. Dacă merită, atunci cu cea mai mare plăcere. Fiecare minut costă!

– Cât ar trebui să vă dau pentru a avea cinstea să stau de vorbă cu dumneavoastră timp de zece minute?

– Un dolar.

– Poftiţi! a spus Bernard, dându-i omului un dolar.

– Mulţumesc! a spus Buller. Îmi păreţi a fi nişte domni care nu se zgârcesc, atunci când vine vorba despre bani!

– Poate că vom fi generoşi cu dumneavoastră, dacă ne veţi răspunde la câteva întrebări, i-am spus eu lui Buller.

– Am înţeles! Vă ascult!

Se vedea că Buller era un om şiret. Puteam citi aceasta-n ochii lui. Cum să-l iau? M-am gândit să îi dau de-nţeles că aş fi un ins de soiul lui şi l-am întrebat:

– N-aţi vrea să vă apropiaţi un pic?

– Pe sufletul meu! a exclamat omul. Da' ştiu că aveţi nişte arme pe cinste!

Aha! Buller avea conştiinţa încărcată!

– Avem arme bune pentru duşmanii noştri şi bani buni pentru cei ce ne sunt prieteni, am replicat eu. Nu vreţi să faceţi o plimbare împreună cu noi?

– De ce nu? a întrebat Buller, apropiindu-se.

– Aţi fost vizitat de către trei oameni? am întrebat eu.

– Da.

– Erau doi albi şi un mulatru?

– Da. De ce?

– Cei doi albi semănau între ei? Păreau a fi tată şi fiu?

– • Da. Mulatrul este un cunoscut de-al meu. Şi cei doi albi care l-au însoţit aici sunt prieteni cu el.

– Ah! am exclamat eu, având deodată o idee genială. Pe mulatru îl cunosc şi eu. Are o cicatrice mare pe obrazul drept, nu-i aşa?

– Întocmai! îl cunoaşteţi pe căp... hm, vreau să spun, îl cunoaşteţi pe domnul Shelley?

– Da. Am făcut nişte afaceri pe cinste împreună cu dumnealui şi tare-aş vrea să ştiu unde-i de găsit.

– Nu cunosc, domnule.

Eram convins că Buller îmi spusese adevărul.

– Ce au vrut cei trei?

– Domnule! a replicat Buller. Cred că cele zece minute s-au scurs!

– Încă nu! am replicat eu, cu hotărâre. Dar, la întrebarea pe care v-am pus-o, vă voi răspunde tot eu. Cei trei s-au interesat de domnul Marshal. Pot să vă mai spun, domnule Buller, că veţi mai primi doi dolari.

Bernard a vârât mâna-n buzunar şi i-a dat omului banii.

– Mulţumesc, domnule! a exclamat Buller, încântat. Dumneavoastră nu sunteţi ca Fred şi Patrick Morgan. De aceea am să vă spun adevărul şi numai adevărul. Cei trei trebuiau să-l aştepte pe un tovarăş de-al lor care urma să vină de la Sid...

Buller s-a oprit, speriat de faptul că spunea prea multe.

– De la Sidney Coves, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

– Da, da, întocmai! a exclamat Buller. Nu ştiu încotro au luat-o cei trei, dar ştiu că au scormonit pământul pe-aici şi au găsit, în cele din urmă, o hârtie.

Dacă domnul Shelley ar fi vorbit altfel cu mine, i-aş fi dat şi eu nişte hârtii.

– Şi cum s-ar cuveni să vorbesc eu cu dumneavoastră pentru a obţine acele hârtii?

Nemernicul a râs cu neruşinare şi mi-a spus:

– Ca şi până acum!

Deci omul voia dolari! Hm! Nemernicul ştia să se folosească de orice ocazie pentru a câştiga bani!

– Despre ce hârtii e vorba? l-am întrebat pe amabilul domn Buller.

– Despre scrisori.

– Ale cui şi către cine?

– Hm! Stimate domn, de unde ştiu eu că noi doi vorbim aceeaşi limbă?

– Spuneţi-mi cât vreţi!

– O sută de dolari!

– Nu-i rău! Nu-i rău deloc! Carevasăzică aţi păstrat scrisorile care îi erau adresate stăpânului dumneavoastră. Aţi avut de gând săle vindeţi răufăcătorilor, numai că domnul Shelley nu v-ar fi dat pe ele un preţ destul de bun şi atunci le-aţi păstrat, gândindu-vă că ar fi bine să vă folosiţi de ele cu altă ocazie. Eu vă spun că acele scrisori v-ar putea fi de folos, dar la fel de bine v-ar putea duce la pierzanie. Ce ziceţi dacă v-aş oferi pe ele cincizeci de dolari?

Probabil că omul s-a gândit la ceea ce-i spusesem, pentru că s-a învoit numaidecât, spunând:

– Se vede că aţi făcut afaceri cu căpitanul! Le ştiţi pe toate şi de aceea nu am să mă mai târgui! Mă învoiesc!

– Unde sunt scrisorile?

– În cortul meu!

Ne-am dus la ceea ce Buller denumise pompos „cortul său”. Umilul adăpost se compunea de fapt din patru pereţi de lut ars, iar acoperişul era o bucată de pânză de cort. În fiecare dintre cele patru colţuri se găsea câte-o mică ascunzătoare, pentru că dintr-un colţ Buller a dat la iveală o bucată de pânză în care erau învelite scrisorile. Netrebnicul a luat două scrisori şi mi le-a întins. Când să pun mâna pe ele, Buller l-a tras către sine, zicând:

– Staţi un pic, domnule! Mai întâi vreau banii!

– Vă voi da banii, numai după ce voi fi citit numele şi adresa expeditorului, precum şi numele destinatarului! i-am spus eu, hotărât.

– Prea bine! Eu voi ţine scrisorile-n mână, iar dumneavoastră veţi citi ce este scris pe plicuri!

– Am privit plicurile cu atenţie, am citit numele expeditorului şi pe cel al destinatarului şi după aceea am spus:

– E-n ordine! Dă-i banii, Bernard!

Scrisorile îi erau destinate domnului Marshal. Scrisul era al lui Allan, iar bunul domn Buller ar fi urmat să le expedieze. Allan nu aflase că tatăl său murise.

Bernard a scos banii, dar am citit în ochii prietenului meu că suma i se părea destul de mare. Buller s-a grăbit să împăturească pânza în care păstrase scrisorile şi s-a văzut ceva lucind. Bernard a apucat imediat obiectul pe care-l zărise. Era un ceas cu capace de aur.

– Ce faceţi? E ceasul meu! a exclamat Buller.

– Voiam doar să ştiu cât e ora, a răspuns Bernard, calm.

– Am uitat să-l întorc, aşa că... Daţi-mi ceasul, domnule!

L-am apucat de braţ pe bunul domn Buller şi i-am spus,ameninţător:

– Staţi liniştit. Prietenul meu vrea să se uite puţin la ceasul ăsta, chiar dacă aţi uitat să-l întoarceţi!

– E ceasul lui Allan! a exclamat Bernard.

– Cum a ajuns ceasul ăsta în mâinile dumneavoastră, stimate domn? l-am întrebat eu pe Buller.

– Nu vă priveşte! a strigat netrebnicul, încercând să se elibereze din strânsoare.

– Oho! Ba da, mă priveşte! am replicat eu. Domnul care se află alături de mine este chiar fratele lui Allan Marshal. Cum a ajuns ceasul ăsta în mâinile dumneavoastră?

– Dom... domnul Marshal mi-a dăruit acest ceas! s-a bâlbâit hoţul.

– Asta-i o minciună sfruntată! a exclamat Bernard. Ia uită-te la pietrele astea preţioase, Charley. Ăsta-i un ceas care valorează pe puţin trei sute de dolari şi nimeni nu îi face un asemenea dar servitorului său!

– Ai dreptate, Bernard! Ia mai caută tu pe-aici! Vezi ce mai găseşti. Între timp, eu o să-l ţin bine pe nemernicul ăsta!

Buller încerca să se smulgă din mâinile mele, dar îl ţineam strâns. Văzând că nu are scăpare, nemernicul a întrebat:

– Cine sunteţi? Cine vă dă dreptul să cotrobăiţi prin cortul meu? Am să strig după ajutor şi o să fiţi linşaţi!

– Lasă glumele, omule! i-am spus eu, ameninţător. După mine, dumneata eşti cel ce merită a fi linşat! Dacă

scoţi vreun sunet, am să strâng puţin mai tare şi n-o să-ţi placă!

Cu stânga îl prinsesem de braţul drept şi cu dreapta îl ţineam de ceafa. Nemernicul nu putea face nici o mişcare.

– N-am mai găsit nimic! a spus Bernard, în cele din urmă.

– Daţi-mi drumul şi înapoiaţi-mi ceasul! a spus Buller.

– Uşurel, stimate domn! am replicat eu. Mai întâi trebuie să hotărâm ce o să se întâmple cu dumneata! Ce spui, Bernard?

– Omul ăsta a furat ceasul lui Allan, a zis prietenul meu.

– Aşa e! am replicat eu.

– Atunci ceasul va rămâne în posesia noastră.

– Ai dreptate!

– Cum să-l pedepsim?

– Dacă l-am linşa, nu ne-am alege cu nimic. Eu cred că domnul Buller ne va da scrisorile gratuit, cutitlu de despăgubire.

– Gratuit? a întrebat Bernard.

– Da, întocmai! Onorabilul domn Buller ne va da toţi banii pe care i-a obţinut de la noi. Pot să spun că pedeapsa asta e chiar prea blândă pentru acest domn! Bagă-i mâna-n buzunar, Bernard! • *

Deşi s-a împotrivit din răsputeri, bunul domn a rămas fără bani. Apoi i-am dat drumul şi nemernicul a luat-o la sănătoasa, oprindu-se tocmai la luxosul „Store and Boardinghouse of Yellow Water Ground”.

L-am urmat şi noi încet. Când ne-am apropiat de mizerabilul local, am auzit strigăte şi am grăbit pasul.

Caii noştri se găseau în faţa hanului, dar Cesar dispăruse. Când am păşit în baracă ne aflam... pe un câmp de luptă. Aşa cum aveam să aflăm mai târziu, Buller le ceruse ajutorul minerilor şi căutătorilor de aur. Urma ca aceştia să ne ia ostatici atât pe noi, cât şi pe prietenii noştri. Într-un colţ l-am zărit pe Winnetou care-l apucase pe Buller de gât şi se pregătea să-l lovească cu patul puştii. Într-un ungher, Sans-ear se apăra din răsputeri de nişte mineri furioşi. Cesar era şi el încolţit. Nu mai avea puşca şi pusese mâna pe cuţit. Winnetou şi Mark se descurcau bine, dar trebuia să-i venim în ajutor lui Cesar.

– Nu trage decât atunci când n-ai încotro! i-am strigat lui Bernard. Loveşte cu patul puştii!

M-am năpustit asupra celor care-l înconjuraseră pe negru. Când s-a văzut scăpat din mâinile duşmanilor, Cesar a pus mâna pe puşcă şi s-a repezit la mineri ca un tigru scăpat din cuşcă. Imediat ce unii dintre căutătorii de aur au căzut la pământ, tovarăşii lor au năvălit pe uşă afară. Eram singuri faţă-n faţă cu Buller şi cu hangiul.

– Ascultă, Charley, chiar i-ai furat omului ăstuia banii şi ceasul? m-a întrebat Mark.

– Nici vorbă! am replicat eu. Nemernicul a păstrat pentru sine nişte scrisori de-ale lui Allan Marshal şi i-a furat şi ceasul.

– Şi v-aţi gândit să-l lăsaţi în pace? a izbucnit Sans-ear. Ei, clar asta nu mă priveşte pe mine! Nu-i treaba mea! în schimb mă priveşte al dracului de mult faptul că acest domn i-a asmuţit pe căutătorii de aur asupra noastră! O să-l răsplătesc eu cum se cuvine!

– Trag nădejde că nu vrei să-l omori! am strigat eu.

– Nici nu merită nemernicul ăsta aşa ceva! a replicat Sans-ear. Ţine-l bine, Cesar!

Negrul l-a apucat pe Buller atât de strâns, încât netrebnicul nu putea face nicio mişcare.

Mark a scos cuţitul, a făcut o mişcare scurtă şi i-a tăiat nasul lui Buller, zicând:

– Uite-aşa, băiete! Trebuie să înveţi şi tu că nu e bine să-ncerci să iei viaţa unor vânători cinstiţi! Ştii ce-ai făcut mătăluţă? Ţi-ai vârât nasul unde nu-ţi fierbe oala, şi cine face asemenea lucru rămâne fără nas! Aşaaa! Ei, da' unde-i amabilul nostru hangiu? Aha! Uite-l colo! S-a pitit într-un colţ. Ia vino-ncoace, stimabile domn! Să vedem cât de mare-i nasul dumitale!

Se pare că hangiul nu era întru totul de acord cu dorinţa prietenului meu, aşa că a spus încet:

– Domnilor, trag nădejde că ştiţi să preţuiţi ospitalitatea de care v-aţi bucurat.

– Ospitalitatea? a întrebat Mark. Asta-i ospitalitate? Ştiu doar că am plătit o grămadă de bani pentru o poşircă pe care dumneata ai îndrăzneala să o numeşti bere!

– Vă voi înapoia banii numaidecât, domnilor! a exclamat hangiul, speriat.

– Nu-i nevoie! a spus Sans-ear. Cine să mai facă bere aici, în pustietatea asta, şi mai ales „Porter” şi „Ale”? Haideţi, oameni buni, s-o ştergem de-aici! Nu de alta, da' s-ar putea ca viermii ăştia care sapă, sperând mereu că vor găsi aur, să dea buzna peste noi!

– Massa Mark vrei plecat? a întrebat Cesar. Oh, ah! Dacă plecat, atunci nu mai pedepsim pentru dat otravă la biet negru' Cesar? Cesar pedepsit la hangiu!

Spunând acestea, Cesar a luat o sticlă cu bere din cele ce se aflau pe tejghea şi i-a întins-o hangiului cu hotărâre:

– Bem, hangiu! Bem acum, pe loc! Dacă nu înghiţit bere, Cesar împuşcă hangiu!

Omul s-a văzut nevoit să golească sticla pe nerăsuflate. Imediat ce a terminat, Cesar i-a mai întins o sticlă, zicând:

– Mai bem!

Cea de-a doua sticlă a fost golită şi ea, dar pentru Cesar nu era destul! Negrul i-a întins hangiului o altă sticlă, spunând:

– Încă mai bem!

Hangiul a fost nevoit să bea cinci sticle de bere. Expresia feţei sale nu poate fi descrisă în cuvinte! Se pare că negrul era, în sfârşit mulţumit, pentru că a exclamat:

Aşa! Ah, oh! Hangiu am băut cinci sticle! Cinci sticle la trei dolari, facem cinşpe dolari! Buuun! Acum burta de la hangiu plină cu piatră-vânătă este!

Am încălecat repede şi am pornit. Era şi timpul, pentru că minerii şi căutătorii de aur îşi luaseră puştile şi se îndreptau în grabă spre han.

Am ajuns la Rio Sacramento.

– Unde se află Short Rivulet? a întrebat Bernard.

– Deocamdată mergem în susul apei, a replicat Mark.

Ne-am continuat drumul în grabă până când am fost siguri că

minerii nu ne mai puteau ajunge.

– Aş vrea să ne oprim! a spus Bernard. Trebuie să citesc scrisorile fratelui meu!

Ne-am strunit caii şi am descălecat.

Bernard a deschis plicurile şi a început să citească. Apoi, după o vreme, a spus:

– Cred că sunt ultimele scrisori pe care fratele meu ar fi vrut să ni le trimită. Hm! Se plânge că ne-a mai scris şi nu a primit niciun răspuns din partea noastră! Ascultaţi ce mai scrie! Hm! Scrie aşa: „Afacerile mi-au mers mai bine decât mă aşteptam. Am trimis praful de aur şi pepitele mici la San Francisco prin nişte oameni de încredere. Acolo voi obţine pentru aur un preţ mai mare decât cel pe care-l plătesc eu aici. Procedând astfel, am izbutit să îmi măresc de patru ori capitalul. Acum trebuie să plec din Yellow Water Ground, pentru că aici se mai găseşte aur foarte puţin şi peste totmişună răufăcătorii. O să plec în Short Rivulet Valley. Se spune că acolo s-ar fi descoperit mult aur. Am la mine câteva mii de dolari şi sper să fac şi acolo afaceri la fel de rentabile ca şi aici. Cred că bandiţii vor încerca să mă prade şi de aceea voi pleca pe neaşteptate, fără să spun nimănui nimic! De la Short Rivulet Valley mă voi îndrepta spre Lynn Mountains şi apoi spre portul Humboldt. Acolo voi găsi cu siguranţă un vapor care să mă ducă la San Francisco”.

– Aşadar, a luat-o într-adevăr spre Short Rivulet Valley! a spus Mark. Fred şi Patrick Morgan au aflat şi ei asta! De unde crezi că au aflat, ha?

– După cum spunea hangiul, hârtia pe care-au găsit-o cei trei netrebnici era o hartă sau un plan. Poate că tocmai hârtia aceea îi va fi ajutat să-şi dea seama încotro a plecat Allan! am replicat eu.

– Se prea poate! a spus şi Bernard. Ia ascultaţi ce mai scrie Allan: „Nu am nevoie de vreo călăuză. Am nişte hărţi pe care mi-am însemnat drumul”.

– Este cu putinţă ca Allan să fi pierdut sau să fi aruncat vreuna dintre hărţile despre care pomeneşte în scrisoare?

– Se poate! a replicat Mark. Domnul Allan nu e vânător. Nu a trăit în Vest şi nu ştie că viaţa unui om poate să depindă de un amănunt neînsemnat. Dacă a ajuns cu bine la Short Rivulet Valley, mă întreb cum se va descurca atunci când va da ochii cu indienii Snake.

– Sunt la fel de cruzi precum comanşii? a întrebat Bernard, îngrijorat.

– Indienii sunt toţi la fel, a spus Mark. Se poartă bine cu prietenii, dar sunt cumpliţi atunci când întâlnesc vreun duşman. Noi nu trebuie să ne facem griji din cauza lor. Am trăit multă vreme alături de ei şi fiecare războinic Snake îl cunoaşte pe Sans-ear sau a auzit vorbindu-se, de pildă, despre el.

– Snake? a întrebat Winnetou. Căpetenia apaşilor îi cunoaşte pe shoshoni[1]. Shoshonii sunt fraţii lui Winnetou. Războinicii Snake sunt viteji şi credincioşi. Ei se vor bucura când îl vor revedea pe Winnetou. Căpetenia apaşilor a fumat de multe ori calumetul cu ei.

Nu aveam de ce să ne temem de shoshoni. Războinicii care aparţineau acestui neam îi cunoşteau atât pe Winnetou, cât şi pe Sans-ear. Mark şi Winnetou ştiau bine unde se găsea Short Rivulet, aşa că ei doi ne-au călăuzit într-acolo.

Drumul era greu. Înaintam pe cărări strâmte de munte, dar se putea să ajungem la Short Rivulet înaintea

---

[1] *Sau indieni-şarpe (n.a.).*

bandiţilor, pentru că noi o apucasem pe drumul cel mai scurt, pe când răufăcătorii aveau să facă un ocol.

Trecuseră patru zile de când părăsisem Yellow Water Ground, când am ajuns în apropierea lacul Black-eye[1], în care râul Short Rivulet îşi revarsă undele. Aveam înaintea noastră un munte impunător, cu un diametru de aproximativ cincisprezece mile. Această vale era îmbrăcată în verdele unei păduri dese, de conifere.

Nisipul care purta în sine aurul atât de râvnit era adus poate chiar de apele limpezi ale râului Short Rivulet. Probabil că aici filoanele de metal preţios erau mai bogate decât la Sacramento.

Am înaintat la început cu greu, dar după aceea din ce în ce mai uşor şi mai repede, pentru că tufişurile se răriseră simţitor. Mă înfioram de atâta frumuseţe. Ne aflam cu toţii într-o pădure în care piciorul omului nu părea să fi călcat până atunci. La un moment dat am ajuns înaintea unui dom impunător, străjuit de coloane uriaşe, care te făcea să te simţi precum copilul care pătrunde pentru prima dată în Casa Domnului şi rosteşte emoţionat:

Tu însuţi înălţat-ai uriaşe coloane
Şi clădit-ai biserici minunate.
Şi-al meu ochi la ele cu sfială priveşte,
Căci doar în ele Te regăseşte.

[1] *Ochi-negru.*

Vântul bate printre uriaşele coloane, şi omul devine mai bun. Fiinţa pe care Domnul a zămislit-o îşi dă seama că este doar o vieţuitoare mică şi neînsemnată, că este doar un biet vierme care încearcă zadarnic să se târască pe scoarţa groasă a copacului, murind înainte de a izbuti să ajună sus, la frunzele acestuia. Aşasunt oamenii. Se cred stăpâni ai pământului, dar de fapt sunt nişte vieţuitoare care trebuie să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru că ocupă cel dintâi loc printre toate fiinţele pe care le-a zămislit Domnul în nesfârşita-i milă. Am urcat anevoie, dar am izbutit să ajungem, în cele din urmă, pe un platou întins şi, către seară, ne-am oprit pe malul sudic al lacului Black-eye. Cu sclipirea apelor sale adânci, asemănătoare unui şir de nestemate, lacul era pentru noi un mister pe care cu siguranţă n-am fi izbutit să-l dezlegăm.

Lumina soarelui nu mai pătrundea în valea adâncă pe care o zăream înaintea noastră, dar aici, pe înălţimi mai era încă lumină şi ne-am fi putut continua drumul.

– Mergem mai departe? a întrebat Bernard, care era nerăbdător să-l reîntâlnească pe Allan.

– Fraţii mei vor poposi aici, a spus Winnetou.

– Buuun! a exclamat Mark. Aici avem un minunat covor de muşchi pe care ne putem odihni, caii au şi ei iarbă şi apă din belşug. Acum eu cred că ar fi bine să căutăm, de pildă, un loc mai ferit şi dacă izbutim să găsim un asemenea loc, putem aprinde mai târziu şi un foc mic. Putem prăji liniştiţi găinuşa sălbatică pe care a împuşcat-o Cesar.

Ei, da! Cesar vânase! Era pentru prima dată când împuşca o găinuşă sălbatică, vrând să ne arate că era util.

Am găsit, în cele din urmă, un loc pe placul lui Mark. Focul a fost aprins, şi negrul a început să jumulească pasărea. S-a făcut noapte. Era chiar întuneric beznă, şi flacăra mică arunca în jurul ei o lumină palidă, transformând tufişurile şi copacii în fiinţe uriaşe care păreau să danseze în jurul nostru.

După ce am mâncat, ne-am culcat şi am dormit neîntorşi până-n zori. Am ajuns în scurtă vreme în valea râului cunoscut sub denumirea de Short Rivulet. Aşa cum o arată şi numele, Short Rivulet, este, într-adevăr, un pârâiaş scurt.

Am descoperit în această vale un cort mare, sfâşiat. Nu se mai afla nimic în el, nici cel mai neînsemnat obiect care să ne dea vreun indiciu cât de mic despre omul care se servise de acel cort. Bernard a fost dezamăgit. Nu îl întâlnise pe Allan şi a rămas adâncit în gânduri. După câteva minute, a spus:

– Acest cort a fost al lui Allan!

Bernard intuia acest lucru. Era sigur că acel cort fusese al fratelui său.

Am pornit mai departe şi am descoperit urmele bandiţilor. Duceau spre apus.

– De aici Allan voia să ajungă la munţii Lynn şi apoi în portul Humboldt, a spus Bernard. Bandiţii au pornit pe urmele lui!

– Bineînţeles, am spus eu. Să sperăm că fratele mai este în viaţă. Dacă nu i-am găsit trupul neînsufleţit, asta nu înseamnă că bandiţii nu l-ar fi putut arunca în lac.

Pe fundul lacului se aflau, desigur, cadavrele multor oameni care visaseră să devină bogaţi. Cumplitul demon, cunoscut sub numele de „aur”, i-a smuls din visele lor, pentru a-i arunca în braţele morţii.

– Şi cine să-l fi ucis? a întrebat Bernard.

– Cei trei netrebnici: mulatrul, Fred şi Patrick Morgan, pe care-i urmărim de ceva vreme.

– Hei, acuma o să-i prindem cu siguranţă pe Fred şi Patrick Morgan! a exclamat plăpândul Mark. Şi când i-om prinde, vor fi ai mei! Amândoi! Mark Jorrocks trebuie să schimbe-o vorbă cu aceşti doi domni!

Am mers de-a lungul urmelor şi, pe măsură ce coboram, ne-am putut da seama că era vorba despre douăzeci de patrupede.

– Sunt şaisprezece călăreţi care au cu sine şi patru catâri, am spus eu, după ce privisem atent urmele. Urmele a patru animale se văd mai clar, pentru că acestea duc în spinare greutate mare şi au copitele mai mici decât cele ale cailor. Asta înseamnă că bandiţii n-or să înainteze atât de repede pe cât credeam. Poate că îi vom ajunge din urmă, chiar înainte ca ei să-i poată face vreun rău lui Allan!

În cursul după-amiezii, am ajuns în locul în care poposiseră oamenii pe care-i urmăream. Ne-am continuat apoi drumul până la căderea serii.

În ziua următoare, am ajuns în punctul în care bandiţii poposiseră pentru a doua oară. Aceasta însemna că avansul pe care-l aveau faţă de noi mai scăzuse puţin. Seara urma să fim la Mount Shasta. Speram ca în ziua următoare să-i ajungem pe răufăcători. Din păcate pentru noi, grupul de bandiţi se separase în două. Şasecălăreţi o luaseră spre stânga, împreună cu cei patru catâri, în timp ce zece dintre bandiţi îşi continuaseră drumul înainte.

– La dracu'! a exclamat Sans-ear. O fi vorba, de pildă, de vreun şiretlic, sau netrebnicii ăştia s-au despărţit pentru că aşa le-a venit lor?

– Nu s-au gândit că ne-am afla pe urmele lor, i-am spus plăpândului vânător.

– Dar de ce s-au despărţit? a întrebat Bernard.

– Asta-i uşor de ghicit, am răspuns eu. Cei şase duc prada la loc sigur. Ceilalţi au pornit pe urmele lui Allan. După ce îl vor fi prădat pe Allan, se vor întâlni cu ceilalţi şi cred că asta se va întâmpla undeva, pe malul râului Sacramento.

– Prea bine! îi lăsăm în pace pe cei şase care duc prada şi ne luăm după ceilalţi care-au pornit după domnul Allan! a spus Mark. Oricum, bătrâna mea Tony s-a cam săturat să tot meargă ca melcu'!

– Ca melcul, zici? am întrebat eu, râzând. Trebuie să ne mai gândim la ceva, dragă Mark. Pe cine vrei să pui mâna, pe Fred sau pe Patrick Morgan?

– Vreau să-i prind pe amândoi deodată! a exclamat prietenul meu.

– Asta nu se poate.

– De ce?

– Catârii sunt încărcaţi cu aur. Dacă tu ai fi Fred Morgan, cui i-ai încredinţa aceşti catâri?

– Cui?

– Numai şi numai lui Patrick Morgan.

– Ai dreptate, dar vorba e, ce facem!

– Pe cine-ai vrea să pui mâna mai întâi, pe Fred sau pe Patrick Morgan?

– Pe bătrânul Morgan!

– Bine! Atunci mergem drept înainte!

Am pornit şi am traversat Rio Sacramento. După aceea am făcut popas şi în zori am pornit mai departe. Către prânz am ajuns în prerie. Urmele bandiţilor erau foarte proaspete. Nemernicii se puteau afla la cel mult cinci mile depărtare faţă de noi. Am dat pinteni cailor. Voiam să-i ajungem din urmă înainte de căderea nopţii, astfel încât să ne putem strecura în tabăra lor. Înaintam repede, dar, ce se întâmplase oare!? Am descoperit urmele a celpuţin o sută de călăreţi şi ne-am dat seama că se dăduse o luptă. Am văzut chiar un tufiş ale cărui crengi erau stropite cu sânge!

Trei călăreţi o luaseră-spre stânga. Ceilalţi o porniseră înainte. Am pornit şi noi într-acolo, convinşi fiind că acei călăreţi numeroşi nu puteau fi decât războinici indieni. Era cu putinţă ca Allan Marshal să fi căzut în mâinile lor.

Am mai înaintat aproximativ o milă, când am zărit înaintea noastră un sat indian.

– Shoshoni! a şoptit Winnetou.

– Indieni Snake! a exclamat Sans-ear, la rândul său.

Am intrat în satul shoshonilor. Chiar în mijlocul aşezării stăteau aproximativ o sută de războinici, cu toţii strânşi în jurul căpeteniei lor. Când ne-au zărit, au pus mâna pe arme.

– Ko-tu-ho[1]! a strigat Winnetou, îndreptându-se călare spre şeful de trib, de parcă ar fi vrut să-l ia în copite.

Apaşul şi-a strunit armăsarul la doar doi paşi depărtare de căpetenia shoshonă. Şeful de trib nu a făcut nici o mişcare, nici măcar n-a clipit! După ce

[1] *Fulgerul care loveşte (n.a.).*

apaşul şi-a strunit calul, Ko-tu-ho i-a întins mâna, exclamând:

– Winnetou, căpetenia apaşilor! El şi-a adus prietenii în satul shoshonilor şi i-a făcut lui Ko-tu-ho o mare bucurie, căci ochii lui Ko-tu-ho voiau de multă vreme să-l zărească pe vestitul Winnetou!

– Cred că ai vrut să mă vezi şi pe mine! a exclamat micuţul Mark. Oare şeful de trib al indienilor Snake nu-l mai recunoaşte pe prietenul său Sans-ear?

– Ko-tu-ho îi recunoaşte pe toţi prietenii şi pe toţi fraţii săi. Bun venit în satul războinicilor shoshoni!

Deodată, am auzit un răcnet şi m-am întors. Bernard Marshal îngenunchease lângă un alb care era mort. Pieptul îi era străpuns de un glonţ. Albul lângă care se afla Bernard era Allan Marshal.

Ne-am apropiat şi noi de bietul Bernard. Nimeni nu a fost în stare să spună o vorbă, nimeni nu a putut rosti nici măcar un singur cuvânt. Bernard Marshal săruta obrajii supţi şi reci ai fratelui său care plecase dintre cei vii, îi mângâia fruntea albă, ca de marmură.

Apoi Bernard şi-a trecut mâna peste faţă şi s-a ridicat în picioare, întrebând:

– Cine l-a ucis?

Căpetenia shoshonilor l-a privit pe bietul Bernard şi a început să povestească cu glas domol:

– Ko-tu-ho i-a trimis pe câţiva dintre războinicii săi cu armăsarii la păscut. Shoshonii au zărit deodată trei feţe palide urmărite de zece feţe palide. Dacă zece războinici urmăresc trei războinici, atunci cei zece războinici nu sunt viteji şi nu au cugetul curat. De aceea războinicii shoshoni au sărit în ajutorul celor trei feţe palide care erau urmărite de zece feţe palide, numai că

cele zece feţe palide au tras asupra celor trei feţe palide pe care le urmăreau şi acest alb care zace aici a fost doborât de un glonţ duşman. Dintre cele zece feţe palide care-au tras, şapte au căzut în mâinile shoshonilor. Trei au izbutit să scape. Cei doi tovarăşi ai albului ucis se odihnesc în satul shoshonilor.

– Trebuie să-i văd chiar acum pe răufăcători! a spus Bernard. Albul ucis este fratele meu. Este fiul tatălui meu.

Bietul Bernard se corectase, gândindu-se că pentru indieni cuvântul „frate” poate avea şi sensul de prieten foarte bun.

– Fratele meu alb a venit împreună cu Winnetou şi Sans-ear, a răspuns căpetenia shoshonă. Winnetou şi Sans-ear sunt prietenii shoshonilor. De aceea Ko-tu-ho este gata să facă orice îi vei cere! Fraţii mei albi să mă urmeze.

Şeful de trib al shoshonilor ne-a dus într-un cort mare, unde se găseau ostaticii. Mulatrul Shelley, cel cu obrazul drept brăzdat de o cicatrice adâncă, se afla printre prizonieri. În schimb, Fred Morgan scăpase.

– Ce vor face fraţii mei roşii cu aceste feţe palide? am întrebat eu.

– Fratele meu alb îi cunoaşte? m-a întrebat şeful de trib.

– Îi cunosc, i-am răspuns. Sunt hoţi şi ucigaşi! Au pe cuget vieţile multor oameni.

– Atunci se cuvine ca fraţii mei albi să hotărască asupra lor! a spus Ko-tu-ho.

I-am privit pe prietenii mei şi am înţeles ce gândeau. De aceea i-am spus căpeteniei shoshone:

– Ostaticii merită să moară, dar noi nu avem acum vreme pentru a-i judeca. Noi îi vom lăsa în mâinile fraţilor noştri roşii.

– Fratele meu dă dovadă de înţelepciune! a replicat Ko-tu-ho.

– Unde sunt cei doi albi care s-au aflat în tovărăşia celui ce-a fost ucis?

– Fraţii mei albi să mă urmeze! a spus din nou căpetenia shoshonă.

Ko-tu-ho ne-a dus în alt cort în care dormeau doi oameni. După îmbrăcăminte păreau a fi tropeiros. I-am trezit numaidecât şi le-am pus mai multe întrebări. Ne-am convins că îl slujiseră pe Allan cu devotament şi nu aveau nicio legătură cu bandiţii.

În decursul ultimelor luni, Bernard trecuse prin grele încercări care-l făcuseră să se schimbe atât trupeşte, cât şi sufleteşte. Aş îndrăzni să spun că prietenul meu devenise mai puternic. Bernard îngenunchease lângă trupul neînsufleţit al fratelui său şi scotea din buzunarele decedatului tot ce găsea. Mâinile îi tremurau şi bietul om privea fiecare obiect pe care-l găsea ca pe un lucru de mare preţ. În cele din urmă, Bernard a descoperit un carneţel. Filele erau acoperite cu scrisul mărunt şi ordonat al fratelui său. Bietul Bernard se stăpânise până atunci, dar nu s-a mai putut abţine şi a izbucnit în plâns. Şi pe mine m-au podidit lacrimile.

Shoshonii stăteau în jurul nostru şi nu schiţau niciun gest, nu scoteau niciun sunet. Ko-tu-ho a făcut un semn discret prin care îşi manifesta dispreţul faţă de noi, cei care nu ne puteam stăpâni lacrimile.

Winnetou a observat gestul şefului de trib şi i-a spus:

– Căpetenia shoshonă să nu gândească cumva că aceşti doi albi ar fi nişte babe! Cel ce este fratele mortului a luptat cu vitejie împotriva răufăcătorilor din deşert. Braţul său este puternic, iar sufletul său este neînfricat. Cel ce se află alături de fratele albului ucis este un vânător vestit. Numele acestui vânător este Old Shatterhand.

Războinicii shoshoni au început să murmure uimiţi. Ko-tu-ho s-a apropiat de noi şi ne-a întins mâna, zicând:

– Vom cinsti cu toţii această zi. Fraţii mei vor rămâne în satul shoshonilor, se vor ospăta din vânatul nostru şi vor fuma pipa prieteniei cu noi. Ei vor privi la jocurile războinicilor shoshoni.

– Pentru oamenii albi este o plăcere să fie oaspeţii războinicilor roşii, dar astăzi nu vom rămâne în satul shoshonilor! Desigur că ne vom întoarce aici. Oamenii albi vor lăsa aici trupul neînsufleţit şi avutul celui ce a fost ucis, am spus eu. Nu mai putem zăbovi. Se cuvine să pornim de îndată pe urmele ucigaşilor ce au izbutit să fugă.

– Aşa trebuie să facem! a spus şi Bernard. Voi lăsa aici trupul neînsufleţit al lui Allan. Şi cei doi tropeiros care s-au aflat alături de el vor rămâne aici. Pornesc la drum chiar acum. Cine vrea să mi se alăture?

– Noi toţi! am răspuns eu.

Winnetou şi Mark s-au îndreptat deja spre cai.

Căpetenia shoshonă le-a dat războinicilor câteva porunci şi i-a fost adus un minunat armăsar indian.

Ko-tu-ho îi va însoţi pe fraţii săi! a spus şeful de trib. Avutul feţei palide care a murit se va păstra în cortul

căpeteniei, iar femeile căpeteniei îl vor jeli şi vor cânta cântecele morţii pentru albul care a plecat pe veşnicele plaiuri ale vânătorii.

Popasul nostru printre vitejii războinici shoshoni a fost unul foarte scurt, dar parcă acum căpătasem noi puteri. Am găsit cu uşurinţă urmele răufăcătorilor. Aveau faţă de noi un avans destul de mic. Urmele nu erau mai vechi de două ceasuri.

Caii parcă înţelegeau intenţiile noastre, căci am zburat pe întinsul preriei. Dacă am fi înaintat pe un drum pietruit, ar fi sărit scântei din copite. Numai calul maroniu al negrului era obosit şi nu avea poftă să se grăbească, dar Cesar îl îndemna mereu:

– Hai, diii, die! Cal trebuie alergat! Alergat iute, pentru Cesar prinde ucigaş de la bun massa Allan!

Ne-am continuat drumul în galop. Trebuia să-i prindem pe răufăcători la lăsarea serii. În cursul după-amiezii, după ce gonisem mai bine de trei ceasuri, am descălecat şi am privit urmele. Erau proaspete şi se zăreau limpede. Pe unde trecuseră bandiţii, firele de iarbă erau încă culcate la pământ. Răufăcătorii se aflau la cel mult o milă distanţă faţă de noi.

Am încălecat şi am pornit din nou. Din când în când, îmi luam ocheanul şi priveam înainte. La un moment dat, am zărit trei puncte. Erau bandiţii care înaintau încet.

– I-am zărit! am exclamat eu. Sunt chiar înaintea noastră!

– Atunci să ne grăbim! a exclamat Bernard, îndemnându-şi calul.

– Stai! i-am spus. Nu ne-ar folosi la nimic dacă am porni în goană după ei. Trebuie să-i încolţim. Calul meu şi armăsarul lui Ko-tu-ho sunt foarte iuţi şi nu au ostenit

încă. Eu o voi lua către dreapta, Ko-tu-ho o va lua spre stânga. În douăzeci de minute vom fi înaintea lor. Când se va fi întâmplat asta, puteţi să porniţi în galop după cei trei nemernici.

– Uff! a exclamat Winnetou, semn că era de acord cu cele spuse de mine.

– Uff! a strigat şi căpetenia indienilor Snake.

Într-un sfert de ceas i-am zărit în urma mea pe cei trei ucigaşi. Ko-tu-ho era în stânga şi am văzut cum s-a îndreptat spre cei trei bandiţi.

I-am urmat şi eu exemplul.

Pentru că le ieşisem înainte, cei trei răufăcători ne-au zărit numaidecât. Apoi au privit înapoi şi au văzut că erau urmăriţi. Pentru ei nu exista decât o singură cale de scăpare, şi anume aceea de a trece de noi.

Mi-am îndemnat calul cu un strigăt de soiul celor pe care le scot indienii când arde preria şi vor ca armăsarii lor să alerge cât îi ţin puterile. Mi-am proptit picioarele în scări şi m-am ridicat în şa, pentru a-i face calului sarcina mai uşoară. Deodată, am văzut cum Fred Morgan a dus puşca la ochi şi a tras asupra lui Ko-tu-ho. Indianul şi calul său s-au prăbuşit numaidecât. Am crezut că şeful de trib este rănit sau că armăsarul său a fost împuşcat, dar mă înşelasem. În clipa următoare, Ko-tu-ho se năpustea asupra celor trei cu securea-n mână. Acea cădere a calului şi călăreţului nu fusese decât un exemplu de măiestrie specific indiană pentru care armăsarii indieni sunt dresaţi luni şi ani în şir. Este de-ajuns ca războinicul să rostească un singur cuvânt pentru ca armăsarul său să se culce fulgerător la pământ. Astfel, glonţul duşmanului trece pe deasupra călăreţului.

Căpetenia tocmai îl dobora la pământ pe unul dintre ucigaşi, când m-am apropiat de Fred Morgan. Voiam să-l prind viu şi nici nu am luat în seamă faptul că netrebnicul şi-a îndreptat puşcaasupra mea. Am auzit împuşcătura. Glonţul a găurit mâneca hainei din piele, şi eu am strigat:

– Hei, aici se află Old Shatterhand!

Am apucat Jasoul, l-am învârtit deasupra capului şi l-am prins pe Fred Morgan. Mi-am strunit calul şi am simţit o smucitură puternică, ce nu se putea compara însă cu cea pe care o simţisem când prinsesem vaca onorabilului don Fernando de Venango y Colonna de Molynares de Gajalpa y Rostredo. Acum se apropia şi Winnetou, însoţit de Mark, Bernard şi Cesar. Unul dintre răufăcători a tras asupra lui Bernard, dar a fost împuşcat imediat de Mark.

Am descălecat. În sfârşit, îl prinsesem pe Fred Morgan!

Mi-am strâns lasoul şi l-am legat pe netrebnic cu lasoul său. Ceilalţi s-au apropiat şi ei. Cesar a descălecat primul şi a scos cuţitul, apropiindu-se de Fred Morgan şi spunându-i acestuia printre dinţi:

– Aici Cesar este! Cesar are cuţit! Acuma Cesar înjunghiat încet la bandit, hoţ, ucigaş!

– Stai aşa! a strigat Mark, apucându-l de mână pe negru. Nemernicul ăsta-i al meu!

– Ceilalţi sunt morţi? am întrebat eu.

– Da, amândoi! a răspuns Bernard, căruia îi curgea sânge din pulpa dreaptă.

– Eşti rănit? l-am întrebat.

– E doar o zgârietură! a răspuns prietenul meu.

– Asta nu-i bine, pentru că mai avem drum lung! Ce facem cu Fred Morgan?

– Ucigaşul ăsta-i al meu! a spus Mark. Numai eu am dreptul să hotărăsc ce se va întâmpla cu el! Am să-l las pe mâna domnului Bernard şi în grija lui Cesar. Ei îl vor duce pe Morgan în tabăra shoshonilor, iar Cesar îl va păzi cu străşnicie. Domnul Bernard este rănit şi oricum trebuie să se ocupe de rămăşiţele pământeşti ale fratelui său. Cesar se va întoarce şi el în tabăra shoshonilor. Vom fi patru la număr şi cred că suntem în stare să-i înfruntăm pe cei şase nemernici care însoţesc asinii cu prada.

– Foarte bine! am spus eu. Planul tău e bun, dar trebuie să ne grăbim!

L-am urcat pe Morgan în şa şi l-am legat pe cal. Bernard şi Cesar l-au luat între ei şi s-au îndreptat spre tabăra indienilor Snake.

Noi am hotărât să mai aşteptăm puţin, dându-le timp cailor noştri să-şi mai tragă sufletul.

– Nu putem să zăbovim prea mult, am spus eu, după o vreme. Trebuie să ne folosim de lumina zilei ca să mai înaintăm.

– Încotro pleacă fraţii mei? a întrebat Ko-tu-ho.

– Mergem la apa care se numeşte Sacramento, i-am răspuns eu.

– Atunci fraţii mei nu trebuie să-şi facă griji. Căpetenia shoshonilor cunoaşte foarte bine drumul ce duce la acea apă. Fraţii mei îşi pot lăsa caii să pască, pentru că putem porni la drum şi în timpul nopţii.

– Nu ar fi trebuit să-l trimitem pe Fred Morgan atât de repede în tabăra shoshonilor! a spus Mark.

– De ce? l-am întrebat.

– S-ar fi cuvenit să-i punem câteva întrebări.

– O să facem asta mai târziu. Deocamdată nu avea niciun rost să-l interogăm. Ştim foarte bine că este un hoţ şi un ucigaş!

– Nu despre asta-i vorba! Poate că am fi aflat de la el unde urma să-i întâlnească pe cei şase netrebnici care duc cu sine prada.

– Chiar crezi că ne-ar fi spus aşa ceva?

– Se prea poate!

– Îţi spun eu sigur că nu ar fi scos niciun cuvânt. Nu l-ar fi trădat pe fiul său şi nu ne-ar fi dat prada pe mână. Ştie prea bine că soarta lui este pecetluită, chiar dacă ne-ar fi spus tot ce voiam să ştim.

– Fratele meu Sharlih spune adevărul! a spus Winnetou. Oricum, ochii vânătorilor albi şi ai războinicilor roşii vor vedea urmele catârilor.

Apaşul avea dreptate, dar am fi câştigat destul de mult timp, dacă am fi putut afla unde urma să se întâlnească Morgan cu fiul său şi cu ceilalţi cinci bandiţi.

– Pe cine caută fraţii mei? a întrebat căpetenia shoshonilor, deşi indienii au obiceiul de a nu-şi trăda nici o dată curiozitatea, mai ales faţă de străini.

– Îi căutăm pe tovarăşii răufăcătorilor prinşi de vitejii războinici shoshoni, am răspuns eu.

– Câţi sunt?

– Şase.

– Este de-ajuns ca unul dintre fraţii mei să lupte împotriva lor pentru a-i învinge. Îi vom găsi! îi vom găsi cu siguranţă şi îi vom duce în tabăra shoshonilor!

Când s-a lăsat seara, caii noştri erau odihniţi şi am putut porni din nou la drum, lăsându-ne călăuziţi de

căpetenia shoshonilor. Ko-tu-ho spusese adevărul. El cunoştea foarte bine drumul care ducea la Sacramento.

După ce am lăsat preria în urma noastră şi am înaintat pe cărări strâmte de munte, am ajuns în zori în valea râului Sacramento.

Am trecut râul şi am zărit înaintea noastră un loc minunat din care porneau, spre stânga şi spre dreapta, două văi. În acel loc am văzut o casă cu pereţi din lut, acoperiţi cu scândură. Deasupra intrării scria cu literedeo şchioapă „Hotel”. Proprietarul îşi alesese un loc foarte bun pentru a pune pe picioare o afacere. În curte se vedeau căruţe, cai şi catâri. Era limpede că minunatul hotel nu-i putea găzdui pe toţi cei care-i călcau pragul. Dovadă era şi faptul că mesele aşezate afară fuseseră toate ocupate.

– Ce facem? Intrăm în hanul ăsta să vedem dacă aflăm, de pildă, ceva? m-a întrebat Mark.

– Mai ai pepite pentru bere „Ale”? l-am întrebat eu, râzând.

– Mai am, mai am! a răspuns Sans-ear, vesel.

– Bine, atunci intrăm!

– Lasă, lasă! Mai bine nu intrăm! a spus Mark. Mai bine mergem doar până acolo, dacă nu te superi! Ştii, mie-mi place să stau la aer curat!

Ne-am apropiat de „hotel”, ne-am priponit caii şi ne-am aşezat la o masă, într-un fel de chioşc mare, din lemn, care purta denumirea de „Verandă”, inscripţionată pe o bucată de tablă.

– Ce doresc domnii? ne-a întrebat hangiul, cu un glas mai dulce ca mierea.

– Am dori nişte bere! Cât costă, de pildă?

Aha! Bunul Mark devenise mai prudent.

– Avem bere „Porter” sau „Ale”, la o jumătate de dolar sticla.

– Atunci, daţi-ne „Porter”! a spus Mark, hotărât.

Un ospătar ne-a adus sticlele cu bere, şi micuţul Mark a vrut să înceapă cu întrebările, când i-am făcut un semn discret. Spre hotel veneau şase călăreţi. Doi dintre ei duceau cu sine patru catâri. În fruntea celor şase călăreţi se afla însuşi Patrick Morgan! Netrebnicii s-au apropiat de „hotel”, au priponit caii şi catârii şi s-au aşezat la o masă. Mă întrebam de ce catârii nu erau încărcaţi. Probabil că bandiţii ascunseseră prada undeva. Patrick şi tovarăşii săi au comandat rachiu şi au început să vorbească. Spre norocul nostru puteam auzi tot ce-şi spuneau.

– Crezi că îi vom întâlni pe tatăl tău şi pe căpitan? a întrebat unul dintre bandiţi.

– Se prea poate! a răspuns Patrick. Ei au înaintat mai iute decât noi, iar cu Marshal cred că au terminat repede treaba, pentru că nu era însoţit decât de doi oameni.

– Hm! Ce om fără minte! a exclamat tovarăşul lui Patrick. Să ai la tine aşa o comoară şi să iei cu tine doar doi oameni!

– Cu atât mai bine pentru noi! a replicat tânărul Morgan. Ai dreptate, e un om fără minte! Dacă ar fi gândit puţin, nu ar fi aruncat hârtia aia cu planul la Yellow Water Ground! Hei, la naiba! Ce-i asta?

– Ce?

– Ia uită-te la caii ăia de colo!

– Hm! Trei armăsari pe cinste! Da' ce mârţoagă! Care om cu scaun la cap ar încăleca asemenea creatură?

La auzul acestei întrebări, Mark a scrâşnit din dinţi, mormăind:

– O să v-arăt eu creatură, nemernicilor!

– Da, e o iapă care-arată rău, a spus Patrick. Mârţoaga asta este cunoscută în tot Vestul! Ştii a cui e?

– A cui?

– A lui Sans-ear!

– La dracu! Sans-ear călăreşte aşa un ţap?

– Hm! a mormăit Patrick. Hai, beţi iute şi să o ştergem de-aici! Sans-ear trebuie să fie pe-aproape. L-am întâlnit o dată şi n-aş mai vrea să am de-a face cu el!

– Chiar dacă nu vrei, tot o să mai ai de-a face cu mine! a mormăit Sans-ear.

– Aceştia sunt oamenii pe care-i căutăm! i-am şoptit lui Ko-tu-ho. Căpetenia shoshonilor va pleca împreună cu fratele meu de cruce. Vitejii războinici roşii vor ieşi înaintea netrebnicilor. Noi îi vom ajunge din urmă şi aşa vor fi prinşi la mijloc!

– Uff! a exclamat Ko-tu-ho, ridicându-se imediat de la masă şi încălecând.

Winnetou a sărit şi el în spinarea armăsarului său. Mark a plătit berea care nu a fost rea deloc.

Am încălecat apoi şi am pornit în galop pe urmele răufăcătorilor. I-am ajuns foarte repede din urmă, şi chiar înaintea lor se aflau Winnetou şi Ko-tu-ho.

– Bună ziua, domnule Mercroft! a strigat Mark. Ăştia-s caii pe care i-aţi furat de la comanşi?

– La dracu'! a exclamat Patrick, îndreptând puşca asupra lui Mark.

Din fericire, tânărul Morgan a căzut din şa înainte de a mai apuca să tragă. Winnetou îl prinsese cu lasoul. Ceilalţi cinci răufăcători au luat-o care-ncotro. Mark şi

Ko-tu-ho au început să tragă asupra lor şi apoi au pornit după ei.

– Staţi pe loc! Lăsaţi-i! am strigat eu, dar nici Mark, nici căpetenia shoshonilor nu mi-au dat ascultare.

După ce i-au ucis pe fugari, cei doi s-au întors.

– De ce aţi făcut asta? i-am întrebat pe Mark şi pe Ko-tu-ho. Urmele banditţilor ne-ar fi dus cu siguranţă în locul în care ar fi urmat să-i întâlnească pe ceilalţi. Mai apoi s-ar fi îndreptat spre ascunzătoarea în care au lăsat prada!

– Domnul Patrick Morgan ne va spune cu siguranţă tot ce vrem să ştim! a replicat Mark.

– Nici prin gând nu-i va trece aşa ceva! l-am contrazis eu.

Nu peste multă vreme, s-a dovedit faptul că avusesem dreptate. Deşi l-am ameninţat în fel şi chip, Patrick Morgan nu avea să ne spună nimic. Aurul era pierdut... deadly dust!

L-am legat pe Patrick pe calul său şi am pornit, ocolind „hotelul” pentru a nu fi zăriţi. Nici pe drumul până în satul războinicilor Snake nu am întâlnit pe nimeni. Tânărul Morgan nu a scos niciun cuvânt. Doar când am ajuns în satul shoshonilor şi l-a văzut peBernard, Patrick a început să înjure printre dinţi. L-am dus pe Patrick în cortul în care se găseau şi ceilalţi ostatici şi i-am spus bătrânului Morgan:

– Domnule Morgan, am onoarea de a vi-l prezenta pe fiul dumneavoastră, de care cred că v-a fost dor.

Dacă ar fi putut, banditul m-ar fi ucis din priviri.

Seara am fost oaspeţii căpeteniei Ko-tu-ho şi am fumat împreună pipa păcii. Apoi fiecare dintre noi s-a dus în cortul care-i era destinat. Eram ostenit şi am

dormit foarte adânc, lucru pe care mi-l puteam îngădui aici, în satul shoshonilor, dar pe care nu-l puteam face când mă aflam în prerie. Visam că mă luptam cu tot soiul de monştri. Sudoarea-mi curgea pe frunte. Răpuneam oribilele creaturi şi apăreau mereu altele şi altele. Visam, sau era realitate? În cele din urmă, m-am trezit! Fusese un vis, dar acum auzeam zgomot afară. Mi-am luat armele şi am ieşit numaidecât din cort. Nu se ştie cum, dar ostaticii izbutiseră să-şi desfacă legăturile şi încercau să ucidă războinicii care făceau de strajă. Indienii au ieşit numaidecât din corturi. Unii aveau puşti, alţii cuţite, alţii securi. Winnetou s-a arătat şi el, a privit în jur şi a strigat:

– Înconjuraţi satul!

Shoshonii i-au dat numaidecât ascultare. Ostaticii nu mai aveau cum să scape. Nu aveau arme, iar războinicii lui Ko-tu-ho erau destul de numeroşi. Am auzit deodată glasul lui Sans-ear şi m-am liniştit.

Ostaticii au murit rând pe rând. Ultimul a închis ochii Fred Morgan. Banditul a fost înjunghiat chiar de Mark. Micuţul vânător venea încet printre corturi. S-a oprit înaintea mea, m-a privit în ochi şi m-a întrebat:

– Tu de ce nu ai luat parte la luptă, Charley?

– Am crezut că te descurci şi singur, am răspuns eu.

– Chiar aşa a şi fost. Să ştii că, dacă nu aş fi vegheat chiar lângă cortul în care se aflau ostaticii, netrebnicii ar fi izbutit poate să scape! Când am auzit glasuri, le-am spus războinicilor care făceau de strajă să fie cu băgare de seamă!

– A scăpat vreunul?

– Niciunul! I-am numărat, dar vezi, îmi închipuisem altfel reîntâlnirea cu Fred şi Patrick Morgan!

Spunând acestea, micuţul Mark Jorrocks s-a aşezat de-a dreptul pe pământ şi a făcut cu cuţitul două crestături adânci în patul puştii sale, apoi a zis încet:

– Aşa! I-am răzbunat pe cei pe care i-am iubit, dragă Charley. Acum pot să mor oricând, azi, mâine, când o fi! Nu-mi mai pasă!

– Cred că se cuvine să mai spunem: „Dumnezeu să aibă milă de sufletele acestor răufăcători”. Se cuvine să rostim aceste cuvinte, pentru că suntem creştini, dragă Mark.

– Prea bine, Charley! Trebuie să ştii că nu-i urăsc pe ucigaşi şi dincolo de mormânt.

Sans-ear s-a îndepărtat încet şi a intrat în cortul său.

Ziua care a urmat a fost una cu totul tristă. Lui Allan Marshal i se aducea un ultim omagiu. Shoshonii au făcut din bolovani un fel de platformă dreptunghiulară. Pentru că războinicii lui Ko-tu-ho nu se pricepeau să facă un coşciug, ei au învelit trupul lui Allan în piei de bizon şi l-au pus pe platforma din bolovani. Apoi shoshonii au făcut o piramidă a cărei bază era platforma pe care stătea întins corpul lipsit de viaţă. În vârful acelei piramide am aşezat o cruce din crengi de copac, semnul mântuirii. Bernard m-a rugat să ţin o scurtă cuvântare şi să rostesc o rugăciune. I-am îndeplinit rugămintea, deşi eram adânc mişcat şi abia dacă puteam vorbi. Shoshonii au luat şi ei parte la această tristă ceremonie. Războinicii erau şi ei mişcaţi şi purtarea lor m-a impresionat profund.

După ce totul s-a terminat, shoshonii nu l-au lăsat pe Bernard să se gândească prea mult la tragedia prin care trecuse, ci l-au tratat ca pe unul de-al lor. Am

petrecut o săptămână minunată printre războinicii lui Ko-tu-ho. Am vânat şi i-am admirat pe vitejii războinici shoshoni care şi-au arătat îndemânarea în aşa-numitele „jocuri de luptă”.

Cele câteva zile petrecute alături de shoshoni au trecut pe nesimţite şi ne-am întors la San Francisco.

CAPITOLUL 3

PE URMELE BANDIŢILOR

În Wyoming, mai precis în apropierea izvoarelor lui Yellowstone River, chiar în inima Munţilor Stâncoşi, munţi de o frumuseţe neînchipuită, se găseşte Parcul Naţional al Statelor Unite, o rezervaţie naturală cu o suprafaţă de aproximativ 8.670 de kilometri pătraţi, un teritoriu minunat cum nu cred să mai existe un al doilea pe acest pământ. În anul l856, generalul Warren a primit primele însemnări despre acele locuri extraordinare şi s-a hotărât să întreprindă o călătorie până în Wyoming, pentru a vedea cu ochii săi minunea. Din păcate, expediţia organizată de generalul Warren nu şi-a atins nicicând ţinta. În schimb, au izbutit alţii să pătrundă în colţul de rai din apropierea izvoarelor lui Yellowstone River. În l87l, profesorul Hyden a ajuns în Wyoming şi a scris foarte mult despre ceea ce a văzut. Datorită însemnărilor lui, foarte precise de altfel, membrii Congresului Statelor Unite au hotărât să transforme acel paradis în rezervaţie naturală.

Dincolo de întinsa prerie, dominând crestele Munţilor Black Hills, se înalţă până la cer uriaşele piscuri ale Munţilor Stâncoşi. S-ar putea spune că aceşti munţi nu sunt făcuţi de mâna, ci mai curând de pumnul lui Dumnezeu. Unde sunt oare ciclopii care ştiau să înalţe cetăţi uriaşe? Unde sunt titanii care ştiau să înalţe castele până la nori? Unde este neîntrecutul meşter care a pus coroane de gheaţă pe creştetele munţilor?

Dincolo de zidurile din cremene, pământul fierbe. Pământul fierbe şi izvoare ţâşnesc din adâncul său. Masele de apă sfâşie aerul. Vulcanii vor parcă să acopere tot cerul. Îşi aruncă masele fierbinţi în sus şi apoi se potolesc, închizând gurile uriaşe.

Aici drumeţul este supus primejdiilor la fiecare pas. Omul poate pune piciorul pe teren nesigur, subţire, care-l poate înghiţi într-o clipită. Mulţi oameni îşi caută alinarea suferinţelor în aceste locuri şi de multe ori găsesc nebănuite bogăţii.

Am fost nevoit să plec la Hamburg, unde am întâlnit un cunoscut de-al meu. Omul era din Saint Louis şi am vânat de multe ori împreună în mlaştinile din apropierea fluviului Mississippi. Acel cunoscut al meu era bogat, foarte bogat, şi mi-a propus să-mi plătească el costul călătoriei peste ocean, punându-mi o singură condiţie, şi anume aceea de a-l însoţi până la Saint Louis. M-a cuprins dorul de prerie. Am acceptat şi am telegrafiat acasă, cerând să mi se trimită puştile şi toate celelalte lucruri care-mi erau de folos în Vest, La cinci zile după aceea, am pornit la drum. Ajunşi în America, ne-am petrecut ceva timp în pădurile din Missouri. Apoi prietenul meu a fost nevoit să se întoarcă în Germania.

Eu am mers la Omaha şi am luat trenul, îndreptându-mă către apus.

Aveam eu motivele mele pentru care îmi doream să merg cu trenul. Cunoşteam bine Munţii Stâncoşi de la Norden Mountains, până la deşertul Mapimi, dar voiam neapărat să văd cum arată Munţii Stâncoşi între Helena şi Nordpark, aceasta tocmai pentru că între Helena şi Nordpark se pot vedea lucruri şi locuri interesante cum ar fi, de pildă Teton Range, Munţii Vindriver, South Pass, izvoarele lui Yellowstone River, Snake River şi Green River. În acest ţinut doar războinicul indian sau temerarul vânător alb îndrăznesc să pătrundă, căci, conform legendelor spuse de bătrânii indieni, canioanele adânci sunt bântuite de duhuri rele.

Desigur că, atunci când citim despre o călătorie, totul pare cât se poate de lesne, dar cât trebuie să se pregătească un elveţian îndrăzneţ pentru a întreprinde o călătorie în Alpi? Cât trebuie să se pregătească şi cât de cutezător trebuie să fie un vânător pentru a pleca în ţinuturile sălbatice din Vest, bizuindu-se doar pe propriile forţe şi pe puşca sa? Despre toate acestea, excursionistul european

nu are habar! Poate că tocmai primejdiile care-l pândesc la tot pasul îl atrag pe vânător. Muşchii săi sunt de fier, oasele sunt de oţel, trupul său este gata să îndure osteneala, cugetul său este călit. Vânătorul ştie cum să iasă din cele mai grele situaţii. De aceea vânătorul nu se simte bine în lumea civilizată, unde toate calităţile sale nu-i sunt de niciun folos. Vânătorul trebuie să pornească spre nesfârşita prerie, spre piscurile înalte ale munţilor. Cu cât primejdiile care-l pândesc sunt mai mari, cu atât curajul vânătorului este

mai mare. Încrederea în propriile forţe devine de nezdruncinat şi vânătorul este sigur că va şti să-şi croiască drumul, chiar şi în sălbăticie, bizuindu-se doar pe propriile sale forţe.

Eram pregătit pentru a porni spre Vestul sălbatic. Aveam tot ce-mi trebuia, doar un lucru îmi lipsea: un cal bun. După ce vânasem în Missouri, vândusem armăsarul care mă purtase cu credinţă în spinare şi urcasem în tren, fiind sigur că voi putea face rost de un cal, atunci când voi avea nevoie de el.

Pe vremea aceea pe anumite porţiuni ale liniei ferate „Pacific” se mai lucra fie la consolidarea structurilor de rezistenţă ale diverselor poduri şi punţi, fie la repararea căii ferate care suferise stricăciuni pe alocuri. De aceea călătorul putea zări când şi când, pe parcursul călătoriei sale, muncitori care lucrau la drumul de fier. Dacă nu lucrau în apropierea oraşelor, care răsăreau în acea vreme ca ciupercile după ploaie, muncitorii de la calea ferată îşi făceau câte un camp, adică o tabără bine îngrădită, încercând să se apere astfel împotriva indienilor. Războinicii roşii erau de părere că trenul, „calul de foc” cum îl numeau ei, nu trebuia să circule pe pământurile lor şi de aceea făceau tot ce le stătea în putere pentru a îngreuna munca celor de la calea ferată.

Existau însă în Vest şi alţi duşmani ai muncitorilor de la calea ferată. Nişte duşmani care erau chiar mai primejdioşi decât războinicii roşii. Este vorba despre bandele de răufăcători, formate din oameni care nu mai puteau pune piciorul în oraşele din Est. Creaturi îndoielnice, inşi dubioşi cărora nu le mai păsa nici de lege, nici de viaţă, pentru că nu mai aveau nimic de

pierdut, se uneau în bande pentru a duce la bun sfârşit tot soiul de mârşăvii. Aceste bande de răufăcători erau mai primejdioase decât cetele de indieni.

Pe vremea când se lucra la calea ferată, bandiţii puseseră ochii pe oraşele care apăruseră de curând sau pe taberele muncitorilor. De aceea locuitorii micilor aşezări şi muncitorii de la drumul de fier purtau mereu arme.

Datorită faptului că bandiţii atacau taberele muncitorilor şi trenurile care transportau bunuri şi obişnuiau să demonteze sau să distrugă şinele, astfel încât să aibă siguranţa că trenurile se vor opri, răufăcătorii erau numiţi railtroublers, adică „cei ce strică şinele”. Oamenii deveniseră atenţi şi erau mereu pregătiţi pentru atacurile acestor răufăcători, astfel încât temuţii railtroublers nu atacau decât atunci când erau foarte numeroşi. Toată lumea era pornită împotriva lor, astfel încât orice railtroubler care era prins era sortit morţii. Ura neîmpăcată împotriva acestor răufăcători se datora şi faptului că ei nu cruţau pe nimeni.

Către prânz, trenul a plecat din Omaha. Toţi călătorii din vagonul în care mă aflam m-au privit, fie şi în treacăt, cu nestăpânită curiozitate. La Fremont s-a urcat chiar în vagonul meu şi s-a aşezat lângă mine un bărbat care mi-a atras numaidecât atenţia prin felul în care arăta. Hainele sale i-ar fi făcut să strâmbe din nas pe locuitorii oricărui oraş din Est. În Vest însă hainele nu au nicio însemnătate. Omul era mic dar destul de gras şi purta pe umeri un cojoc de miel care năpârlise cu totul. Abia dacă se mai zărea ici-colo câte-un smoc de lână, ca o oază în deşert. Poate că pe vremuri cojocul i

se potrivise celui care îl purta, dar aniitrecuseră şi obiectul vestimentar care îndurase ploi, vânt, zăpadă, soare îşi mai schimbase forma şi aspectul, scurtându-se, astfel încât nu-i mai ajungea decât până deasupra genunchilor. Mânecile avuseseră şi ele de suferit, căci se întindeau până la coate. De altfel, necunoscutul nu-şi mai putea încheia cojocul.

Pe dedesubt se zărea o vestă roşie de lână. Necunoscutul purta pantaloni din piele care fuseseră negri pe vremuri, dar care acum luceau în toate culorile curcubeului, deoarece stăpânul lor îi folosise drept faţă de masă, prosop şi batistă. Pantalonii se terminau cu nişte glezne vinete de frig. Picioarele şi le vârâse în nişte ghete care fuseseră pe vremuri cizme din piele de bivol, cu talpă dublă şi cu ţinte atât de groase, încât sunt sigur că omul ar fi putut ucide uncrocodil, mulţumindu-se doar să-l calce. Pe cap, necunoscutul purta o pălărie care îşi pierduse de mult forma şi culoarea. În loc de brâu, purta un fular vechi, prins în jurul şoldurilor. Bine înfipte în acest original brâu se zăreau cuţitul, un pistol de soiul celor pe care-l purtau cavaleriştii, un săculeţ pentru gloanţe, altul pentru tutun, o oglindă mică, aşa cum se găsesc prin iarmaroace, un bidon îmbrăcat în piele şi frumos ornamentat şi o potcoavă de felul celor pe care le poţi prinde cu şuruburi pe copita calului. Interesantul personaj avea lângă sine un săculeţ al cărui conţinut îmi era necunoscut, dar despre care aveam să aflu mai târziu că ascundea o trusă completă de bărbierit.

Cel mai interesant lucru la acel om era însă faţa proaspăt rasă, de parcă necunoscutul ar fi ieşit chiar atunci din salonul unui bărbier. Obrajii roşii erau atât de rotunzi, încât nasul mic abia dacă se mai zărea şi

ochişorii mici, căprui, abia dacă se mai vedeau. Omul deschidea din când în când gura cu buze foarte groase, dând la iveală nişte dinţi albi ca neaua, care mai mult ca sigur erau falşi.

Stătea înaintea mea şi ţinea între degetele groase o puşcă ce semăna izbitor cu minunata Liddy a bunului meu prieten, Sam Hawkens, mulţumindu-se să-mi spună „Bună ziua, domnule!”, pentru ca apoi să nu se mai sinchisească de mine.

După ce tăcuse mai bine de un ceas, necunoscutul mi-a cerut permisiunea să-şi aprindă pipa, lucru ce mi s-a părut ciudat, pentru că un adevărat vânător din Vest nu cere nici o dată voie, atunci când vrea să facă un anumit lucru.

– Puteţi fuma cât doriţi, domnule, i-am spus eu. Vă voi ţine imediat tovărăşie. Nu doriţi o ţigară de foi?

– Mulţumesc, domnule! mi-a răspuns necunoscutul. Vedeţi, minunăţiile astea care se numesc ţigări de foi sunt prea fine pentru mine! Eu prefer pipa.

După obiceiul vânătorilor din prerie; grăsuţul îşi atârnase pipe de gât. După ce a umplut-o bine, m-am grăbit să scot un chibrit pentru a-i aprinde pipa, dar omul a dat din cap, mulţumindu-mi respectuos şi dând la iveală un punks, adică un amnar din cele pe care vânătorii obişnuiesc să le folosească.

– Hm! Chibritul este o invenţie care nu face doi bani în prerie! a remarcat rotofeiul, după ce şi-a aprins pipa. Nu se cuvine să m-alint!

Zicând acestea, omul din faţa mea a tăcut, trăgând cu nesaţ din pipa ce răspândea un miros de frunză de alun şi privind foarte atent pe geam. Trenul a oprit în North Plate, un important punct, în care se unesc North

şi South Plate River. Grăsuţul a coborât şi s-a grăbit să ajungă la unul dintre vagoanele din faţă, în care se afla un cal, probabil armăsarul lui.

Apoi s-a urcat din nou în tren şi a continuat să păstreze tăcerea. Abia către miezul nopţii, când am ajuns în Cheyenne, m-a întrebat:

– De aici luaţi cumva trenul spre Denver, domnule?

– Nu.

– Prea bine! înseamnă că vom mai călători împreună.

– Mergeţi departe cu trenul ăsta? l-am întrebat eu.

– Poate da, poate nu, cum am poftă. Şi dumneavoastră?

– Vreau să ajung la Odgen.

– Aha! Vreţi să vizitaţi oraşul mormonilor?

– Da, şi apoi aş vrea să ajung sus, în Munţii Windriver. Mai apoi vreau să ajung în Teton Range.

– Până acolo vreţi să mergeţi? Aşa o călătorie n-o poate întreprinde decât un vânător încercat. Sunteţi singur sau călătoriţi împreună cu nişte prieteni?

– Sunt singur.

Ochişorii rotofeiului m-au privit cu nespusă veselie, şi m-a întrebat:

– Singur? Vreţi să ajungeţi singur în Munţii Teton? Singur printre războinici Sioux şi urşi cenuşii? Ah! Ştiţi cumva de ce este în stare un războinic Sioux sau un urs grizzly?

– Cred că ştiu.

– Îmi este îngăduit să vă întreb ce sunteţi, cu ce vă ocupaţi?

– Sunt writer.

– Writer, adică scriitor? Hm! Carevasăzică, dumneavoastră scrieţi cărţi?

– Da.

Omul a început să râdă cu poftă. Nu-i venea să creadă că un scriitor se putea încumeta să pornească de unul singur prin cele maiprimejdioase locuri din câte există în Munţii Stâncoşi. Era uimit de ideea mea, la fel cum fusese uimit şi bunul Sans-ear când întâlnise un scriitor în prerie.

– Buuun! a spus grăsuţul, chicotind. Vreţi să scrieţi o carte despre Munţii Teton, stimate domn?

– Poate.

– Şi aţi răsfoit şi vreo carte în care erau desene cu indieni şi cu urşi?

– Bineînţeles! am spus eu, cât se poate de serios.

– Şi acum credeţi că puteţi supravieţui în Munţii Stâncoşi?

– Desigur!

– Am să vă dau un sfat, onorabile domn, coborâţi la prima staţie şi întoarceţi-vă acasă! Sunteţi un bărbat bine făcut după cum văd eu, dar nu păreţi a fi omul care să-mpuşte o veveriţă, cu atât mai puţin un urs! Ar fi păcat de tinereţea dumneavoastră să vă aventuraţi până la Teton Range. Nu de alta, dar, dacă vă va fi dat să vedeţi vreo pisică sălbatică, veţi muri cu siguranţă de frică. Aţi citit romanele lui Cooper[1]?

– Bineînţeles!

– M-am gândit eu! Poate că aţi auzit vorbindu-se şi despre vestiţi vânători sau indieni din Vest.

– Da, am auzit.

---

[1] *James Fenimore Cooper (1789-1851), scriitor american: Ultimul mohican, Vânătorul de cerbi ş.a.*

– Aţi auzit vreodată despre Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand, Sharp-eye[2] sau despre Mătuşa Droll?

– Da.

Rotofeiul nu bănuia că mă amuza la fel de mult precum îl amuzam eu pe el.

– Păi da! a continuat grăsuţul, sigur pe sine. E lesne să citeşti tot soiul de romane şi să asculţi poveşti frumoase despre Vestul sălbatic. Totul pare lesne, totul este romantic, totul este frumos, dar, dragul meu domn, nu mi-o luaţi în nume de rău, vă deplâng! De pildă, Winnetou este o căpetenie apaşă care poate lupta şi cu o mie dediavoli, Old Firehand este în stare să împuşte şi o muscă, dacă e nevoie. Old Shatterhand nu-şi greşeşte nici o dată ţinta şi doboară orice duşman, fie el cât de puternic, cu pumnul gol. Dacă unul dintre cei trei vrea să ajungă în Munţii Teton, atunci poate că scapă cu viaţă, dar dumneavoastră, un om care scrie cărţi? Ah! Unde vă e calul?

N-am cal.

Grăsuţul a râs din toată inima. Mai-mai să plesnească, nu altceva!

– N-aveţi cal, dar vreţi să mergeţi în Munţii Teton! a spus el, în cele din urmă. Sunteţi nebun, domnule?

– Nu cred! Chiar dacă acum n-am cal, o să cumpăr sau o să prind unul.

– Aşa? O să cumpăraţi sau o să prindeţi unul? Unde?

– Unde o să am poftă.

– Chiar dumneavoastră vreţi să prindeţi un cal? Chiar dumneavoastră?

– Da.

---

[2] *Ochi ager (n.a.).*

– Asta-i de râs, domnule! Văd că aveţi un lasou, dar cu lasoul ăla n-o să prindeţi nici măcar o muscă!

– De ce?

– De ce? Pentru că sunteţi ceea ce se cheamă un „vânător de duminică”!

– De ce credeţi asta?

– Hm! Asta poate să-şi închipuie oricine! Aveţi haine şi arme curate. Ia uitaţi-vă la un vânător, să vedeţi cum arată! Uite, aveţi cizme noi şi mai sunt şi văcsuite pe deasupra! Haina dumneavoastră este o minune. Precis că-i lucrată de mâna vreunei indience. Pălăria pe care-o purtaţi a costat cel puţin doisprezece dolari. Armele pe care le purtaţi nu au fost folosite nici o dată împotriva unui om. Ştiţi să trageţi?

– Da! Am fost chiar foarte bun la tir! am spus eu, unflându-mă-n pene.

– Foarte bun la tir? Poate că sunteţi chiar neamţ.

– Da, desigur!

– Hm! Aşa? Sunteţi neamţ? Veţi fi tras şi dumneavoastră în figurine din lemn şi spuneţi că sunteţi foarte bun la tir! Hm! Se zicecă şi Old Shatterhand ar fi neamţ, dar dumnealui e o excepţie! Vă rog frumos, întoarceţi-vă de unde aţi venit. Dacă nu-mi urmaţi sfatul, veţi muri cu siguranţă!

– Vom mai vedea! Deocamdată v-aş ruga să vorbim despre altceva. Pe unde se află, de fapt, acest Old Shatterhand?

– Ehei! Cine poate să ştie asta? Am fost în urmă cu puţină vreme în Kansas City şi l-am întâlnit acolo pe vestitul Sans-ear care mi-a spus că s-a aflat o vreme în tovărăşia lui Old Shatterhand. De la Sans-ear am aflat că Old Shatterhand s-ar afla acum în Africa, mai precis în

Sahara. Pe-acolo cred că se luptă cu nişte indieni numiţi „arabi”. Ştiţi, porecla de „Shatterhand” i s-a tras de la faptul că îi este uşor să-şi doboare duşmanii cu pumnul. Doar a făcut asta de atâtea ori! Ei, ia uitaţi-vă la mânuţele dumneavoastră! Se vede numaidecât că umblaţi cu hârtie şi că n-aţi mânuit decât pana. Ascultaţi-mă! Ascultaţi-mă, vă rog din suflet! întoarceţi-vă în Germania!

Spunând acestea, rotofeiul s-a cufundat în tăcere, iar eu nu mi-am dat osteneala de a mai sta de vorbă cu el. Grăsuţul avea dreptate, îi spusesem lui Sans-ear că aş vrea să ajung în Orient.

Când s-au ivit primii zori, trenul s-a oprit la Rawlins. Dincolo de acest orăşel, se întinde un ţinut arid. Nu se zăresc decât munţi pe care nu creşte nicio plantă. Din când în când, se zăresc tufe răzleţe. Ţinutul seamănă cu un pustiu înţesat de munţi şi este, ca să spun aşa, un fel de Sahara muntoasă. Pământul uscat şi nisipos oboseşte ochiul cu albul său. În acest ţinut pustiu se găseşte staţia de cale ferată „Bitter Creek”, adică „Pârâul amar”, deşi cel mai apropiat pârâu se află la trei mile distanţă de staţie.

Am pornit mai departe, în pufăitul obosit al locomotivei. Am trecut prin Rock Springs şi apoi prin Green River, o localitate care se află la peste o mie de kilometri vest de Omaha.

Vegetaţia a început să-şi facă din nou apariţia, înveselind peisajul. Am trecut printr-o vale minunată şi apoi am ajuns în prerie. Deodată, am auzit fluierăturile scurte şi înalte ale locomotivei, care anunţă întotdeauna primejdia. Locomotiva a frânat brusc şi s-a oprit. Am sărit cu toţii din vagoane şi priveliştea pe care am zărit-o

era de-a dreptul cutremurătoare. Peste tot zăceau resturilecarbonizate ale unui tren care transporta provizii pentru muncitorii de la calea ferată. În timpul nopţii, temuţii railtroublers scoseseră de la locul lor câteva şine. Trenul deraiase şi se prăbuşise cu totul dincolo de terasament. Din vagoane nu mai rămăseseră decât părţile metalice. Bandiţii le dăduseră foc. Printre mormanele de scrum se zăreau trupurile neînsufleţite ale călătorilor. Mulţi dintre ei muriseră în urma deraierii şi prăbuşirii vagoanelor, dar unii dintre ei fuseseră ucişi de bandiţi.

Spre norocul nostru, mecanicul văzuse la timp ce se petrecuse şi frânase din vreme. Oamenii au căutat printre grămezile de cenuşă, dar nu au mai găsit niciun om în viaţă. Nu mai rămânea altceva de făcut, decât să se repare cât mai repede linia ferată. Unelte se găseau destule, căci pe vremea aceea fiecare tren era prevăzut cu tot ce era de folos pentru repararea şinelor. Nu se putea face mai nimic pentru cei jefuiţi şi ucişi. Mecanicul şi conductorul urmau să raporteze incidentul în următoarea staţie de cale ferată, şi oamenii legii aveau datoria de a-i prinde pe răufăcători.

În timp ce unii dintre pasageri continuau să caute fără rost printre grămezile de scrum, eu am încercat să descopăr urmele bandiţilor.

Mergând puţin înapoi pe linia ferată, am descoperit un loc în care iarba era culcată la pământ pe o suprafaţă destul de mare, semn sigur că acolo se aflaseră mulţi oameni. Am mers de-a lungul urmelor pe care le descoperisem şi am găsit locul în care necunoscuţii îşi priponiseră caii. Tocmai voiam să văd despre câţi cai era

vorba, când am dat nas în nas cu grăsuţul care m-a întrebat mirat:

– Dumneavoastră aici, domnule? Ce căutaţi?

– Caut urmele bandiţilor.

– Dumneavoastră? Ah! Cred că o să le şi găsiţi urmele! Nu vă faceţi griji, răufăcătorii ăştia sunt unşi cu toate alifiile şi au avut atâta minte încât să-şi şteargă urmele! Eu unul n-am găsit mare lucru, ce credeţi că va descoperi un greenhorn ca dumneavoastră?

– Poate că greenhorn-ul are ochi mai ageri decât dumneavoastră, domnule! am replicat eu, zâmbind. De ce căutaţi urme în stânga? Dumneavoastră vă pretindeţi a fi un vânător încercat. Nu vedeţi că în dreapta sunt tufişuri în dosul cărora te poţi ascunde?

Necunoscutul m-a privit uimit câteva clipe şi apoi mi-a spus:

– Hm! Nu-i rău! Se pare că scriitorii au din când în când câte o idee bună! Aţi găsit ceva?

– Da. Bandiţii au poposit acolo, lângă cireşii sălbatici şi şi-au priponit caii aici lângă aluni.

– Ah! Trebuie să văd despre ce e vorba! Dumneavoastră nu aveţi cum să vă daţi seama câţi cai au fost!

– Douăzeci şi şase.

Omul m-a privit din nou mirat şi apoi a întrebat:

– Douăzeci şi şase? De unde ştiţi?

– În mod sigur nu am aflat asta uitându-mă la cer, ci la urme. Din cei douăzeci şi şase de cai, opt erau potcoviţi şi optsprezece nu aveau potcoave. Douăzeci şi trei dintre călăreţi erau albi şi trei erau indieni. Capul bandei esteun alb şi are probabil un cal roşcat. Printre cei trei indieni se află şi un şef de trib care are un

armăsar negru sau maroniu. Este probabil o căpetenie Ogellallah.

Expresia feţei rotofeiului nici nu se poate descrie. Rămăsese cu gura căscată şi mă privea de parcă ar fi avut o fantomă înaintea lui.

– La dracu'! a izbucnit grăsuţul, în cele din urmă. Visaţi, stimate domn!

– Uitaţi-vă atent la urme! am replicat eu, sec.

– De unde ştiţi câţi albi şi câţi indieni au fost? De unde ştiţi că printre indieni s-a aflat şi o căpetenie Ogellallah? De unde ştiţi că acea căpetenie a avut un armăsar negru sau maroniu?

– V-am rugat să vă uitaţi atent la urme şi apoi se va dovedi cine are ochi mai buni, eu, greenhorn-ul, sau dumneavoastră, vânătorul din Vest!

– Prea bine! O să vedem! Vă rog să mă urmaţi, domnule! Auzi colo, un greenhorn să ghicească cine-au fost nemernicii ăştia!

Omul a privit atenturmele şi, după vreo zece minute, mi-a spus:

– Aşa e! Aveţi dreptate! Au fost douăzeci şi şase. Optsprezece cai nu erau potcoviţi! Ce mi-aţi mai spus sunt doar poveşti! Ştiu doar că bandiţii s-au oprit aici şi după aceea au pornit-o încolo!

– Dacă-i aşa, atunci urmaţi-mă, domnule, şi am să vă arăt ce poate vedea un greenhorn.

– Păi chiar sunt curios! a spus rotofeiul, râzând.

– Uitaţi-vă bine la urmele cailor! Trei cai au mers mai într-o parte. Au înaintat unul în spatele altuia, deci erau caii unor indieni.

Grăsuţul s-a aplecat şi a privit cu atenţie urmele pe care i le-am arătat.

– Pe Dumnezeul meu! a exclamat omul. Aveţi dreptate, domnule! Au fost cai indieni!

– Prea bine! Urmaţi-mă! Acolo e un lac mic. Indienii şi-au spălat feţele şi apoi s-au vopsit din nou în culorile războiului. Culorile şi le-au făcut cu grăsime de urs. Vedeţi aceste mici urme în formă de cerc? Indienii au folosit nişte pensule mici pentru a se vopsi. Vedeţi, vopselele au curs. Acum priviţi aici! Vedeţi o picătură de culoare neagră, una de culoare roşie şi două de culoare albastră?

– Da, da! Aveţi dreptate!

– Oare războinicii Ogellallah nu-şi vopsesc feţele în negru, roşu şi albastru atunci când pornesc pe cărarea războiului?

Grăsuţul nici nu mi-a mai răspuns. Era cu totul uimit.

– Să mergem mai departe! am continuat eu. Banditţii s-au oprit aici. Doi dintre ei se aflau în frunte. Erau, deci, şefii, capii răufăcătorilor. Ia priviţi urmele cailor celor doi! Unul e potcovit, celălalt nu! Calul nepotcovit calcă mai apăsat pe picioarele din spate. În spinarea acestui cal se afla un indian! Calul potcovit calcă mai apăsat pe picioarele din faţă. În spinarea acestui cal se afla un alb! Ştiţi, desigur, că albii stau altfel în şa decât indienii.

– Dom... domnu... le, cred că... s-a bâlbâit rotofeiul.

– Buuun! am continuat eu. Să mai facem şase paşi! Caii celor doi capi ai răufăcătorilor s-au repezit unul la celălalt şi s-au muşcat unul pe altul! Drept urmare erau armăsari! Aţi înţeles?

– De unde ştiţi că s-au repezit unul la celălalt şi s-au muşcat unul pe altul? Ei?

– Mai întâi e vorba despre felul cum arată urmele. Calul indianului s-a repezit la calul albului. Ia priviţi perii de cal pe care-i am în mână! I-am găsit când am examinat urmele pe care vi le-am arătat acum! Am patru fire de păr de culoare deschisă, de la calulalbului. Mai încolo am găsit două fire de păr de culoare închisă. Aceste fire au fost smulse din coada unui cal. Indianul are un armăsar negru sau maroniu. Să mai facem câţiva paşi. Aici albul a descălecat şi a urcat pe terasament. Urma unei tălpi se vede mai bine decât urma celeilalte tălpi. Deci albul şchiopătează. Bandiţii ăştia nu au fost cu băgare de seamă. Asta înseamnă că s-au simţit foarte siguri pe ei. S-ar fi putut simţi astfel din două motive.

– Care? m-a întrebat grăsuţul, uluit.

– Fie aveau de gând să se îndepărteze cât mai mult de acest loc, ceea ce nu cred pentru că armăsarii lor erau osteniţi, fie îi mai aşteaptă nişte răufăcători prin apropiere. Cred că despre asta-i vorba. Oricum, trei indieni nu stau prea mult în tovărăşia a peste douăzeci de albi. De aceea pot să spun că undeva, la miazănoapte de locul în care ne aflăm noi acum, se găseşte o ceată de războinici Ogellallah căreia i s-a alăturat o haită de railtroublers.

Rotofeiul m-a măsurat uimit din cap până-n picioare. Îmi venea să râd privindu-l.

– Domnule! a exclamat el, în cele din urmă. Cine sunteţi dumneavoastră de fapt?

– V-am spus deja cine sunt şi cu ce mă ocup.

– Ah! Dumneavoastră nu sunteţi un greenhorn şi nu sunteţi scriitor, deşi aveţi haine noi-nouţe şi cizme văcsuite! Sunteţi atât de curat şi îngrijit, de parcă ar urma să urcaţi chiar acum pe scenă pentru a juca rolul

unui vânător din Vest! Da, dar din o sută de vânători încercaţi, niciunul nu ar putea spune atât de multe lucruri despre nişte urme! Pe Dumnezeul meu! Până acum credeam că sunt şi eu bun de ceva, dar văd că nu am ochii şi mai ales mintea dumneavoastră ageră!

– Cu toate că nu mă credeţi, vă spun că sunt scriitor, dar este adevărat că am cutreierat bătrâna prerie de la sud la nord şi de la est la vest. De aceea mă pricep aşa de bine la urme.

– Şi chiar vreţi să ajungeţi sus, în munţi? Dar, domnule, nu mi-o luaţi în nume de rău, pentru asta nu este de-ajuns să vă pricepeţi la urme, mai e nevoie de câte ceva, şi nu cred eu că vă veţi descurca.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Păi, cel ce vrea să umble prin locuri în care primejdiile pândesc la tot pasul nu porneşte la drum aşa, ca dumneavoastră, ci îşi face rost de un cal bun. Aţi înţeles?

– O să-mi fac eu rost de un cal!

– De unde?

– Un cal, fie chiar şi unul bun de pus la căruţă, pot să-mi cumpăr din orice staţie de cale ferată. Pe urmă prind eu un cal sălbatic, un mustang.

– Dumneavoastră să prindeţi un mustang? Ah! Chiar vă pricepeţi la călărie? Şi unde veţi găsi un cal sălbatic?

– Aţi uitat că tocmai în această perioadă a anului bizonii şi caii pornesc la drum pentru a găsi iarbă mai bună! O să dau eu de-o herghelie.

– Hm! Carevasăzică, vă pricepeţi să călăriţi, dar cum trageţi cu arma?

– Vreţi să mă puneţi la încercare? am întrebat eu, râzând.

– Desigur! a răspuns rotofeiul. M-am gândit eu la ceva!

– Îmi este îngăduit să aflu şi eu la ce anume v-aţi gândit?

– Mai târziu! Deocamdată aş vrea să văd cum trageţi!

„Proba” la care mă supunea necunoscutul mă amuza copios.

Mi-ar fi fost foarte uşor să-i spun că eu eram Old Shatterhand, dar am vrut să-şi dea el însuşi seama de asta. M-am întors în vagonul de tren şi mi-am luat pătura în care erau învelite puştile mele. Ceilalţi călători au început să devină atenţi şi unii dintre ei s-au strâns în jurul nostru. Americanul nu pierde nicio ocazie de a vedea cum trage cineva cu o armă, indiferent în ce scop.

Am dat la iveală carabina.

– Pe Dumnezeul meu! a exclamat grăsuţul. O carabină Henry! E chiar o carabină Henry! Câte focuri puteţi trage, fără a încărca puşca asta?

– Douăzeci şi cinci.

– Hm! Chiar că vă invidiez pentru aşa armă!

– Da, dar puşca asta mi-e mai dragă! am spus eu, dând la iveală doborâtorul de urşi.

– Ha! O puşcă bine întreţinută! Ia uite ce curată e! a exclamat rotofeiul. Mie-mi place puşca mea din Kentucky!

– Nu vreţi să vă uitaţi unde-i făcută puşca asta şi ce marcă este? am întrebat eu, dându-i grăsuţului arma.

El a examinat-o atent şi apoi a spus:

– Iertaţi-mă, domnule! N-am ştiut ce armă e! Hm! Un doborâtor de urşi! Am auzit că Old Shatterhand ar

avea aşa o puşcă! Dacă aş şti că vă pricepeţi să trageţi, atunci...

– Atunci ce?

– Mai târziu! Mai întâi vreau să vă văd la treabă!

– Prea bine! Spuneţi-mi care să fie ţinta, domnule!

– Mai întâi încărcaţi arma cu cartuşe noi!

– Ah! Nu-i nevoie! Arma este deja încărcată şi cartuşele sunt în cea mai bună stare!

– Bine! Atunci împuşcaţi pasărea care s-a cocoţat pe tufişul de colo!

Pasărea pe care mi-o arătase grăsuţul se afla la cel mult două sute de paşi distanţă faţă de locul în care mă găseam. A împuşca o pasăre de la asemenea depărtare nu însemna mare lucru. Văzusem însă un uliu în înaltul cerului. Pasărea de pradă se învârtea mai mult pe loc, dând alene din aripi.

– Vedeţi uliul acela? i-am întrebat pe călătorii curioşi, adunaţi în jurul nostru. Am să-l dobor!

– Asta nu se poate! a exclamat grăsuţul. Aşa ceva nu ar fi în stare să facă nici măcar Sans-ear, ba nici chiar Old Firehand!

– O să vedem! am replicat eu, calm.

Am dus arma la ochi şi am tras.

– Ha! S-a dus! a exclamat rotofeiul. Pasărea a auzit împuşcătura, s-a speriat şi pe-aici ţi-e drumu'!

– Vă asigur că am nimerit pasărea! am spus eu. Uliul trebuie să fi căzut la vreo optzeci de paşi de-aici, pe terasament.

Câţiva curioşi au dat imediat fuga şi au adus pasărea pe care o nimerisem în plin. Grăsuţul privea ba la uliu, ba la mine, cu nişte ochi miraţi.

– Aţi nimerit! Aţi nimerit cu adevărat, domnule! a exclamat rotofeiul. Nu am văzut pe nimeni trăgând astfel! Cred că până acuma m-aţi cam dus de nas, dar acum gata cu joaca! Acum ştiu cu cine am de-a face. Haideţi să ne depărtăm puţin!

Grăsuţul m-a apucat de braţ şi m-a dus în locul în care urmele bandiţilor se zăreau cel mai bine. Apoi a scos o foaie de hârtie şi a pus-o lângă una dintre urme, mormăind:

– Hm, hm! Deci aşa stă treaba!

Apoi m-a privit şi m-a întrebat:

– Domnule, vă grăbiţi? Vreţi să ajungeţi numaidecât la Teton Mountains, sau aveţi vreme să mergeţi mai întâi în altă parte?

– Pot face ceea ce doresc, i-am spus eu.

– Minunat! Am să vă întreb ceva. Aţi auzit vreodată vorbindu-se despre un anume Stephen Moody, zis şi Sharp-eye?

– Da, am auzit. Se spune că s-ar pricepe de minune la „citirea” urmelor. Se mai zice că ar vorbi mai multe graiuri indiene.

– Eu sunt Stephen Moody, domnule.

– Mă bucur nespus că am onoarea de a vă cunoaşte, i-am spus eu rotofeiului, strângându-i mâna.

– Aşa? Ei, poate că vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine. Am o socoteală cu un anume Monk. Acest Monk este capul unei bande de răufăcători. Într-o vreme, s-a ocupat cu furtul de cai, dar mai are şi alte lucruri pe cuget. Banditul a venit în Vest, şi m-am aflat mai tot timpul pe urmele lui. Pe foaia de hârtie pe care-am pus-o alături de urme aveam desenate dinainte copitele din spate ale armăsarului stimabilului domn

Monk. Văd că desenul seamănă întocmai cu nişte urme pe care le-am găsit aici. Ştiu bine că domnul Monk şchiopătează de piciorul drept şi de aceea sunt sigur că el este şeful acestor railtroublers care au făcut nenorocirea de aici.

– Monk? Cum îl mai cheamă pe acest Monk despre care vorbiţi? am întrebat eu.

– Lew, adică Lewis, numai că netrebnicul poartă tot felul de nume.

– Aha! Lewis Monk! Am auzit de el. N-a fost contabilul domnului Rallow, cel ce a făcut o avere frumuşică din afaceri cu ţiţei? Se spune că acest Lewis Monk ar fi furat o sumă mare de bani şi s-ar fi făcut nevăzut.

– Da, da! E adevărat! Vorbim despre acelaşi om! Monk l-a convins pe casierul domnului Rallow să fure banii şi să fugă împreună cu el. În cele din urmă, Monk l-a împuşcat pe casier. Oameniilegii au pornit pe urmele lui Lewis Monk, dar netrebnicul a ucis doi poliţişti. Apoi a fost prins la New Orleans, tocmai când avea de gând să se îmbarce pe un vapor. A izbutit să scape din nou, ucigându-l pe cel care-l păzea. Apoi a fugit în Vest şi, pentru că banii furaţi de la domnul Rallow i-au fost confiscaţi de către oamenii legii, a strâns în jurul său tot soiul de lepădături şi a dus la bun sfârşit tot soiul de mârşăvii. Nemernicul trebuie prins cu orice preţ!

– Şi vreţi să puneţi mâna pe el?

– Al meu va fi! Viu sau mort!

– Aveţi o răfuială personală cu el, domnule?

Moody a privit în pământ şi apoi a spus, încet:

– Nu-mi prea place să vorbesc despre asta! Poate am să vă povestesc totul mai târziu, după ce ne vom

cunoaşte mai bine, şi trag nădejde că vom avea ocazia de a ne cunoaşte mai bine. Vedeţi dumneavoastră, este o adevărată minune că m-am aflat în trenul ăsta. Dacă nu călătoream cu acest tren, nu aş fi dat de urma lui Monk. De altfel trebuie să spun că, oricum, aş fi dat cu greu de urma răufăcătorului, dacă nu m-ar fi ajutat un anume Old Shatterhand.

– Credeţi că eu aş fi Old Shatterhand?

– Să cred? Sunt sigur!

– Şi dacă vă înşelaţi?

– Asta nu se poate! Un neamţ care scrie cărţi, care îndrăzneşte să pornească de unul singur către Teton Mountains, în sfârşit, un om care are o carabină Henry şi un vechi doborâtor de urşi, un bărbat care ştie să „citească” urmele ca nimeni altul nu poate fi decât Old Shatterhand! Atunci când nu trăieşti pe Lună, ci în bătrâna prerie, ca Stephen Moody, trebuie să-ţi dai seama când l-ai întâlnit pe vestitul Old Shatterhand, aşa că nu vă mai răciţi gura de pomană şi lăsaţi-mă să sfârşesc! Nu mi-aş fi dat seama nici o dată că şeful bandei de railtroublers este şchiop şi că are un cal roşcat. Şi tocmai aceste două amănunte sunt cât se poate de însemnate pentru mine. O să pornesc pe urmele bandiţilor. Vreţi să mă însoţiţi, domnule?

– Hm! Nu ar fi mai bine să vă alăturaţi oamenilor ce vor porni pe urmele lor? Cred că în următoarea staţie de cale ferată se va forma o poteră.

– Nu, n-ar fi mai bine! Nu-mi mai veniţi cu asemenea poveşti! Ştiţi prea bine că un singur vânător încercat face mai mult decât o adunătură de oameni care pornesc pe urmele unor bandiţi. Ca să fiu cinstit, trebuie să spun că în situaţii din astea îţi pui viaţa în primejdie. Cred că

dumneavoastră sunteţi omul care iubeşte aventura şi care ştie să se descurce în situaţii grele. Acum aveţi prilejul de a trăi o aventură cât se poate de captivantă!

– Aşa este! am încuviinţat eu. Trebuie să vă Spun însă că nici o dată nu mi-a plăcut să mă amestec în treburile altora. Nu mă priveşte ce a făcut sau ce nu a făcut acest Lew Monk şi oricum nu ştiu dacă n-am să vă stânjenesc.

Grăsuţul m-a privit o clipă şi apoi mi-a făcut cu ochiul, zicând:

– Cred că aţi vrut să spuneţi cu totul altceva. Poate vă întrebaţi dacă n-am să vă stânjenesc eu pe dumneavoastră. Dinspre partea asta nu trebuie să vă faceţi griji, domnule. Sharp-eye nu bate palma cu oricine, iar cel ce se află în tovărăşia lui Sharp-eye trebuie să fie un bărbat în toată firea. Aţi înţeles?

– În această privinţă semănăm, domnule, am replicat eu. Cel mai bine mă simt atunci când sunt singur. Nu de alta, dar trebuie să fii cu băgare de seamă când îţi alegi tovarăşii de drum. Se întâmplă să te afli în tovărăşia cuiva, să te culci liniştit la căderea nopţii şi a doua zi să fii doar un cadavru. În schimb, bunul tău tovarăş pleacă nestingherit mai departe, după ce a avut grijă să te jefuiască.

– Pe toţi dracii! Credeţi cumva că eu aş fi un astfel de nemernic?

– Ah, nu! Nici vorbă! Sunteţi un om cinstit, asta se vede numaidecât pe faţa dumneavoastră. Pe deasupra mai sunteţi şi poliţist, iar nemernicii nu sunt primiţi în rândul oamenilor legii.

Moody a schimbat feţe-feţe, exclamând:

– Domnule! Ce vă trece prin cap?

– Nu vă mai daţi osteneala să negaţi, domnule! am replicat eu. E adevărat că nu prea arătaţi a poliţist, dar poate că tocmai de aceea sunteţi unul dintre cei mai buni detectivi ai Americii. Dumneavoastră nu v-aţi trădat în niciun fel, dar mi-am dat eu seama cu cine am de-a face. Este bine să fiţi mai prudent pe viitor. Dacă se află că Ochi ager e prin părţile astea şi a pornit pe urmele unor oameni certaţi cu legea, atunci nu vă văd bine!

– Vă înşelaţi, domnule! a ripostat rotofeiul.

– Nu mă-nşel! l-am contrazis eu. Vă mărturisesc deschis că sunt gata să pornesc împreună cu dumneavoastră pe urmele bandiţilor. Nu primejdia mă sperie, căci ea ne pândeşte la tot pasul atunci când suntem pe întinsa prerie. Stau pe gânduri, pentru că aţi încercat să-mi ascundeţi adevărul. Dacă mă hotărăsc să pornesc la drum alături de un om, atunci trebuie să ştiu foarte bine cu cine am de-a face.

Grăsuţul a privit în pământ preţ de câteva clipe şi apoi a spus:

– Prea bine! Veţi afla cu cine aveţi de-a face, deşi nu aţi fost cu totul cinstit faţă de mine şi nu mi-aţi spus cine sunteţi cu adevărat. Ei, da! Sunt detectiv particular şi lucrez pentru doctorul Sumter din Saint Louis. Misiunea mea este aceea de a prinde răufăcătorii care fug în Vest. Nu am o viaţă tocmai uşoară, dar fac tot ce-mi stă-n putinţă pentru a-mi duce treburile la bun sfârşit. De ce am devenit detectiv şi de ce umblu pe urmele răufăcătorilor o să vă spun eu mai târziu, când vom avea vreme. E o poveste tare tristă. Ei, dar spuneţi-mi, domnule, dacă sunteţi gata să mă însoţiţi!

– Da, sunt gata, domnule! Daţi-mi voie să vă strâng mâna! Vom fi tovarăşi la bine şi la rău! Vom înfrunta

amândoi, cot la cot, primejdiile care ne pândesc. Şi recunosc faptul că eu sunt Old Shatterhand!

Moody mi-a strâns mâna, zicând:

– Mă bucur tare mult! Vă mulţumesc, domnule! Trag nădejde că ne vom înţelege cum nu se poate mai bine! Vă rog, nu-mi mai spuneţi „domnule”! Mai bine spuneţi-mi Stephen! E mai bine aşa! Eu cum să vă spun?

– Charley! am răspuns eu, arătând apoi spre terasament şi spunându-i lui Moody: L-au reparat şi au montat şinele. Cred că trenul se va pune în mişcare foarte curând.

– Mă duc să-l iau pe Viktor. Să nu te sperii de el. Arată rău, m-a purtat în spinare timp de doisprezece ani, dar nu l-aş da nici măcar în schimbul celui mai bun armăsar din câţi sunt pe lume. Mai ai ceva de luat din vagon?

– Nu. Oricum aş vrea să dispar cât mai iute de aici!

– Aşa e! Ai dreptate. Cu cât plecăm mai curând de aici, cu atât va fi mai bine pentru noi.

Stephen s-a apropiat de vagonul în care se afla calul său. Nu era prevăzut cu vreo rampă sau cu altceva pe care armăsarul să poată coborî cu uşurinţă. Bătrânul Viktor s-a descurcat însă şi fără rampă.

– Come ori, Viktor! a exclamat rotofeiul.

La auzul vocii stăpânului său, bătrânul armăsar a scos mai întâi capul din vagon pentru a vedea ce se întâmplă, apoi şi-a dat pe spate urechile lungi şi a făcut un salt, aterizând pe terasament. Oamenii care admiraseră saltul artistic al lui Viktor au început să bată din palme. Bătrânul armăsar a înţeles că pe el îl aplaudau, pentru că a prins să dea din coadă şi a scos un nechezat prelung.

Calul nu arăta deloc faptul că îşi merita numele de „Viktor”, care vine de la substantivul „victorie”. Era un armăsar roşcat, cu picioare lungi şi foarte slab, de cel puţin cincisprezece ani. Avea coama rară la fel ca şi coada, iar urechile semănau cu cele ale unui iepure, dar erau mult mai mari. Cu toate acestea nu dispreţuiam acest armăsar bătrân care a dat cu copita şi apoi a încercat să muşte un bărbat care a vrut să-l mângâie. Armăsarul acesta semăna tare mult cu bătrâna Tony, de care Sans-ear nu se despărţea nici o clipă.

Moody a încălecat şi a trecut de terasament. Nimeni nu se interesa de noi. Nimeni nu se întreba de ce nu ne continuam călătoria cu trenul.

– Vezi, Charley, ce bine era dacă aveai şi dumneata un cal! mi-a spus rotofeiul.

– Nu-ţi face griji, Stephen, am replicat eu. Cu ajutorul armăsarului dumitale o să-mi fac eu rost de unul!

– Dumneata? Nu te vei putea folosi de armăsarul meu, pentru că nu mă duce-n spinare decât pe mine. Chiar dacă eşti Old Shatterhand, nu vei izbuti să-l încaleci!

– O să vedem!

– Îţi spun eu că aşa este! Vei fi nevoit să mergi pe jos până ce vom întâlni o herghelie de mustangi. Asta nu e bine, pentru că o să înaintăm încet, dar uite, oamenii se urcă în vagoane!

Stephen avea dreptate, trenul se punea în mişcare, continuându-şi drumul spre vest. După câteva minute, a dispărut în zare, şi Moody mi-a spus:

– Hai, dragă Charley, atârnă-ţi puştile de şaua mea.

– Îţi mulţumesc mult pentru bunele intenţii, dar un vânător nu se desparte nici o dată de armele sale.

– Bine, atunci o să o iau la pas!

– Nu e nevoie, Viktor poate grăbi pasul, pentru că mă pricep să alerg!

– Prea bine! Să plecăm de-aici! a spus Stephen, îndemnându-şi calul.

– Mi-am pus pătura şi puştile pe umăr şi am pornit.

Am pornit pe urmele bandiţilor!

CAPITOLUL 4

REÎNTÂLNIRE PE CĂRAREA RĂZBOIULUI

Urmele banditilor se vedeau atât de bine, încât nu am fost nevoiţi să ne ostenim pentru a le zări. Ele duceau dincolo de Green River, mereu spre miazănoapte. Ne-am continuat drumul iară întrerupere până la ora amiezii. Apoi ne-am oprit, ne-am odihnit şi am mâncat din puţinele merinde pe care le aveam la noi. Adevărul este că, atâta vreme cât are gloanţe şi praf de puşcă, vânătorul nu rabdă nici o dată de foame. Cel puţin aşa gândeam şi gândesc eu. De aceea îmi luasem plumbi şi praf de puşcă din belşug.

Am trecut printr-o zonă deluroasă, cu vegetaţie din belşug. Urmele răufăcătorilor duceau către un râu, iar pe malul apei iarba era atât de deasă şi pământul atât de moale, încât urmele cailor celor pe care-i urmăream se zăreau cât se poate de limpede.

După-amiază am împuşcat o antilopă. Acum aveam carne din belşug. Când s-a lăsat seara, am poposit într-o vâlcea mică, străjuită de tufişuri dese şi, pentru că nu ne

pândea nici o primejdie, am aprins un foc mic la care am fript carnea vânatului. Locul era atât de bine ales, încât cu greu am fi putut fi descoperiţi. Datorită acestui fapt, ne-am culcat şi nu am crezut de cuviinţă că mai trebuia să facem de strajă pe rând.

A doua zi, ne-am continuat drumul şi am ajuns la marginea unei păduri dese, prin care nu părea să fi călcat picior de om. Am vrut să intrăm în pădure, când am zărit, la oarecare depărtare, un indian.

Războinicul roşu a descălecat fulgerător, făcând un scut din calul său. După aceea indianul şi-a îndreptat puşca spre noi. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici nu am apucat să-l vedem bine. Stephen a descălecat şi el foarte repede, s-a ascuns în spatele armăsarului său şi şi-a scos puşca. Eu m-am îndreptat în fugă spre un molid bătrân şi m-am pitit în spatele trunchiului său gros. Abia apucasem să mă ghemuiesc, că puşca indianului a şi trosnit. Glonţul a pătruns adânc în trunchiul bătrânului molid. Războinicul a înţeles numaidecât că în primul rând eu eram o primejdie pentru el. Stephen putea să mai aştepte.

Mă pregătisem să trag, dar am lăsat arma deoparte. De ce? Orice vânător încercat ştie că fiecare puşcă are „glasul” ei. Traiul în sălbăticie ascute simţurile şi aşa se explică faptul că doi vânători se recunosc unul pe altul după „vocile” armelor lor, chiar dacă nu s-au mai văzut de multă vreme.

Asta mi se întâmpla şi mie. Nu voi uita toată viaţa „glasul” puştii de care se folosise indianul acela. Puşca era a lui Winnetou, marea căpetenie a apaşilor, fratele meu de cruce! Oare chiar el trăsese sau puşca lui

ajunsese în mâinile altcuiva? Am strigat în graiul apaşilor:

– Toselkihita, shi shteke nu trage, sunt eu, prietenul tău. Tu eşti Winnetou, căpetenia apaşilor!

– Ha-au! a răspuns apaşul, recunoscându-mi glasul.

M-am îndreptat spre el în fugă.

– Sharlih! a strigat Winnetou, zărindu-mă. Sharlih, shi shteke, shi nta-ye Charley, prietenul meu, fratele meu! a exclamat apaşul. Shi inta ni inta, shi itchi ni itchi ochiul tău este ochiul meu, sufletul tău este sufletul meu.

Eram mişcat de această neaşteptată reîntâlnire. Winnetou nu se mai sătura privindu-mă şi m-a strâns la piept de mai multe ori. Dându-şi seama că nu eram singuri, apaşul m-a întrebat, în cele din urmă, privind spre Ochi ager:

– Ti ti nte cine este acest om?

– Aguan nte nsho, shi shteke ni shteke este un om bun, este prietenul meu şi prietenul tău, am răspuns eu.

– Ti tenlye aguan care este numele său?

– Sharp-eye am răspuns eu, rostind numele prietenului meu, aşa cum se pronunţa el în engleză.

Stephen se apropiase, şi Winnetou i-a întins mâna, zicând:

– Prietenul fratelui meu este şi prietenul meu! Poate că am fi tras unul asupra celuilalt, dar Sharlih a recunoscut glasul puştii mele. Cred că şi Winnetou ar fi recunoscut glasul puştii lui Sharlih. Ce fac fraţii mei albi aici?

– Suntem pe urmele unor duşmani ale căror urme le vezi tu însuţi în iarbă, am spus eu.

– Apaşul a zărit urmele, căci a venit dinspre răsărit către această apă. Cine sunt acei oameni?

– Sunt răufăcători albi şi războinici Ogellallah.

La auzul acestor cuvinte, Winnetou s-a încruntat. Apoi a pus mâna pe securea pe care o purta la brâu şi a spus:

– Războinicii Ogellallah sunt ca nişte broaşte. Dacă vor ieşi din ascunzătorile lor, îi voi strivi sub tălpile mele. Fratele meu îmi va îngădui să-l însoţesc?

Nimic nu mă putea bucura mai mult decât această propunere. A-l avea pe Winnetou alături era ca şi cum am fi avut de partea noastră douăzeci de vânători încercaţi. Ştiam că apaşul voia să mă însoţească, dar propunerea lui mă încânta.

– Fratele meu roşu este bine venit, aşa cum bine venită este raza soarelui într-o dimineaţă răcoroasă! am spus eu, repede. Armele tale vor sta alături de armele noastre şi armele noastre îţi vor sta alături la nevoie!

– Braţul meu este alături de braţele voastre! Howgh! a exclamat apaşul.

Bunul Stephen era profund impresionat de figura lui Winnetou. Oricare vânător din Vest era impresionat când îl zărea, pentru că Winnetou era prototipul indianului. Fratele meu de cruce nu era deosebit de înalt sau foarte solid, ba chiar aproape plăpând, dar avea mişcări iuţi şi muşchi de oţel, stârnind respectul fiecărui om care avea norocul să-l întâlnească. Îl priveam cum stătea înaintea mea, curat şi sufleteşte, şi trupeşte, un suflet nobil ca de vechi cavaler medieval.

– Fraţii mei să-mi stea alături şi să fumeze cu mine pipa păcii! a spus, în cele din urmă, apaşul, aşezându-se de-a dreptul în iarbă.

Apoi a scos din săculeţul pe care 0 avea la brâu o mână de tutun amestecat cu cânepă indiană şi şi-a umplut calumetul împodobit cu pene. Ne-am aşezat lângă Winnetou. Ceremonialul fumării pipei păcii era neapărat necesar, pentru că el pecetluia prietenia dintre noi.

Apaşul a aprins pipa, a slobozit fumul spre cer, spre pământ, spre vest, spre est, spre sud şi spre nord, zicând:

– Marele Spirit aude vorbele mele: fraţii mei sunt precum Winnetou, iar Winnetou este precum fraţii săi. Suntem prieteni!

Am luat pipa, am tras din ea, am trimis fumul spre cer, spre pământ, spre apus, spre răsărit, spre miazănoapte şi spre miazăzi. Apoi am spus:

– Marele Manitou este stăpânul cerului şi al pământului. El ne va auzi vorbele. Noi suntem fraţi şi vom fi alături la vreme de primejdie. Pipa păcii întăreşte legământul nostru.

I-am dat pipa lui Sharp-eye. Acesta a tras din calumet, slobozind fumul către cer, către pământ şi către cele patru puncte cardinale şi zicând:

– Îl zăresc pe Winnetou, marea căpetenie a apaşilor, eu beau fumul păcii din pipa sa şi sunt fratele său. Prietenii săi sunt şi prietenii mei, iar duşmanii săi sunt şi duşmanii mei. Acest legământ nu va fi încălcat nicicând!

Stephen s-a aşezat la locul său şi i-a dat apaşului pipa. Winnetou a continuat să fumeze liniştit.

– Dragul meu frate să-mi spună prin ce a trecut de când drumurile noastre s-au despărţit. Să-mi istorisească prin ce întâmplare a dat el de urma câinilor Ogellallah, m-a rugat apaşul.

I-am îndeplinit dorinţa în parte, povestindu-i de ce îi urmăream pe războinicii Ogellallah, şi apoi i-am spus:

– Fratele meu să-mi povestească din ce cauză s-a depărtat el atât de mult de aşezările strămoşilor săi şi de ce a ajuns el pe plaiurile războinicilor Sioux.

Winnetou m-a privit preţ de câteva clipe şi apoi a spus:

– Marele Spirit aduce apa ploii peste pământ. Soarele o ridică apoi din nou la cer. Aşa este şi viaţa omului. Zilele vin şi trec. Cerost are să povestească Winnetou despre nişte ceasuri ce-au trecut? Căpetenia Sioux l-a jignit pe Winnetou. Apaşul a pornit pe urmele sale, şi căpetenia Sioux a murit, luptând cu Winnetou. Războinicii Sioux au pornit pe urmele apaşului. Winnetou şi-a şters urmele şi a pornit către satul războinicilor Ogellallah, de unde şi-a luat ca semn al victoriei sale multă pradă şi calul căpeteniei Sioux. Iată-l!

În cuvinte puţine apaşul istorisise faptele sale. Poate că altul ar fi vorbit săptămâni în şir despre îndrăzneala de care dăduse dovadă intrând în tabăra duşmanilor şi luând de acolo un lucru de mare preţ, cum era armăsarul unei căpetenii indiene, dar Winnetou... Winnetou nu se lăuda nici o dată cu faptele sale.

După ce a tăcut câteva secunde, fratele meu de cruce a continuat:

– Fraţii mei vor să pornească mai departe pe urmele războinicilor Ogellallah şi ale răufăcătorilor albi, numiţi railtroublers. Pentru aceasta este nevoie de cai buni. Oare fratele meu Old Shatterhand doreşte armăsarul căpeteniei Sioux?

– L-aş ruga pe fratele meu să-mi îngăduie să prind eu însumi un cal sălbatic. Armăsarul căpeteniei Sioux trebuie să ducă în spinare prada pe care Winnetou a luat-o din tabăra războinicilor Ogellallah.

Winnetou a dat din cap, zicând:

– De ce vrea fratele meu să uite că tot ce este al meu este şi al lui? Dece vrea el să-şi irosească timpul pentru a prinde un cal sălbatic? Crede fratele meu că voi duce cu mine prada, atunci când se cuvine să pornim pe urmele câinilor Ogellallah? Winnetou are să îngroape prada şi atunci armăsarul nu va mai trebui s-o ducă în spinare! Howgh!

Nu mă mai puteam opune în niciun fel: trebuia să accept darul apaşului. Ce-mi puteam dori mai mult decât un armăsar crescut şi dresat de indienii Sioux! Era un cal minunat, cu păr negru ca smoala, scurt în picioare şi tot numai muşchi!

Winnetou avea armăsarul său, pe credinciosul Ilci, un cal minunat pe care l-am mai descris. Armăsarul căpeteniei Sioux avea nările roşii, o calitate pe care indienii o preţuiesc atât de mult. Coama şi coada îi atârnau până aproape de pământ, în ochii vii ai minunatului patruped se citeau inteligenţa şi calmul.

– Dar şaua? a întrebat Stephen. Doar nu poţi călări fără să ai o şa cum se cuvine.

– Nu e o problemă dacă acest armăsar va avea o şa indiană! am replicat eu. Nu ai văzut cum indienii ştiu să-şi facă din pielea şi coastele unui animal pe care tocmai l-au vânat o şa pe cinste? Chiar mâine vei avea ocazia să vezi că-mi voi face o asemenea şa pentru care ai să mă invidiezi cu siguranţă.

Apaşul a dat din cap, semn că era întru totul de acord cu mine, şi apoi a spus:

– Winnetou a zărit, nu departe de aici, urmele unui coiot mare. Apaşul e sigur că vom avea coastele şi blana lupului, chiar înainte ca soarele să asfinţească. Fraţii mei au îndeajuns de multă carne?

– Da, am răspuns eu.

– Atunci se cuvine să pornim la drum. Trebuie să dăm de urma lupului şi să găsim un loc bun, unde Winnetou poate îngropa prada. Îndată ce soarele îşi va arăta faţa, vom porni pe urmele răufăcătorilor. Ei au stricat cărarea pe care merge calul de foc, au ucis şi au ars pe mulţi albi nevinovaţi. Marele Spirit este supărat pe răufăcători şi îi va da pe mâinile noastre, căci după legea preriei ei trebuie să moară.

Am pornit la drum şi am descoperit urmele coiotului, pe care mai apoi l-am împuşcat. După aceea am aprins un foc şi am făcut o şa din coastele şi din blana animalului de pradă. În zori, l-am ajutat pe Winnetou să-şi îngroape prada, constând din arme indiene şi din săculeţe ce conţineau „leacuri”. Am avut grijă să lăsăm un semn, astfel încât să regăsim locul cu pricina. După aceea am pornit pe urmele bandiţilor, care ar fi râs cu siguranţă dacă ar fi ştiut că trei oameni îndrăzneau să-i urmărească pentru a-i pedepsi după faptele lor.

CAPITOLUL 5

„AVE MARIA”

Am pornit la drum îndată ce s-au ivit zorile, şi s-a dovedit că armăsarul negru pe care mi-l dăruise Winnetou era un cal minunat. Bineînţeles că un om care nu era obişnuit cu armăsarii indieni nu s-ar fi putut ţine în şa nici măcar un minut, dar mie nu mi-a trebuit mult până ce am ajuns să mă înţeleg de minune cu minunatul patruped. Şi bătrânul Viktor s-a dovedit a fi un armăsar pe cinste. Aşa se face că am înaintat destul de repede. Către amiază, am ajuns în locul în care bandiţii şi indienii poposiseră peste noapte.

Mergând pe urmele răufăcătorilor, am ajuns în valea lui Pacific Creek şi am băgat de seamă că Winnetou examina urmele cu mai mare atenţie decât până atunci.

La un moment dat, apaşul s-a oprit şi a exclamat:

– Uff! Ce spune fratele meu despre drumul pe care au pornit-o cei pe care-i urmărim?

– Urmele lor vor merge până sus, pe creasta muntelui.

– Şi apoi?

– Apoi vor coborî în vale şi vor fi ajuns acolo unde vor.

– Şi unde vor ei să ajungă?

– În tabăra războinicilor Ogellallah.

Winnetou a dat din cap, zicând:

– Fratele meu alb are ochi de vultur şi nas de vulpe. El a ghicit ce se va întâmpla!

– Bandiţii-vor să ajungă în tabăra războinicilor Ogellallah? m-a întrebat Ochi ager.

– Desigur! i-am răspuns eu. Douăzeci de bandiţi nu pot umbla pe aici, fără a nu fi zăriţi de indieni.

– Nu, nu! Sigur că nu! a fost de acord rotofeiul.

– Şi atunci ce sunt nevoiţi să facă bandiţii? l-am întrebat eu.

– Hm, da! Sunt nevoiţi să se pună sub protecţia indienilor, ca să spun aşa.

– Întocmai! Şi se vor bucura de această protecţie fără a da nimic în schimb?

– Nu! Vor fi nevoiţi să-i răsplătească pe indieni.

– Cu ce?

– Cu ceea ce au, adică vor trebui să le dea o parte din pradă.

– Foarte bine! Acum ai înţeles cum stau lucrurile?

– Aha! Pricep! Albii au prădat trenul şi cei trei indieni i-au însoţit numai pentru că trebuie să le revină şi lor o parte din pradă!

– Poate că lucrurile stau aşa, poate că nu. Sigur este că „fraţii” noştri albi se vor întâlni foarte curând cu o ceată mare de indieni. Crezi oare că albii se vor afla în tovărăşia indienilor doar aşa, ca să fumeze împreună pipa păcii? Nu! Nicidecum! Sunt sigur că pun la cale o nouă mârşăvie.

– Hm! Despre ce poate fi vorba?

– Nu ştiu.

– Asta ar fi prea din cale-afară, Charley! îl respect mult pe Old Shatterhand, dar îţi spun că nu cred în presupunerea ta!

– O să vedem! Pot să-ţi spun că am mai avut adeseori de-a face cu indienii şi ştiu cum gândesc. Ştii cum poţi să-ţi dai seama ce are de gând să facă un om?

– Cum?

– Trebuie să încerci să te pui în locul lui şi să gândeşti ca el. Vrei să încerc să ghicesc ce pun la cale bandiţii şi indienii?

– Chiar că mă faci curios!

– Buun! Păi ia să vedem! Unde a fost raportat faptul că trenul a fost prădat?

– În următoarea staţie de cale ferată.

– Întocmai! Ei, din staţia aceea vor fi trimişi nişte oameni care au datoria de a vedea ce s-a întâmplat şi de a porni pe urmele răufăcătorilor. Din cauza asta, staţia cu pricina va rămâne aproape goală, şi răufăcătorii o pot ataca fără să-şi facă prea multe griji şi fără a întâmpina cine ştie ce rezistenţă.

– Dumnezeule! Acum ştiu la ce te gândeşti!

– Vezi? Uite, stau şi mă întreb în ce staţie există destui oameni care ar putea porni pe urmele bandiţilor. Cred că staţia aia e chiar Echo. Numele i se trage de la canionul Echo în care este aşezată.

– S-ar putea să ai dreptate, Charley! Bandiţii şi indienii ştiu bine că acolo vor rămâne doar câţiva oameni.

– Nu trebuie să uităm nici faptul că indienii s-au vopsit în culorile războiului. Cred că staţia Echo va fi atacată! Hai! Nu mai avem vreme să stăm la poveşti!

Am pornit spre South Pass. Înaintam încet. Sus, pe creasta muntelui, se întindea un platou care cobora apoi brusc în vale, pentru a ajunge pe malul râului Sweet Water. Am înaintat, mergând pe urmele bandiţilor care mai făcuseră un popas, îndreptându-se apoi spre miazănoapte. Trebuia să fim cu băgare de seamă, fiindcă urmele răufăcătorilor şi cele ale indienilor erau din ce în ce mai proaspete. Către seară, am ajuns pe coama lină a unui munte. Am vrut să o luăm spre creastă, dar Winnetou şi-a strunit calul, a întins braţul înainte şi a exclamat:

– Uff!

Ne-am oprit şi noi, am descălecat şi am privit înainte. În dreapta noastră, se întindea o vale largă, acoperită toată de un covor de iarbă deasă. În valea aceea am zărit multe corturi indiene. Am văzut că în mica aşezare era agitaţie. Războinici roşii umblau încoace şi-ncolo, foarte mulţi cai păşteau păziţi cu străşnicie, se frigea carne la focuri mari, printre corturi fuseseră aşezate mai multe schelete de bizon şi fuseseră întinse frânghii pe care erau atârnate bucăţi mari de carne.

– Ogellallah! a exclamat Stephen.

– Ai văzut că am avut dreptate? l-am întrebat eu.

– Treizeci şi două de corturi! a mai spus Sharp-eye.

Winnetou privea şi el cu încordare tabăra indiană şi a şoptit:

– Naki gutesnontin nagoya două sute de războinici!

– Albii se află în satul indienilor! am spus eu. Să numărăm caii, pentru că aşa vom şti câţi oameni sunt în sat.

Puteam zări foarte limpede toată valea şi am numărat caii. Erau două sute cinci. Indienii nu aveau de gând să plece la vânătoare. Nu aveau destulă carne pentru aşa ceva, iar în valea în care îşi aşezaseră tabăra nu se găseau bizoni. Era, deci, limpede că porniseră pe cărarea războiului. O dovedea şi faptul că îşi puseseră scuturile în faţa corturilor. Războinicul roşu nu-şi ia nici o dată scutul atunci când porneşte la vânătoare, pentru că acesta îl stânjeneşte.

La o mică depărtare faţă de celelalte corturi, se zărea un cort mare, împodobit cu pene. Penele şi lancea lungă, aşezată înaintea intrării, dovedeau că acel cort mare îi aparţinea căpeteniei.

– Ce crede fratele meu Sharlih? m-a întrebat Winnetou. Oare aceste broaşte râioase care se numesc Ogellallah vor mai zăbovi multă vreme aici?

– Nu, am răspuns eu, scurt.

– De unde ştii? m-a întrebat Stephen. E destul de greu de spus cât vor mai rămâne indienii în această vale.

– Uită-te şi dumneata la scheletele de bizon, i-am spus eu detectivului. Oasele sunt albe. Asta înseamnă că stau în soare de patru sau cinci zile. Carnea de bizon s-a uscat şi s-a afumat îndeajuns, nu crezi?

– Ba da.

– Asta înseamnă că indienii pot porni la drum, ori poate crezi că vor mai zăbovi pentru a juca şah sau dame?

– Devii ironic, dragă Charley, iar eu nu am făcut altceva decât să-ţi pun o întrebare şi să-mi exprim o

părere, a spus Sharp-eye. Hm! Ia priviţi! a exclamat el, apoi. Iese cineva din cortul căpeteniei!

Apaşul a luat din coburi un ochean pentru a-l zări mai bine pe omul despre care vorbise Stephen. Apoi Winnetou a spus, lăsând ocheanul deoparte:

– Este Ko-tse, mincinosul! Trădătorul!

Am privit şi eu prin ochean. Era într-adevăr şeful de trib Ko-tse. Numele pe care-l purta se traducea prin „Gură de foc”. Căpetenia Ogellallah primise acest nume deoarece era un orator desăvârşit.

Gură de foc era un războinic viteaz şi un duşman neîmpăcat al albilor.

I-am dat ocheanul şi lui Stephen şi i-am spus;

– Ar fi binesă ne ascundem. Sunt sigur că războinicii Ogellallah au trimis iscoade pe-aici.

– Fraţii mei să aştepte! a spus Winnetou. Apaşul are să caute un loc bun în care se poate ascunde împreună cu Old Shatterhand şi Sharp-eye!

Spunând acestea, Winnetou a dispărut printre copaci. A apărut după destul de multă vreme şi ne-a dus într-un loc în care tufişurile erau atât de dese, încât era greu să fim descoperiţi de cineva. Apoi apaşul a dispărut din nou pentru a şterge urmele noastre. Am rămas între tufişuri până la lăsarea întunericului. Eram pregătiţi ca, la orice zgomot suspect, să le astupăm cailor nările, pentru a nu ne trăda prin fornăitul lor. Când s-a lăsat întunericul, Winnetou s-a strecurat până în tabăra duşmană şi s-a întors, spunându-ne că războinicii Ogellallah aprinseseră mai multe focuri.

– Indienii ăştia se simt foarte siguri pe ei! a spus Ochi ager. Dacă ar şti că ne aflăm aici...

– Ştiu că nişte oameni se află pe urmele lor, nu şi că muncitorii de la calea ferată se află deja aici, am spus eu. Toate acestea mă fac să cred că vor porni la drum mâine-n zori. Trebuie să încercăm să aflăm câte ceva.

– Winnetou va merge în tabăra duşmanilor! a spus apaşul.

– Merg şi eu. Sharp-eye va rămâne la cai. Puştile o să le lăsăm aici. N-ar face altceva decât să ne stânjenească. Ne vom folosi de cuţite şi de pumni. Dacă vom avea neapărată nevoie de arme de foc, avem la noi revolverele.

Detectivul a fost de acord să rămână la cai. Bineînţeles că Ochi ager ar fi fost în stare să se strecoare în tabăra indiană, dar ştia că Winnetou era mult mai priceput ca el, şi apoi, alături de Winnetou nu se putea afla decât Old Shatterhand.

Peste trei sau patru zile avea să fie Lună plină. Cerul era acoperit de nori. Nu se zărea nici o stea. Era noapte neagră, numai bună pentru ceea ce aveam noi de gând să facem. Ne-am apropiat de tabăra indienilor Ogellallah şi fratele meu de cruce mi-a şoptit:

– Winnetou o va lua spre dreapta şi Old Shatterhand spre stânga.

Am coborât destul de repede panta, ascunzându-mă cu grijă în dosul copacilor şi tufişurilor. Apoi am zărit înaintea mea focurile aprinse de indieni. Am apucat cuţitul între dinţi, m-am întins pe burtă şi m-am apropiat târâş de cortul căpeteniei, care se afla la vreo două sute de paşi de mine. În faţa cortului ardea un foc, dar eu eram în umbră.

Am înaintat încet. Vântul îmi bătea în faţă şi nu trebuia să mă tem că armăsarii indienilor mă vor simţi şi

vor fornăi, dând de veste că în tabără se afla un străin. Winnetou avea de înfruntat greutăţi mai mari decât mine. Mi-a trebuit o jumătate de ceas ca să parcurg cei două sute de paşi care mă despărţeau de cortul căpeteniei, dar, în cele din urmă, am ajuns în spatele cortului cu pricina. În jurul focului se aflau opt oameni cinci albi şi trei indieni. Vorbeau între ei în engleză. De fapt, cei care vorbeau mai mult erau albii. Indienii, tăcuţi, spuneau din când în când doar câte un cuvânt.

Unul dintre albi era foarte înalt, purta barbă şi avea pe frunte o cicatrice mare. Albii din jurul lui îl priveau cu respect şi se pare că acel bărbat înalt era un fel de şef.

Auzeam foarte bine ce se vorbea.

– Cât de departe se află Echo? a întrebat unul dintre albi.

– Echo se află la două sute de mile de aici, a spus omul înalt. În cinci-şase zile, putem să ajungem acolo.

– Dar dacă oamenii nu au pornit pe urmele noastre şi se află cu toţii acolo?

Omul cu cicatrice pe frunte a râs dispreţuitor, spunând:

– Prostii! Oamenii au pornit pe urmele noastre! Asta-i sigur! Doar am lăsat urme care pot fi zărite foarte bine. În urma atacului nostru asupra trenului, au murit vreo treizeci de oameni şi ne-am ales cu pradă bogată. Nimeni nu o să treacă cu vederea ceea ce am făcut noi.

– Dacă lucrurile stau astfel, atunci totul va merge ca pe roate! Cam câţi muncitori lucrează în Echo, Daniels?

– O sută cincizeci, toţi sunt bine înarmaţi. În afară de asta, există în Echo mai multe cârciumi. Bani sunt din belşug. Ştiu căacolo se adună banii pentru toţi oamenii

care lucrează între Green River şi Promontory, adică pe o distanţă de două sute treizeci de mile. Asta înseamnă că la Echo vom avea mai multe mii de dolari.

– Dumnezeule! a exclamat unul dintre albii aşezaţi lângă foc. Îmi place tare mult ce-aud! Crezi că îi putem abate pe urmăritori de la urmele noastre?

– Desigur, a răspuns omul cel înalt. Cred că or să ajungă aici abia mâine după-amiază. Noi vom porni de aici mâine-n zori. Vom merge spre miazănoapte. Apoi ne vom împărţi şi vom porni în mai multe direcţii, iar cei ce au pornit în căutarea noastră nu vor mai şti încotro s-o ia. După aceea fiecare dintre noi îşi va şterge urmele cu mare grijă şi ne întâlnim la Green River. Vom avea grijă să nu trecem prin vreun oraş. În şase zile putem fi în Echo.

– Trimitem iscoade?

– Desigur! a spus Daniels. Vor porni chiar mâine către Echo şi ne vor aştepta la nord de staţia de cale ferată. Chiar dacă în Echo se vor afla mai mulţi muncitori, noi o să ştim din timp cum stau lucrurile. O să putem să-i împuşcăm pe toţi.

Aflasem tot ce voiam să aflu. Să mai fi rămas în tabăra duşmană? Nu! Nu mai avea niciun rost! Am început să mă retrag încet, încet, înaintând cu spatele, astfel încât să-mi pot şterge urmele. Desigur că mi-a luat mult timp, adică mai bine de două ceasuri, ca să răzbat la liziera pădurii, unde mă aflam în siguranţă. Îndată ce am ajuns între copaci, am dus mâinile pâlnie la gură şi am imitat orăcăitul broaştei. Era seară, pământul era umed şi o broască pe acele meleaguri nu era un lucru ieşit din comun. Acest orăcăit era semnalul de retragere pe care îl stabilisem împreună cu Winnetou. Gândeam că

era bine să-l îndemn pe apaş să se retragă din tabăra duşmană, mai ales că avea vântul în spate şi caii războinicilor Ogellallah l-ar fi putut adulmeca.

Am urcat încet coasta muntelui, având grijă să şterg fiecare urmă pe care o lăsam. M-am bucurat foarte mult când am ajuns, în sfârşit, alături de prietenul meu Ochi ager. Când m-a văzut, m-a întrebat, cu vădită nerăbdare:

– Ei, ei, cum a fost?

– Mai aşteaptă să ni se alăture şi Winnetou, am răspuns eu.

– Să mai aştept? Mor de curiozitate!

– Ai puţină răbdare, te rog! Nu de alta, dar nu-mi plate să spun de două ori acelaşi lucru.

Este adevărat că a trebuit să aşteptăm destul de mult, dar, în cele din urmă, tufişurile au foşnit şi apaşul s-a aşezat lângă mine, întrebând:

– Fratele meu a făcut precum broscoiul?

– Da, am răspuns eu.

– Atunci înseamnă că fratele meu a avut noroc.

– Da. Ce a izbutit să afle căpetenia apaşilor?

– Winnetou nu” a aflat nimic. Apaşului i-a trebuit multă vreme pentru a trece de caii duşmanilor şi apoi el a auzit orăcăitul broaştei şi s-a întors aici. Ce a izbutit să afle fratele meu Old Shatterhand?

– Am aflat tot ceea ce se cuvine să ştim.

– Fratele meu are mereu noroc atunci când se strecoară în tabăra duşmanilor! Fratele meu să povestească!

Le-am relatat lui Winnetou şi lui Sharp-eye tot ce aflasem. Când am terminat, Ochi ager a spus:

– Ai avut dreptate, Charley! Au de gând să atace staţia de tren Echo!

– Nici nu a fost greu de presupus un asemenea lucru, am replicat eu.

– Şi cum arăta albul acela înalt? m-a întrebat detectivul. Zici că avea o cicatrice mare pe frunte?

– Da.

– Şi purta barbă?

– Întocmai.

Aha! El e! E Monk! îl caut de multă vreme! Cicatricea aia a căpătat-o în timpul unui atac asupra unei ferme din Leavenworth. Cum ai zis că-i spuneau ceilalţi?

– Daniels.

– Trebuie .să reţin asta! E al patrulea nume fals de care se foloseşte! Ce trebuie să facem după părerea ta, Charley? Nu-l putem scoate din mijlocul taberei indiene. Asta ar fi cu neputinţă!

– Da, am spus eu, ar fi cu neputinţă, şi chiar dacă am izbuti, tot nu ţi-ar folosi la nimic lucrul ăsta, pentru că ceilalţi bandiţi trebuie şi ei pedepsiţi pentru faptele lor. Trebuie să ştii, Stephen, că m-am ferit întotdeauna să omor oameni, pentru că viaţa este darul cel maipreţios din câte pot exista. Eu nu pun mâna pe armă decât atunci când simt că viaţa mi-e în primejdie. Încerc să-mi scot duşmanii din luptă, fără să-i ucid.

– Mda! a exclamat Ochi ager. Asta mi s-a povestit şi mie despre Old Shatterhand.

– Numai că nu-mi trece prin cap să las să scape nepedepsiţi nişte nemernici de teapa celor care se află acum în tabăra războinicilor Ogellallah, am continuat eu. Bandiţii ăştia pornesc din nou împotriva unor oameni nevinovaţi. Nu avem cum să-l scoatem pe Daniels, Monk sau cum l-o fi chemând din tabăra indienilor. Nu mi-ar fi

fost greu să-l ucid, dar dacă aş fi făcut-o, netrebnicul s-ar fi bucurat de o moarte uşoară şi o moarte uşoară este pentru un om ca el o răsplată, nu o pedeapsă. Cred că se cuvine să prindem întreaga bandă de răufăcători, şi pentru asta este nevoie să îi lăsăm să ajungă teferi la Echo.

– Şi noi ce facem?

– Ajungem la Echo înaintea lor şi îi prevenim pe oamenii de acolo în legătură cu atacul bandiţilor.

– Buuun! îmi place! Poate că izbutim să-i prindem vii pe bandiţii ăştia, dar nu sunt prea mulţi la număr?

– Am pornit pe urmele lor şi nu ne-am temut s-o facem, deşi suntem doar trei. Cred că nu trebuie să ne temem de ei nici de acum încolo, mai ales că la Echo mai sunt oameni care ni se vor alătura.

– Din păcate, în Echo nu vor mai fi prea mulţi bărbaţi gata să pună mâna pe arme. Cei mai mulţi dintre ei au plecat, desigur, pe urmele răufăcătorilor.

– Le vom ieşi în întâmpinare şi le vom spune cum stau lucrurile. O să scriu un bilet şi o să-l prind de un copac aflat chiar pe drumul pe care l-au parcurs răufăcătorii, astfel încât răvaşul să fie găsit de oamenii care-i urmăresc.

– Dar or să creadă ce le scrii dumneata? Nu se vor gândi oare că e vreun şiretlic de-al bandiţilor?

– Hm! Oamenii ne-au văzut coborând din tren şi or să dea cu siguranţă de urmele noastre. În afară de asta, îi voi sfătui să nu se apropie de Green River şi să nu intre în oraş venind dinspre nord, ci dinspre sud.

– Uff! a exclamat Winnetou. Fraţii mei vor pleca acum împreună cu mine. Când soarele va răsări, noi vom fi plecat de multă vreme de aici!

– Dar dacă vor da de urmele noastre, chiar mâine-n zori? a întrebat Sharp-eye.

– Câinii Ogellallah vor porni spre miazănoapte şi nu vor urca până aici! Howgh!

Am încălecat toţi trei şi am pornit pe drumul pe care venisem. Din păcate, nu ne puteam odihni peste noapte.

Numai un vânător iscusit poate porni la drum pe o noapte întunecoasă. Doar un om trăit în Vest ştie că armăsarul are ochi mai buni decât el. Winnetou şi-a arătat din plin calităţile. El a fost cel care ne-a călăuzit şi nu a ezitat nici măcar pentru o clipă. Ştia că se află pe drumul cel bun. Ilci zbura ca vântul, armăsarul meu abia dacă atingea pământul şi bătrânul Viktor ţinea pasul, fornăind doar din când în când.

Când s-au ivit zorile, ne aflam la vreo nouă mile distanţă de tabăra războinicilor Ogellallah. Ne îndreptam spre miazăzi. Am găsit un loc bun în care puteam lăsa răvaşul, l-am scris cu creionul şi l-am prins de un copac, astfel încât orice om care venea dinspre sud trebuia să-l zărească.

În ziua următoare, la amiază, am traversat Green River. Ne aflam încă destul de departe de punctul în care bandiţii şi indienii urmau să se întâlnească. Indienii Ogellallah trebuiau să înainteze numai prin pădure, pentru a nu fi zăriţi. Noi, în schimb, puteam trece şi prin prerie şi astfel puteam înainta pe drumul cel mai scurt. Trebuie să arăt că nu ne-am oprit decât atunci când soarele cobora spre asfinţit.

A treia zi, pe înserat, parcursesem deja o sută cincizeci de mile, şi era de mirare că bătrânul Viktor se mai ţinea încă pe picioare. Ne-am croit drumul printr-o vâlcea strâmtă ce şerpuia între doi munţi, vrând să

găsim un loc bun în care să poposim peste noapte. Am ajuns la intrarea într-o vale, în mijlocul căreia se găsea un lac. În acest lac îşi revărsa undele un râu mic, ce şerpuia de la est la vest. Ne-am oprit locului privind cu surprindere, dar surprinderea noastră nu era provocată de valea în sine, ci de ceea ce ne-a fost dat să zărim în ea. Pe coama muntelui care se afla înaintea noastră nucreşteau copaci. Aceştia fuseseră tăiaţi şi pământul era cultivat. În vale păşteau cai, vite, oi şi capre. Pe malul râului se zăreau cinci colibe mari din bârne, iar lângă aceste colibe se vedeau coteţe şi grajduri. Parcă aveam înaintea ochilor cinci gospodării ţărăneşti de soiul celor pe care le văzusem de atâtea ori în Germania. Sus, către culme, se zărea o bisericuţă împodobită cu o cruce enormă, pe care fusese sculptat chipul Mântuitorului. Chiar la intrarea în bisericuţă se aflau câţiva oameni care nu ne-au zărit, pentru că priveau spre vest, admirând parcă asfinţitul soarelui. Către apus, cerul se colora în tonuri încântătoare şi, în liniştea serii, s-a auzit sunetul unui clopot mic.

Era de-a dreptul uluitor să descoperi în pustietate, în Vestul sălbatic, chiar la hotarul dintre pământurile aparţinând unor triburi indiene aflate permanent în război, chipul Mântuitorului! Mişcat, mi-am scos pălăria.

– Ti ti ce-i asta? a întrebat Winnetou.

– Un settlement, o aşezare, a spus Sharp-eye. Oamenii sunt la Sfânta Slujbă.

– Uff! Winnetou vede aşezarea şi aude sunetul clopotului, dar cum a ajuns aşezarea aici, în sălbăticie?

– O să vedem! a replicat Ochi ager.

Deodată, a răsunat un cântec, umplând cu sunetele sale toată valea:

Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,
Şi noaptea cu umbrele ei a venit.
Ah, ce bine ar fi dacă,
Durerea din suflet ar fi uitată
Şi-ar trece precum ziua de îndată!

Ruga-mi ascultă şi du-o la Tronul lui Dumnezeu!
Ascultă-mă, mamă a Mântuitorului meu!
Căci rugăciunea mea e din suflet rostită
Şi tu vei fi pe veci slăvită,
Ave Maria!

Ce se întâmpla oare? Melodia şi versurile erau compuse chiar de mine. Cântecul se numea „Ave Maria”. Oamenii aceia cântaserăprima strofa a poeziei mele puse pe muzică. Cum se explica faptul că acest cântec de slavă se putea auzi aici, în inima Munţilor Stâncoşi? Eram mut, copleşit de emoţie, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

Am luat doborâtorul de urşi şi am tras în aer. Apoi am dat pinteni calului şi am zburat spre mica aşezare, fără a şti dacă Winnetou şi Sharp-eye mă urmau sau nu.

Cele două împuşcături au răsunat puternic, purtate de ecou. Oamenii au început să iasă de prin colibe şi din mica biserică. Erau speriaţi, dar s-au mai liniştit când au zărit un alb îmbrăcat cât de cât civilizat.

În uşa uneia dintre colibe stătea o bătrânică îmbrăcată în haine curate. Mâinile îi erau muncite, părul îi era alb ca neaua şi faţa rotundă îi era luminată de un zâmbet plin de bunătate. Această bunătate nu putea izvorî decât din sufletul unei fiinţe care îşi lasă soarta în mâinile lui Dumnezeu.

– *Good evening, grandmother* bună seara, bunico! i-am strigat eu. Te rog să nu te sperii! Suntem nişte vânători cinstiţi. Ne este îngăduit să descălecăm aici?

Bătrâna a dat din cap şi a spus, zâmbind:

– Welcome, sir bine-aţi venit, domnule! Descălecaţi în numele Domnului! Nişte oameni cinstiţi sunt mereu bine primiţi în casa noastră. Dar uitaţi că vine bărbatul meu împreună cu Willy!

Într-adevăr, spre coliba în faţa căreia mă oprisem veneau acum un bărbat în vârstă şi un tânăr voinic. Amândoi erau curat îmbrăcaţi. Bătrânul mi-a strâns mâna, zicând:

– Hei, domnule, bine-aţi venit în Helldorf! E o bucurie să mai vezi câte-un om trecând pe-aici! Bine-aţi venit!

– Vă mulţumesc, domnule! am replicat eu. Pentru mine nu există bucurie mai mare decât aceea de a zări un chip prietenos! Aveţi cumva vreun loc în care s-ar putea odihni trei călăreţi obosiţi?

– Desigur! Avem destul loc pentru nişte oameni cinstiţi!

Eu vorbisem cu bătrâna şi cu soţul ei în engleză, dar deodată s-a apropiat de noi un bărbat în floarea vârstei, care i-a spus bătrânului:

– Tată Hillmann, cu acest domn poţi vorbi în germană! Venirea lui aici este o cinste pentru noi! Ei, ghiceşte cine-i domnul pe care-l ai înaintea dumitale!

Bătrânul Hillmann l-a privit cu mirare pe omul care-i vorbise şi apoi l-a întrebat:

– O fi vreun neamţ de-al nostru? îl cunoşti?

– Da, îl cunosc! a răspuns omul, care s-a întors apoi spre mine, zicând: Bine-aţi venit, domnule!

Dumneavoastră sunteţi cel care-a compus „Ave Maria”, nu-i aşa?

– Eu sunt, am răspuns mirat. Dar de unde mă cunoaşteţi?

– De la Chicago. Am fost în corul înfiinţat de doctorul Balding. De la dumnealui am învăţat „Ave Maria”. Vă mai amintiţi de concertul în care s-a cântat pentru prima dată? Pe atunci eram tenor, acum sunt bas. Mi s-a mai schimbat vocea de-atunci!

– E un neamţ! Bill îl cunoaşte! E cel care-a compus „Ave Maria”! şopteau oamenii care se strânseseră între timp în jurul nostru.

Bărbaţi, băieţi, femei, fete, fetiţe, toţi voiau să-mi strângă mâna, toţi voiau să-mi ureze „bun venit”. A fost o mare bucurie pentru mine să văd atâta lume strânsă în jurul meu!

Între timp se apropiaseră şi Winnetou şi Sharp-eye. Unii dintre oamenii strânşi în jurul meu s-au speriat, văzându-l pe apaş, dar i-am liniştit numaidecât, zicând:

– Acest indian este Winnetou, căpetenia apaşilor! Nu trebuie să vă temeţi! Alături de Winnetou se află Sharp-eye, un vânător vestit.

– Winnetou? a întrebat bătrânul Hillmann. Dumnealui este Winnetou? Am auzit povestindu-se atâtea despre el şi trebuie să spun că am auzit numai lucruri bune! Asta-i o mare cinste pentru noi. Winnetou este vestit şi se bucură chiar de mai mult respect decât regii din bătrâna Europă.

Bătrânul şi-a scos căciula din cap şi i-a întins mâna lui Winnetou, spunând:

– La ordinele dumneavoastră, domnule!

O astfel de formulă de salut ar fi putut stârni zâmbetul oricărei căpetenii indiene, dar cuvintele fuseseră rostite din adâncul sufletului, şi apaşul i-a răspuns bătrânului Hillmann:

– Winnetou is your friend. He likes thepalefaces ifthey are good. Winnetou este prietenul tău. Lui îi plac feţele palide dacă sunt bune.

Locuitorii din Helldorf au început să discute cu aprindere, pentru că fiecare dintre ei ar fi vrut să ne găzduiască. În cele din urmă, bătrânul Hillmann a spus:

– Au descălecat în faţa casei mele şi eu sunt cel care-i va găzdui pe toţi trei. Ca să nu vă supăraţi, vă poftesc pe toţi la mine. Acuma lăsaţi-i în pace pe aceşti trei domni, c-or fi osteniţi.

Caii noştri au fost duşi în grajd, iar noi am intrat în casa din bârne a bătrânului Hillmann, unde am fost întâmpinaţi de o femeie frumoasă. Era soţia lui Willy, nora bătrânului Hillmann. Tânăra doamnă ne-a dat să mâncăm, spunându-ne că asta era doar o gustare, cina propriu-zisă urmând să fie de fapt un soi de masă festivă, dată în cinstea „distinşilor oaspeţi”. Stând de vorbă cu gazda noastră, am aflat anumite lucruri despre mica aşezare.

Majoritatea locuitorilor veniseră din Chicago. Plecaseră cu toţii dintr-o aşezare bavareză unde cei mai mulţi dintre bărbaţi se ocupau cu şlefuitul pietrelor preţioase şi semipreţioase. Oameni harnici şi strângători, nemţii veniţi din munţii Bavariei rămăseseră uniţi şi strânseseră destui bani pentru a-şi putea cumpăra o fermă. Aşa se face că membrii a cinci familii hotărâseră să aibă undeva în America o nouă patrie, dar unde? Unde să se aşeze? Din întâmplare au auzit cum un

bătrân vânător povestea despre Munţii Teton, despre frumuseţea şi bogăţiile acelor meleaguri în care nu călcase încă picior de om. Bătrânul le jurase nemţilor că în Munţii Teton s-ar găsi din belşug calcedonii, opale, agate, carneole şi alte pietre semipreţioase. Hillmann, care se pricepea la şlefuitul pietrelor semipreţioase, fusese încântat de cele auzite, şi membrii celor cinci familii au pornit spre Munţii Teton. Apoi au hotărât să îşi construiască gospodării, urmând ca, după ce vor avea toate cele necesare traiului, să caute pietre semipreţioase. Bătrânul Hillmann descoperise valea minunată şi lacul, iar după trei ani de muncă neobosită locuitorii din Helldorf se puteau declara mulţumiţi.

– Şi aţi fost sus, pe crestele munţilor Teton? am întrebat-o pe gazda mea.

– Nu, eu nu, dar au fost acolo soţul meu, Willy, şi Bill Meinert, cel pe care l-aţi cunoscut la Chicago. Asta s-a întâmplat toamna trecută, dar n-au mers decât până la lacul John Gray, apoi s-au întors, pentru că ţinutul era mult prea sălbatic şi neumblat şi n-au putut merge mai departe.

– Îmi pare rău pentru ei, am spus eu. Nu sunt obişnuiţi cu viaţa în Vest.

– Ba eu cred că suntem obişnuiţi cu viaţa în sălbăticie, a spus Willy.

– Să-mi fie cu iertare, dar voi rămâne la părerea mea, am replicat eu. Chiar dacă aţi stat trei ani aici, nu puteţi spune că ştiţi ce înseamnă viaţa în Vest. Aţi vrut să ajungeţi pe crestele Munţilor Teton, dar aţi luat-o de-a dreptul, şi orice vânător trăit în Vest ştie foarte bine că asta nu se poate. Cum puteaţi trece prin păduri în care nu a călcat picior de om, prin păduri stăpânite de urşi şi

de lupi? Cum v-aţi gândit că o să străbateţi canioanele, în care vă pot pândi la fiecare pas indienii? Trebuia să mergeţi mai întâi până la Salt River sau până la John Days River şi abia apoi să porniţi mai departe spre înălţimi. Atât Salt River, cât şi John Days River se varsă în Snake River. Trebuia să mergeţi apoi în sus, pe malul lui Snake River. Dacă aţi fi făcut astfel, aţi fi văzut în stânga Snake River Range şi apoi Teton Range, dar drumul este lung şi primejdios. Aţi găsit ceva pietre preţioase sau semipreţioase?

– Câteva agate, nimic mai mult! a răspuns Willy.

– Numai o clipă! Am să-l întreb pe Winnetou ce ştie despre zăcămintele de pietre preţioase şi semipreţioase. El cunoaşte Munţii Stâncoşi ca nimeni altul.

Ştiam bine că unui indian nu-i face plăcere să vorbească deschis despre aur şi pietre preţioase, aşa că i-am pus câteva întrebări în graiul apaşilor.

– Vrea fratele meu alb să pornească după aur şi nestemate? m-a întrebat apaşul, serios.

I-am explicat despre ce era vorba, şi Winnetou i-a privit cu atenţie pe cei ce se aflau în jurul lui la masă. Apoi m-a întrebat:

– Oare aceşti oameni îi vor îndeplini lui Winnetou o dorinţă?

– Cu siguranţă, am răspuns eu.

– Dacă mai cântă o dată cântecul pe care l-au cântat când apaşul a ajuns aici, atunci el le va spune unde sunt pietrele preţioase!

Eram de-a dreptul uimit. Era cu putinţă ca acel cântec de slavă să fi făcut o aşa puternică impresie asupra lui Winnetou, încât el, indianul, să fie hotărât să

le spună acestor oameni unde se aflau comorile pe care le purtau aceşti munţi?

– Vor cânta, i-am spus eu apaşului.

– Prea bine! a replicat Winnetou. Aceşti oameni să meargă în munţii Gros-Ventre. Acolo vor găsi multe pepite de aur. Apoi să meargă în valea lui Beaver-Damm River. Acolo unde Beaver-Damm River îşi varsă apele în lacul Yellowstone, ei vor găsi multe pietre preţioase.

Le-am spus gazdelor unde trebuiau să meargă pentru a găsi aur şi pietre preţioase şi le-am împărtăşit rugămintea lui Winnetou.

Coliba bătrânului Hillmann s-a umplut treptat de oameni şi am petrecut o seară minunată, cum nu am mai petrecut alta în Vest. Bărbaţii mai ştiau încă toate cântecele pe care le învăţaseră în Germania, precum şi pe cele învăţate şi cântate la Chicago. Aşa cum se întâmplă în cazul tuturor nemţilor, şi celor din Helldorf le plăcea să cânte. Chiar şi bătrânul Hillmann cânta. Avea o minunată voce de bas. Discutam şi cântam, apoi iar discutam şi iar cântam. Winnetou, care asculta în tăcere, a spus la un moment dat:

– Când îşi vor ţine cuvântul oamenii aceştia?

I-am amintit lui Hillmann de promisiunea făcută apaşului şi oamenii au început să cânte „Ave Maria”, dar Winnetou a ridicat mâna, spunând:

– Nu! în casă cântecul nu sună frumos. Winnetou vrea să audă cum cântă oamenii albi afară, pe munte!

– Are dreptate! a spus Bill Meinert. Cântecul ăsta sună mai bine afară! Să mergem!

Bărbaţii au urcat puţin coasta muntelui. Noi, ceilalţi am rămas pe loc şi deodată în vale a răsunat minunatul cântec:

Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,
Şi noaptea cu umbrele ei a venit.
Ah, ce bine ar fi dacă
Durerea din suflet ar fi uitată
Şi-ar trece precum ziua de îndată!

Ruga-mi ascultă şi du-o la Tronul lui Dumnezeu!
Ascultă-mă, mamă a Mântuitorului meu!
Căci rugăciunea mea e din suflet rostită
Şi tu vei fi pe veci slăvită,
Ave Maria!

Dacă Winnetou s-a aflat la început lângă mine, el se făcu nevăzut, imediat ce oamenii au început să cânte. Era noapte şi sunetele păreau că picură din înaltul cerului, revărsându-se dulce în vale. Acest cântec, căruia modestul compozitor nu-i conferise nimic deosebit, era de-a dreptul înălţător şi stârnea în sufletele noastre un simţământ pe care nu ni-l puteam explica.

Cântecul se sfârşise, dar noi am mai rămas o vreme în liniştea nopţii. Apoi am intrat în casă, dar Winnetou lipsea. A trecut mai bine de un ceas şi apaşul tot nu apăruse. M-a cuprins îngrijorarea. Mă gândeam că poate i s-a întâmplat ceva. Mi-am luat doborâtorul de urşi şi i-am rugat pe oameni să nu mă urmeze decât dacă auzeau o împuşcătură. Am luat-o în direcţia în care îl văzusem plecând pe apaş. L-am zărit, în cele din urmă. Stătea lângă lac, nemişcat precum o statuie. M-am apropiat încet şi m-am aşezat alături de el.

A trecut destulă vreme până când apaşul a ridicat braţul, zicând:

– Ti paapu shi itsji lacul acesta este precum sufletul meu.

Apoi a tăcut din nou, pentru ca, după o vreme, să continue:

– Ntsh-nha Manitou nsho; shi aguan t'enese Marele Spirit este bun; eu îl iubesc.

Ştiam că, dacă aş fi rostit vreun cuvânt, aş fi întrerupt şirul gândurilor fratelui meu de cruce, aşa că am preferat să tac, şi Winnetou a continuat, după un timp:

– Fratele meu Sharlih este un mare războinic şi un bărbat înţelept. Sufletul său este ca sufletul meu, dar eu nu-l voi mai vedea, dacă voi pleca pe veşnicele plaiuri ale vânătorii.

Pe Winnetou acest gând îl întrista. Ştiam cât de mult ţinea Winnetou la mine, dar acum aveam dovada.

– Fratele meu Winnetou a primit sufletul meu, iar sufletul său trăieşte prin faptele mele, dar eu n-am să-l zăresc atunci când voi ajunge în Cer.

– Unde este Cerul fratelui meu? a întrebat Winnetou.

– Unde sunt veşnicele plaiuri ale vânătorii despre care vorbeşte fratele meu.

– Manitou este stăpânul pământului şi al tuturor stelelor! a replicat fratele meu de cruce.

– Oare de ce marele Manitou le dă fiilor săi roşii atât de puţin şi le dăruieşte totul copiilor săi albi? Unde sunt minunatele pământuri pe care vânau indienii? Ce sunt teritoriile pe care vânează şi trăiesc războinicii roşii, dacă le asemuim cu nesfârşitele întinderi de pământ pe care albii trăiesc precum în Rai? Oare Manitou nu-i iubeşte pe fiii săi roşii? Oh, nu! Asta este o mare minciună! Crezul albilor spune: „Bunul Manitou este Părintele tuturor copiilor săi care se află atât în Cer, cât

şi pe Pământ”. Crezul oamenilor roşii spune însă: „Manitou este stăpân numai peste oamenii roşii. El le porunceşte copiilor săi să-i ucidă pe toţi albii”. Fratele meu Winnetou este înţelept. Să se gândească! Manitou care stăpâneşte peste albi este şi Manitou care stăpâneşte peste indieni? Oare de ce Manitou îi amăgeşte pe fiii săi cu pielea roşie? De ce îngăduie El ca oamenii roşii să dispară de pe faţa pământului şi albii să se înmulţească cu milioanele şi să ia în stăpânirea lor lumea-ntreagă? Oare Manitou care stăpâneşte peste albi nu este unul şi acelaşi cu Manitou care stăpâneşte peste indieni? Oare Manitou care stăpâneşte peste albi este mai bun decât Manitou care stăpâneşte peste indieni? Manitou care stăpâneşte peste albi le dă fiilor săi tot pământul, toate bucuriile, toate plăcerile. Manitou care stăpâneşte peste indieni le dă fiilor săi doar savana, munţii goi, animalele sălbatice, vărsare de sânge şi moarte. Indienii îi cred pe vracii lor care le spun că pe veşnicele plaiuri ale vânătorii vor putea ucide toate sufletele feţelor palide. Dacă fratele meu Winnetou mă va întâlni pe veşnicele plaiuri ale vânătorii ce va face el? Mă va ucide?

– Uffl a exclamat apaşul. Winnetou l-ar apăra pe fratele său Sharlih împotriva tuturor războinicilor roşii! *Howgh!*

– Atunci fratele meu să se gândească dacă nu cumva vracii mint!

Winnetou a tăcut. Căzuse pe gânduri, iar eu am crezut de cuviinţă să nu mai spun nimic. Ne cunoşteam de mulţi ani, am împărţit şi bucurii, şi necazuri, dar până atunci nu vorbisem nici o dată despre credinţă.

După ce a tăcut multă vreme, Winnetou m-a întrebat:

– De ce nu sunt toate feţele palide asemenea fratelui meu? Dacă toate feţele palide ar fi asemenea fratelui meu, atunci Winnetou ar crede vorbele preoţilor albi.

– De ce nu sunt toţi războinicii roşii asemenea fratelui meu? am întrebat eu. Există oameni răi şi oameni buni atât printre indieni, cât şi printre albi. Pământul este foarte mare, iar fratele meu cunoaşte doar o mică parte din el. Peste tot stăpânesc albii, dar tocmai în savană, unde trăieşte fratele meu Winnetou, tocmai acolo trăiesc şi cei mai răi dintre albi. De aceea căpetenia apaşilor crede că cei mai mulţi dintre albi sunt răi. Fratele meu umblă singur prin savană şi pe crestele munţilor. El vânează bizonul şi luptă împotriva duşmanilor săi. De ce se poate bucura fratele meu? Oare moartea nu-l pândeşte peste tot, după fiecare tufiş, în dosul fiecărui trunchi de copac? Oare a putut el să se încreadă vreodată pe de-a-ntregul într-un războinic indian? Oare viaţa fratelui meu nu înseamnă doar muncă, griji şi dezamăgiri? Unde poate găsi fratele meu linişte sufletească? Printre scalpurile ce-i împodobesc wigwamul sau în sălbăticie, unde primejdiile îl pândesc la tot pasul? Mântuitorul albilor spune: „Veniţi la Mine, voi toţi ce sunteţi năpăstuiţi şi Eu vă voi da fericire”. Eu mi-am încredinţat sufletul în mâinile Mântuitorului şi acum sunt liniştit. De ce nu vrea şi fratele meu să facă ceea ce am făcut eu?

– Winnetou nu îl cunoaşte pe acest Mântuitor al albilor.

– Doreşte căpetenia apaşilor ca eu să-i povestesc despre Mântuitor?

Apaşul a stat pe gânduri preţ de câteva clipe şi apoi a spus:

Fratele meu a spus adevărul.Nici o dată Winnetou nu a ţinut la vreun tovarăş al său aşa cum ţine la fratele său Sharlih. Winnetou nu a avut nici o dată atâta încredere într-un om cum are încredere în fratele său, care este alb şi creştin. Winnetou nu are încredere deplină decât în fratele său alb. Fratele meu cunoaşte multe ţări depe pământ şi i-a văzut pe locuitorii acelor ţări, a citit multe cărţi ale albilor, este viteaz în luptă şi înţelept atunci când stă la sfat, este milos faţă de duşmani. Fratele meu îi iubeşte pe oamenii roşii. El le vrea binele. El nu l-a dezamăgit nicicând pe fratele său Winnetou şi îi va spune şi astăzi adevărul. Cuvântul fratelui meu înseamnă pentru mine mai mult decât cuvintele rostite de toţi vracii indieni şi de toţi învăţaţii albi. Indienii ţipă şi urlă, albii au cântece care pătrund în sufletul apaşului. Fratele meu să-mi tălmăcească vorbele pe care le-au cântat oamenii din această mică aşezare.

I-am îndeplinit dorinţa lui Winnetou şi i-am tradus „Ave Maria”. Apoi am început să-i vorbesc despre credinţa feţelor palide. Am încercat să prezint într-o lumină favorabilă comportamentul albilor faţă de indieni. Am încercat să nu mă exprim în cuvinte pretenţioase, elevate, ci, dimpotrivă, în cuvinte cât mai simple. I-am vorbit pe un ton cald, convingător, astfel încât vorbele mele să pătrundă în sufletul apaşului, deşi eram convins că Winnetou nu va face nici o dată un lucru împotriva voinţei sale.

Fratele meu de cruce a ascultat tăcut, fără a scoate nici măcar un singur cuvânt. Apaşul avea un suflet care merita a fi scos din mrejele îndoielii. După ce i-am spus

tot ce avusesem de spus, Winnetou a petrecut încă multă vreme în tăcere. Apoi s-a ridicat în picioare şi mi-a strâns mâna, spunând:

– Fratele meu a rostit cuvinte care nu vor muri nicicând. Winnetou nu-l va uita pe marele Manitou al albilor, pe Mântuitorul care a murit pentru păcatele feţelor palide şi pe mama Mântuitorului despre care au cântat oamenii din această aşezare. Crezul oamenilor roşii vorbeşte despre ură şi moarte. Crezul oamenilor albi vorbeşte despre dragoste şi viaţă. Winnetou s-a gândit mulţi ani la deosebirea dintre crezul oamenilor roşii şi crezul oamenilor albi. Acum Winnetou şi-a limpezit gândurile şi îi mulţumeşte fratelui său alb. Howgh!

Ne-am întors în casa bătrânului Hillmann. Oamenii, care începuseră să-şi facă griji pentru noi, vorbiseră despre temuţii railtroublers şi despre războinicii Ogellallah. Le-am spus celor adunaţi în casa lui Hillmann că ar fi trebuit să-şi construiască un sistem de apărare, mai ales pentru că aşezarea lor era mică şi izolată.

Mi-au dat dreptate şi şi-au propus să îşi construiască un astfel de sistem cât mai curând. Era limpede că micul settlement scăpase ca prin minune de ochii ageri ai iscoadelor indiene. Este adevărat că cei paisprezece bărbaţi care trăiau în mica aşezare erau foarte bine înarmaţi. Femeile şi băieţii mai răsăriţi ştiau şi ei să tragă, dar toate acestea nu însemnau nimic împotriva unei cete de indieni. Dacă aş fi fost în locul celor din Helldorf, nu aş fi construit locuinţele pe coasta muntelui, acolo unde se aflau, ci chiar în vale, pe malul lacului, astfel încât aşezarea să nu poată fi atacată decât dintr-o singură direcţie, mai precis dinspre uscat.

Drumul banditilor nu avea să treacă pe lângă micuţa aşezare Helldorf. Cu toate astea, i-am rugat pe compatrioţii mei să-şi facă nişte garduri mai bune, mai solide.

După un somn bun în paturile moi ale familiei Hillmann, am plecat a doua zi în zori. Am fost nevoiţi să le făgăduim oamenilor din Helldorf că îi vom mai vizita, în cazul în care vom mai trece pe lângă mica lor aşezare.

Înainte de a ne despărţi de gazdele noastre, coriştii din Helldorf, opt la număr, s-au aşezat unul lângă altul şi au mai cântat o dată „Ave Maria”. În semn de mulţumire, Winnetou le-a strâns mâna, spunând:

– Winnetou nu va uita nici o dată cântecul fraţilor săi albi.

Omenii din mica aşezare, care purta numele satului din care proveneau Hillmann şi ai săi, fuseseră de multe ori la Echo şi ne-au descris în amănunt drumul până acolo. Trăgeam nădejdea că aveam să ajungem în Echo până la lăsarea serii, mai ales că armăsarii noştri erau odihniţi.

În timpul întregii zile, Winnetou a fost tăcut. Uneori apaşul ne-o lua înainte şi, când credea că nu-l auzea nimeni, fredona încet cântecul „Ave Maria”, lucru care m-a mirat foarte mult, pentru că majoritatea indienilor nu au ureche muzicală.

Spre după-amiază, munţii au devenit mai înalţi şi mai abrupţi. Am trecut prin prăpăstii strâmte şi întortocheate care încântă ochiul călătorului. Seara am ajuns, în sfârşit, la canionul Echo. Am zărit înaintea noastră şinele de calea ferată şi paşnica aşezare Echo, pe care voiam s-o salvăm de la pieire.

CAPITOLUL 6

LUPTA DE LA ECHO

Prin canion americanul înţelege de obicei o prăpastie adâncă, ce şerpuieşte printre stânci înalte. Un astfel de canion era şi Echo. Liniile de tren treceau prin canion, dar ele erau deocamdată susţinute de o structură provizorie, nu prea solidă. Pentru definitivarea unei linii ferate este nevoie de foarte multă muncă şi de un număr destul de mare de muncitori.

Am coborât în canion printr-o vâlcea laterală şi am întâlnit nişte muncitori care voiau să arunce în aer un bloc de stâncă. Ne-au privit cu neîncredere. Probabil că nu mai văzuseră de multă vreme doi albi înarmaţi până în dinţi care, pe deasupra, erau însoţiţi de un războinic indian. Au lăsat numaidecât uneltele deoparte şi au pus mâna pe arme.

Am făcut cu mâna un gest de salut şi le-am strigat:

– Bună ziua! Lăsaţi armele! Venim cu gânduri paşnice!

– Cine sunteţi? a întrebat unul dintre muncitori.

– Suntem vânători şi aducem veşti importante. Cine este şef aici?

– Domnul colonel-inginer Rudge, dar dumnealui nu se află acum aici, astfel încât va trebui să vorbiţi cu domnul contabil-şef Farell.

– Unde este colonelul Rudge?

– A pornit pe urmele unor bandiţi care au prădat un tren.

– Aşa deci! Şi unde se află domnul Farell?

– Chiar în staţie, în baraca aia mare!

Ne-am îndreptat spre staţie sub privirile curioase ale muncitorilor. Staţia de cale ferată „Echo” se compunea din câteva colibe din lemn şi din două case mari, de piatră. Totul era împrejmuit cu un zid cu o înălţime de un metru şi jumătate, din blocuri de piatră, aşezate la repezeală unele peste altele. Poarta din lemn masiv, prin care se putea intra în staţia fortificată, era deschisă. Pentru că nu mi-am dat seama care ar putea fi „baraca aia mare”, l-am întrebat pe unul dintre muncitorii din staţie unde-l puteam găsi pe domnul Farell, şi omul m-a îndrumat spre una dintre casele mari, din piatră.

Am descălecat şi am intrat. Casa era alcătuită dintr-o singură încăpere, în care erau aşezate lăzi şi numeroşi saci. Acest lucru m-a făcut să cred că de fapt era vorba de magazia de alimente. Înăuntru nu se afla decât o singură persoană, un omuleţ mititel şi slăbuţ.

– Ce doriţi? ne-a întrebat el, cu voce piţigăiată.

Când l-a zărit pe Winnetou, omuleţul s-a speriat îngrozitor şi a strigat:

– Un indian! Doamne, Dumnezeule! Un indian!

– Nu vă speriaţi, domnule, i-am spus eu, cu blândeţe. Îl căutăm pe domnul Farell.

– Eu sunt! a spus omuleţul, aruncând priviri speriate din dosul ochelarilor cu rame de oţel.

– De fapt, am fi vrut să stăm de vorbă cu domnul colonel Rudge, am început eu, dar pentru că dânsul nu se află aici şi pentru că dumneavoastră îi ţineţi locul, vă rog să-mi permiteţi să vă spun despre ce este vorba.

– Spuneţi! a exclamat Farell, privind cu coada ochiului spre uşă.

– Colonelul a pornit în urmărirea unei bande de railtroublers?

– Da.

– Câţi oameni îl însoţesc?

– Trebuie să vă spun asta neapărat?

– Nu neapărat, dar aş vrea să ştiu câţi oameni se mai află aici.

– Trebuie să vă spun asta neapărat? a întrebat din nou omuleţul, privind spre uşă.

– Când a plecat domnul Rudge de aici?

– Trebuie să vă spun asta neapărat? a întrebat omuleţul pentru a treia oară, trecând ca gândul şi ca vântul pe lângă noi şi fugind speriat pe uşă.

Deodată, am auzit scrâşnetul unor zăvoare. Poarta masivă din lemn fusese încuiată. Eram închişi în „cetatea” Echo.

– Ne-au prins! Ne-au prins pe toţi! a exclamat Sharp-eye.

– Micuţul Farell a crezut că suntem răufăcători.

S-a auzit un fluier, şi în faţa casei în care intrasem am zărit şaisprezece muncitori cu armele-n mâini.

– O să-nceapă dansul, le-am spus prietenilor mei. Ce facem?

– Putem să fumăm liniştiţi o ţigară de foi! a spus Ochi ager, vârând mâna într-una dintre lăzi şi dând la iveală una pe care detectivul rotofei şi-o aprinse liniştit.

I-am urmat şi eu exemplul, dar Winnetou nu avea poftă să fumeze. Am auzit apoi vocea piţigăiată a lui Farell:

– Să nu cumva să trageţi, lepădăturilor, că vă omorâm pe toţi!

Apoi Farell a intrat în casă în fruntea muncitorilor săi şi s-aascuns repede în spatele unui butoi mare, îndreptând spre noi o flintă mică, numai bună pentru împuşcat vrăbii, şi a întrebat:

– Cine sunteţi?

– Ce prostie! a exclamat Ochi ager. Mai devreme ne-aţi numit lepădături şi acum ne întrebaţi cine suntem! Mai bine ar fi dacă aţi ieşi de după butoiul ăla ca să putem vorbi omeneşti cu dumneavoastră!

– Nici nu mă gândesc! a răspuns Farell, hotărât. Vă mai întreb o dată: cine sunteţi?

– Nişte vânători din prerie! a răspuns Sharp-eye.

– Cum vă numiţi?

– Asta nu contează!

– Aha! Nu vreţi să-mi răspundeţi! Am să vă dezleg eu limbile, de asta puteţi fi siguri! Ce căutaţi în Echo?

– Vrem să vă prevenim.

– Să ne preveniţi? În legătură cu ce, mă rog?

– În legătură cu indienii şi bandiţii care vor să vă atace.

– Prostii! Voi înşivă sunteţi bandiţi şi vreţi să ne duceţi de nas, dar noi nu suntem nişte proşti!

Punându-ne astfel la respect, omuleţul le-a strigat oamenilor săi:

– Luaţi-i ostatici! Legaţi-i bine!

– Mai staţi puţintel! Nu vă grăbiţi aşa! a spus Ochi ager, băgând mâna în buzunar.

Bănuiam că vrea să dea la iveală insigna de detectiv şi i-am spus:

– Lasă insigna acolo, Stephen! Să vedem dacă şaptesprezece oameni de la calea ferată au curajul să înfrunte trei oameni trăiţi în Vest! Cine va îndrăzni să facă vreo mişcare va muri pe loc!

Zicând acestea mi-am scos revolverele şi le-am îndreptat asupra oamenilor care ar fi trebuit să ne ia ostatici. Stephen şi Winnetou mi-au urmat exemplul.

Am făcut o faţă fioroasă şi m-am îndreptat spre uşă. Viteazul domn Farell s-a ascuns cu totul în spatele butoiului. Ţeava flintei lui pentru vrăbii era îndreptată spre acoperiş, acela fiind probabil locul în care neînfricatul omuleţ ar fi vrut să se afle în acele clipe.

Muncitorii au urmat exemplul şefului lor şi ne-au lăsat să trecem printre ei. Aceştia erau, deci, oamenii care ar fi trebuit să lupte împotriva temuţilor railtroublers şi care ar fi trebuit să-i înfrunte pe indienii Ogellallah! Ne aşteptau zile grele!

După ce am trecut nestingherit printre muncitori, le-am spus:

– Acum am putea întoarce foaia, domnilor! V-am putea închide în această casă, dar nu o vom face! Aduceţi-l aici pe curajosul domn Farell, nu de alta, dar am vrea să schimbăm câteva cuvinte cu dumnealui.

Muncitorii au avut destul de mult de furcă până ce au izbutit să-l aducă pe şeful lor. După aceea le-am povestit tot ce se întâmplase şi le-am explicat ce avea să se întâmple.

Micuţul Farell era alb ca varul şi s-a aşezat pe un bolovan, zicând:

– Acum vă cred, domnilor. Ni s-a povestit că, atunci când s-a oprit trenul care a plecat mai apoi spre vest, au coborât doi vânători, unul dintre ei izbutind să împuşte o pasăre de pradă. Hm! Acest domn este, deci, Winnetou? Hm! Mă simt onorat, domnule! a exclamat omuleţul, făcând o temenea adâncă înaintea apaşului. Hm! Şi acesta este domnul Moody, acel domn Stephen Moody, căruia i se mai spune şi Ochi ager? Am onoarea, domnule! Şi dumneavoastră?

Am preferat să-i spun lui Farell numele meu aşa cum era el scris în acte, ascunzându-i că eram Old Shatterhand.

– Mă simt onorat, domnule! a exclamat din nou micuţul Farell, înclinându-se respectuos. Credeţi că domnul colonel a citit răvaşul dumneavoastră şi se va întoarce cât de curând aici?

– Aşa sper! am răspuns eu.

– M-aş bucura foarte mult dacă speranţa dumneavoastră ar deveni realitate! Vă rog să mă credeţi!

Îl credeam! Îmi era de-ajuns să-l privesc şi-l credeam numaidecât! După o mică pauză, omuleţul a continuat:

– Nu am decât patruzeci de muncitori. Cei mai mulţi dintre ei lucrează la linie. Oare nu ar fi bine să plecăm cu toţii din Echo şi să ne ducem cât mai repede la următoarea staţie de cale ferată?

– Cum vă puteţi gândi la asemenea lucru, domnule? l-am întrebat eu, indignat. Ce părere ar avea şefii

dumneavoastră, dacă aţi da bir cu fugiţii? Sunt sigur că v-aţi pierde postul pe care-l ocupaţi!

– Ştiţi ce, stimate domn? a izbucnit omuleţul. Ţin mai mult la viaţa mea decât la postul pe care-l ocup! Aţi înţeles?

– Oho! Am înţeles prea bine. Câţi oameni a luat cu sine colonelul?

– O sută! Şi i-a luat pe cei, mai curajoşi!

– Asta se vede!

– Cât de numeroşi sunt indienii care vor să ne atace?

– Indienii şi bandiţii laolaltă sunt peste două sute.

– Vai de mine! Or să ne omoare pe toţi! Nu văd altă cale decât aceea de a pleca de aici cât mai iute!

– Excelent! am exclamat eu, râzând cu poftă. În care dintre staţiile apropiate se află oameni mai mulţi?

– În Promontory. Cred că acolo trebuie să fie peste trei sute de muncitori. Staţia Odgen este la distanţă mai mică faţă de Echo, dar...

– Atunci telegrafiaţi la Promontory şi cereţi să vi se trimită aici o sută de oameni înarmaţi.

Farell a rămas mai întâi cu gura căscată, apoi a început să bată din palme, zicând:

– Minunat, minunat! La asta nu m-am gândit!

– Mda! Sunteţi un strateg neîntrecut! ani remarcat eu. Ar fi bine ca oamenii din Promontory să-şi aducă muniţie şi merinde. Ţineţi minte un lucru: oamenii care vin de acolo trebuie să fie cât se poate de atenţi, astfel încât iscoadele indienilor să nu bage de seamă că muncitorii din Promontory se îndreaptă încoace! Care este distanţa dintre Echo şi Promontory?

– Douăzeci şi trei de mile.

– Şi există la Promontory o locomotivă şi un vagon pentru muncitori?

– Da.

– Prea bine! Dacă telegrafiaţi acum, oamenii ar putea ajunge aici mâine, înainte de ivirea zorilor. Cred că mâine seară vor fi aici şi iscoadele. Până atunci vom avea destul timp să mai facem nişte treabă. De pildă, o să vă rog să le spuneţi muncitorilor dumneavoastră să înalţe cu o jumătate de metru zidul care împrejmuieşte staţia. Mâine cei care vin din Promontory vor da o mână de ajutor oamenilor dumneavoastră. Zidul trebuie să aibă o înălţime de cel puţin doi metri, astfel încât iscoadele indiene să nu poată privi peste el, pentru a vedea câţi muncitori se află aici.

– Oricum or să vadă ce se întâmplă aici, dacă se află sus, pe munte!

– Nu se va întâmpla nimic rău, domnule, l-am asigurat eu pe micuţul Farell. Voi ieşi în întâmpinarea iscoadelor Ogellallah şi vă voi da un semnal imediat ce le voi zări. Când vor auzi semnalul meu, o bună parte dintre muncitori vor intra în barăci, iar indienii vor crede că aici se află doar o mână de oameni. Chiar astăzi vom construi pe partea interioară a zidului de apărare nişte bănci. Pe ele se vor urca muncitorii pentru a putea trage, atunci când staţia va fi atacată. Dacă mă gândesc bine, colonelul şi oamenii săi ar putea ajunge aici chiar mâine pe la prânz. Atunci noi vom fi peste două sute patruzeci de oameni, dacă punem la socoteală şi muncitorii dinPromontory, şi vom avea de înfruntat aproximativ două sute de duşmani. Noi ne vom afla în spatele zidului de apărare. Indienii vor fi în câmp deschis şi nu se vor aştepta să întâmpine rezistenţă. Nu

m-ar mira dacă la prima salvă duşmanii ar lua-o la fugă şi nici nu le-ar mai da prin cap să se mai întoarcă aici.

– Şi pe urmă pornim după ei! a exclamat micuţul Farell, încântat de planul meu.

– O să mai vedem ce facem pe urmă, am replicat eu. Cred că acum s-ar cuveni să vă grăbiţi! Trebuie să faceţi patru lucruri: să telegrafiaţi la Promontory, să-i chemaţi aici pe toţi muncitorii care lucrează acum la linie, să ne daţi ceva de mâncare şi să ne asiguraţi un loc în care să ne putem odihni!

– Se face, domnule! Se face numaidecât! a exclamat mititelul. Ha! Nici nu-mi trece prin cap să dau bir cu fugiţii! Ha! O să vă bucuraţi de-o cină excelentă! Pe vremuri am fost bucătar!

Ca să fiu cât mai concis, mă voi mulţumi să spun că micuţul domn a făcut totul ceea ce îi cerusem. Caii noştri au primit hrană şi apă din belşug, iar noi ne-am bucurat de o cină minunată. Trebuie să recunosc faptul că domnul Farell făcea treabă mult mai bună cu polonicul decât cu flinta lui pentru vrăbii.

Muncitorii au trebăluit încontinuu. Nu s-au oprit nici măcar în timpul nopţii. Dimineaţa, când m-am trezit, am văzut cât de bine şi cât de mult lucraseră oamenii lui Farell. Mititelul îi spusese şi mecanicului trenului de noapte că are nevoie de ajutor din Promontory, dar oricum cei de acolo ştiau deja cum stau lucrurile, pentru că le trimisese din vreme un mesaj telegrafic. În zori au sosit cu trenul cei o sută de muncitori. Toţi erau bine înarmaţi şi aduseseră cu ei muniţie şi alimente din belşug. După ce s-au odihnit puţin, oamenii din Promontory s-au apucat de treabă şi, la prânz, zidul de apărare avea o înălţime de peste doi metri.

Le-am spus muncitorilor să umple cu apă toate butoaiele goale, pentru că ar fi fost posibil să fie nevoiţi să facă faţă şi unui asediu.

Şefii staţiilor învecinate fuseseră înştiinţaţi în legătură cu atacul răufăcătorilor, dar se hotărâse ca toate trenurile să circule normal, astfel încât duşmanii să nu intre cumva la bănuieli.

După masa de prânz, am plecat împreună cu Winnetou şi cu Ochi ager. Voiam să îi găsim pe cercetaşii indieni şi ne simţeam foarte bine ştiind că ne putem bizui doar pe propriile noastre forţe. Niciunul dintre muncitorii de la drumul de fier nu era gata să facă asemenea drum primejdios. Convenisem că imediat ce unul dintre noi trei se va întoarce cu vestea că a zărit vreo iscoadă indiană, să fie declanşată o explozie în canion.

A fost nevoie să ne despărţim. Indienii trebuiau să vină dinspre nord şi, după cum ne spusese Farell, duşmanii se puteau apropia pe trei căi de staţia Echo. Eu am apucat-o spre vest, Winnetou spre nord şi Ochi ager spre est.

După ce am mers trei sferturi de ceas, am ajuns într-o pădure unde am zărit un brad gros şi înalt, care creştea lângă un molid tânăr şi subţire. M-am căţărat mai întâi în molid şi, când crengile acestuia au devenit prea subţiri pentru a rezista greutăţii mele, am sărit în brad. Coroana groasă a copacului mă ascundea cu totul. De jos nu mă putea zări nimeni, în schimb eu vedeam totul până departe. M-am aşezat cât mai comod şi am aşteptat.

Am rămas nemişcat ore-n şir, dar am continuat să fiu atent. La un moment dat, am văzut cum un stol de

ciori ridicându-se din vârful unui brad. Păsările nu au zburat la distanţă mare, ci s-au înălţat doar puţin, pentru ca apoi să se aşeze pe crengile altui copac. Ceva le speriase. Ciorile s-au mai înălţat de câteva ori, pentru ca apoi să revină cu mare precauţie. Era limpede că ceva sau cineva se apropia dinspre nord. Am coborât repede din punctul meu de observaţie şi am pornit înainte. Apoi m-am întins la pământ, ascunzându-mă după nişte tufişuri dese. Nu am aşteptat mult şi am zărit unul, doi, trei, patru, cinci... şase războinici indieni, trecând cu grijă pe lângă ascunzătoarea mea.

Indienii trebuiau să înainteze încet şi cu băgare de seamă prin pădurea deasă. Eu, în schimb, puteam să fug pentru a ajunge cât mai repede în mica staţie de cale ferată. Spre surprinderea mea, l-am găsit acolo pe Winnetou. M-am apropiat de apaş şi l-am întrebat:

– Fratele meu roşu s-a întors aici odată cu mine? A zărit ceva?

– Winnetou s-a întors aici, pentru că nu mai avea rost să aştepte. Fratele meu alb a descoperit iscoadele.

– De unde ştii asta? l-am întrebat eu, surprins.

– Apaşul s-a suit într-un copac, şi-a luat ocheanul şi te-a zărit. Apoi Winnetou a văzut nişte păsări care s-au speriat şi a ştiut că vin iscoadele duşmanilor. Şi fratele meu a zărit acele păsări, De aceea Winnetou s-a întors aici.

Aceasta era încă o dovadă a inteligenţei sclipitoare a apaşului.

În vreme ce ne apropiam de clădirile care alcătuiau staţia Echo, ne-a ieşit în întâmpinare un bărbat care m-a întrebat:

– Ah, domnule, v-aţi şi întors? Oamenii mei v-au zărit de-multă vreme. Eu sunt colonelul Rudge. Se cuvine să vă mulţumesc, domnule!

– Să lăsăm asta, domnule colonel! am spus eu. Acum se cuvine să declanşaţi explozia, astfel încât prietenul meu, care stă încă la pândă, să se întoarcă aici. Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să se ascundă. Peste un sfert de oră iscoadele indiene vor fi aici.

– Se face! Se face! a exclamat colonelul, dispărând.

Peste câteva clipe, a răsunat o bubuitură puternică pe care Ochi ager a auzit-o cu siguranţă. Cei mai mulţi dintre muncitori au intrat în colibe. Doar câţiva dintre ei mai lucrau la şinele de cale ferată.

Ne-am retras în casa din piatră care servea drept magazie, şi colonelul ni s-a alăturat imediat, întrebându-mă:

– Ce aţi văzut, domnule?

– Şase războinici Ogellallah, am răspuns eu. Erau iscoadele.

– Prea bine! Vom avea grijă să-i ducem de nas. Trebuie să vă spun din nou că noi toţi se cuvine să vă mulţumim. Spuneţi-mi cum putem să vă răsplătim pe dumneavoastră şi pe prietenii dumneavoastră.

– Având grijă să nu ne mai mulţumiţi atâta, domnule. Aţi găsit biletul meu?

– Da, desigur!

– Şi aţi făcut ceea ce v-am scris?

– Bineînţeles! Am făcut imediat cale-ntoarsă, altfel nu ne aflam acum aici! Se pare că am ajuns la timp. Când credeţi că vor fi aici banditţii şi tovarăşii lor, indienii Ogellallah?

– Cred că vor ataca mâine noapte.

– Hm! Până atunci mai avem vreme. Aş dori să vă cunosc mai bine. Urmaţi-mă, vă rog. Luaţi-l cu dumneavoastră şi pe războinicul roşu!

Colonelul ne-a condus în cea de-a doua casă din piatră, care exista în mica staţie de cale ferată. Această clădire era împărţită în mai multe încăperi mari. Una dintre ele constituia locuinţa lui Rudge. Colonelul era un om deschis, plin de curaj, un bărbat care nu părea să se teamă de nimic. Chiar şi Winnetou era plăcut impresionat de colonelul-inginer.

– Haideţi, domnilor! ne-a îndemnat Rudge. Aşezaţi-vă comod şi gândiţi-vă că sunteţi găzduiţi de un om care vă este îndatorat. O să desfacem o sticlă de băutură şi, când va veni prietenul dumneavoastră, Sharp-eye, vă va ţine şi dumnealui tovărăşie!

Eram convinşi că cele şase iscoade duşmane îşi făceau deja pe deplin datoria şi ne-am purtat ca atare. Foarte curând ni s-a alăturat şi Stephen. Detectivul nu zărise nici o iscoadă, dar auzise detunătura din canion. Nu aveam nimic de făcut, ceea ce nu însemna că ne plictiseam. Colonelul Rudge trecuse prin multe şi era un povestitor desăvârşit. După ce s-a lăsat seara şi iscoadele Ogellallah nu mai puteau vedea nimic, muncitorii au mai lucrat o vreme la zidul de apărare. M-a bucurat foarte mult faptul că Rudge a ţinut seama de toate indicaţiile mele.

Noaptea şi ziua următoare au trecut pe nesimţite. S-a lăsat înserarea, a apărut Luna nouă şi apoi s-au arătat stelele pe cer, aruncându-şi lumina puternică peste bătrânul Pământ.

Fiecare dintre apărătorii staţiei Echo era înarmat cu o puşcă, un cuţit şi un pistol sau un revolver. Ştiam că

indienii obişnuiesc să atace după miezul nopţii, mai exact cu puţin înainte de ivirea zorilor, astfel încât pe ziduri se aflau numai oamenii care făceau de strajă. Noi, ceilalţi, stăteam de vorbă. Mă aflam cu Winnetou în dreptul porţii. Aveam asupra mea carabina Henry. Lăsasem doborâtorul de urşi în magazie. Venise miezul nopţii. Toţi oamenii s-au aşezat la locurile lor. Erau în total două sute zece oameni, repartizaţi în mod egal pe toate cele patru laturi ale cetăţii improvizate. Treizeci de oameni rămăseseră în canion, pentru a păzi caii ascunşi acolo.

Timpul se scurgea încet, în pas de melc, şi unii dintre muncitori se gândeau poate că toate pregătirile noastre fuseseră zadarnice. Deodată, am auzit în întuneric un vâjâit uşor, ca o adiere de vânt. Ştiam prea bine ce se întâmpla: duşmanii se apropiau!

– Fiţi gata! le-am şoptit oamenilor de lângă mine.

Înaintea zidului nostru s-a format o linie din umbre care se mişcau încet, neauzit, înconjurând treptat cetatea improvizată.

Umbrele s-au apropiat. Mai aveau zece, opt, şapte... şase paşi până la zid! Lupta avea să înceapă!

Deodată, în noapte s-a auzit un glas:

– Moarte războinicilor Ogellallah! Aici se află Winnetou, căpetenia apaşilor! Foc!

Apaşul a dus la ochi puşca bătută cu ţinte de argint şi a tras. Muncitorii au tras şi ei imediat. Numai eu nu am dus puşca la ochi. Voiam să văd ce se va întâmpla după ce ai noştri au tras asupra duşmanilor, lovindu-i ca un nemilos fulger al dreptăţii, căzut pe neaşteptate din înaltul cerului.

O clipă a domnit liniştea. Apoi s-a auzit strigătul de luptă al indienilor Ogellallah, acel strigăt înfiorător care te pătrunde până în măduva oaselor.

– Foc! a tunat glasul colonelului, acoperind zgomotul infernal.

A răsunat o a doua salvă. Apoi colonelul a strigat:

– La atac! Loviţi-i cu patul puştii!

Oamenii au sărit peste zid. Cei care mai fuseseră stăpâniţi de frică luptau acum ca nişte lei. Niciun indian nu izbutise să pătrundă în mica staţie de cale ferată.

Am rămas la locul meu. Dincolo de zid se lupta corp la corp, dar această luptă nu putea să dureze mult. Duşmanii se împuţinaseră şi nu aveau altă cale decât aceea de a fugi. O umbră a trecut prin faţa mea, apoi încă una. Ah, erau doi albi! Bandiţii fugeau! Mi-am luat carabina şi am dus-o la ochi. Faptul că puteam trage douăzeci şi cinci de focuri fără să încarc era un avantaj pentru mine.

Am tras de opt ori, apoi nu am mai avut în cine trage. Unii dintre bandiţi scăpaseră, dar cei mai mulţi dintre ei zăceau în faţa zidului de apărare. Alţii, răniţi, încercau să fugă, dar nu izbuteau pentru că erau prinşi. Cei care nu voiau să se predea erau omorâţi pe loc.

În faţa zidului de apărare au fost aprinse mai multe focuri. Cumplitul tablou al morţii se putea zări acum foarte bine. Era o privelişte îngrozitoare şi am preferat să mă retrag în locuinţa inginerului.

La câteva clipe după ce m-am aşezat, a venit şi apaşul.

– Fratele meu roşu a venit? l-am întrebat eu, mirat. Câţi duşmani a răpus el?

– Winnetou luptă, dar de când a auzit minunatul cântec al coloniştilor, el nu-i mai numără pe cei ce i-a răpus. Fratele meu alb nu a ucis pe nimeni.

– De unde ştii? l-am întrebat eu, uimit.

– Puşca fratelui meu a tăcut până ce bandiţii albi au început să treacă pe lângă el. Apoi fratele meu a rănit opt oameni. Doar pe aceşti răniţi i-a numărat Winnetou. Cei opt au fost luaţi ostatici, pentru că nu au mai putut fugi.

Winnetou avea dreptate. Trăsesem de opt ori şi nimerisem. Opt dintre railtroublers erau răniţi. Poate se afla şi Monk printre ei.

Peste puţină vreme, a venit Sharp-eye. Rotofeiul a intrat în casă valvârtej şi a strigat:

– Charley, Winnetou, veniţi! Al nostru e!

– Cine? am întrebat eu.

– Lew Monk.

– Ah! Cine l-a prins?

– Nimeni. Ar fi vrut să scape, dar nu a mai putut fugi. Ce ciudat, opt railtroublers sunt răniţi şi toţi în acelaşi loc, adică puţin mai jos de şold. Hm! Au căzut la pământ şi n-au mai putut fugi!

– Da, asta e, într-adevăr, ciudat, dragă Stephen, am spus eu.

– Niciunul dintre indienii răniţi nu a rostit vreun cuvânt, în schimb bandiţii au cerşit mila muncitorilor.

– Indienii sunt răniţi grav?

– Nu se ştie. Nimeni nu s-a îngrijit deocamdată de ei. Dar de ce staţi aici? Mai mult de optzeci de duşmani n-au avut cum să scape!

Veştile pe care ni le adusese Stephen erau de-a dreptul cumplite, dar mă întrebam dacă duşmanii noştri

ar fi meritat altă soartă. Ei fuseseră respinşi, iar despre cumplitele scene petrecute în mica staţie de cale ferată avea să se povestească multă vreme de-acumÎncolo. A doua zi, când am văzut morţii aşezaţi unul peste altul, m-a trecut un fior şi mi-am adus aminte de cuvintele unui mare învăţat care spunea că omul ar fi cel mai cumplit animal de pradă.

Abia în cursul după-amiezii a sosit la Echo un tren în care se afla şi un medic. Doctorul a examinat rănile ostaticilor. Am aflat că Monk era pe moarte, dar că nu regreta nimic din ceea ce făcuse.

Eram adâncit în gânduri, când Sharp-eye a intrat în cameră ca o vijelie, strigând:

– Charley, trebuie să plecăm imediat!

– Încotro?

– La Helldorf.

– De ce? am întrebat eu, speriat.

– Pentru că mica aşezare va fi atacată de războinicii Ogellallah!

– Dumnezeule! De unde ştii asta?

– De la Monk. Stăteam lângă el şi vorbeam cu domnul colonel. I-am povestit lui Rudge despre seara minunată pe care am petrecut-o la Helldorf. Monk a început să râdă dispreţuitor, zicând că nu voi mai petrece nici o dată o asemenea seară la Helldorf. Când l-am întrebat de ce, mi-a spus că aşezarea va fi atacată de indieni.

– Doamne, Dumnezeule! Caută-l dumneata pe Winnetou. Între timp aş vrea să vorbesc chiar eu cu acest Monk.

Am intrat în baraca în care se găsea răufăcătorul. Colonelul Rudge tocmai se afla lângă el. Banditul era alb

ca varul. Pătura în care fusese învelit era toată plină de sânge.

– Dumneata eşti Daniels sau Monk? l-am întrebat eu pe răufăcător.

– Ce te priveşte? a răspuns acesta, scrâşnind din dinţi.

– Mă priveşte, am replicat eu, dându-mi seama că nu voi obţine niciun răspuns la întrebările mele, dacă îi voi vorbi deschis muribundului.

– Nu ştiu nimic! Cară-te de-aici! a gemut banditul.

– Poate că am dreptul de a mă afla aici! i-am spus răufăcătorului. Eu te-am împuşcat!

Omul a făcut ochii mari. S-a roşit la faţă şi cicatricea pe care o avea pe frunte s-a făcut roşie ca focul. Banditul a izbucnit:

– Câine! E adevărat ce spui?

– Da.

Înjurăturile şi blestemele care au urmat nu pot fi aşternute pe hârtie, dar eu am rămas cât se poate de calm şi am continuat:

– Te-am, rănit şi, când am aflat că vei muri, mi-am făcut mustrări de conştiinţă, dar m-am liniştit acum când am văzut ce fel de om eşti. Poate că rănindu-te am făcut un bine oamenilor cinstiţi şi paşnici. Dumneata şi războinicii Ogellallah nu veţi mai face nimănui niciun rău!

– Crezi? m-a întrebat banditul, pe un ton de dispreţ, arătându-şi dinţii mari, de animal de pradă. Du-te la Helldorf!. Îţi spun eu că s-a ales praful de aşezarea aia! Eu însumi am văzut-o şi le-am spus tovarăşilor mei că, după ce terminăm treaba la Echo, mergem la Helldorf!

Coloniştii ăia vor muri în chinuri, pentru că aici treburile ne-au mers cum nu se poate mai rău!

– Prea bine! Asta am vrut să ştiu! Eşti un om rău, dar eşti lăudăros! O să plecăm chiar acum spre Helldorf şi o să salvăm ce se mai poate salva. Dacă războinicii Ogellallah i-au luat ostatici pe unii dintre localnicii micii aşezări, o să-i salvăm. Nu am fi putut face toate astea, dacă ai fi ştiut să-ţi ţii gura!

– O să vă ia dracu'! O să vă ia dracu' pe toţi! N-o să izbutiţi să mai salvaţi pe nimeni! a urlat banditul, furios.

Un alt rănit, un tovarăş de-al lui Monk sau Daniels, l-a privit pe răufăcător şi i-a spus:

– O să-i salveze, Daniels! O să-i salveze! Eu îl cunosc pe omul ăsta! E Old Shatterhand!

– Old Shatterhand? a întrebat banditul. Acum înţeleg de ce a tras opt focuri unul după altul şi a nimerit aşa de bine! Să fii...

Am plecat, pentru că nu am vrut să ascult blestemele banditului. Colonelul m-a urmat şi m-a întrebat:

– Este adevărat, domnule? Este adevărat că dumneavoastră sunteţi Old Shatterhand?

– E adevărat, dar asta nu are acum nici o importanţă. Domnule colonel, v-aş ruga să-mi daţi nişte oameni. Trebuie să plec la Helldorf.

– Hm! Asta nu se poate, dragul meu domn! Aş merge chiar eu cu dumneavoastră! M-aş pune în fruntea oamenilor pe care-i am,dar, vedeţi, eu sunt angajatul căilor ferate şi trebuie să-mi fac datoria.

– Bine, dar coloniştii din Helldorf vor muri!

– Ascultaţi-mă, domnule Shatterhand. Nu îmi este permis să-mi părăsesc postul decât în interes de

serviciu! Nu le pot cere nici oamenilor mei să vă însoţească. Totuşi, pot face un lucru şi-l voi face cu dragă inimă. Am să vă dau permisiunea de a vorbi cu oamenii mei. Cei ce vor să vă însoţească sunt liberi s-o facă. Fiecare dintre cei ce vă vor însoţi va primi câte un cal, arme, muniţii şi tot ce mai este de trebuinţă, toate acestea cu condiţia ca eu să îmi recapăt armele după ce totul se va fi terminat cu bine.

– Vă mulţumesc, domnule! Sunt convins că faceţi tot ce vă stă în putere pentru a mă ajuta. Să nu vă supăraţi, dar mă grăbesc. Vom sta de vorbă pe îndelete când vom mai trece pe-aici.

Peste două ceasuri, plecam spre Helldorf, împreună cu Winnetou, Sharp-eye şi patruzeci de muncitori bine înarmaţi.

Winnetou tăcea ca de obicei, dar focul din ochii săi spunea multe. Dacă războinicii Ogellallah atacaseră într-adevăr mica aşezare, atunci apaşul nu avea să cunoască îndurare!

Nu ne-am oprit nici măcar pe timpul nopţii. Cunoşteam foarte bine drumul.

CAPITOLUL 7

PE MUNTELE HANCOCK

În după-amiaza zilei următoare, am ajuns la marginea văii în care se aflase aşezarea Helldorf. Monk nu ne minţise. Locuinţele din lemn nu mai erau acum decât o grămadă de cenuşă fumegândă.

– Uff! a exclamat Winnetou, ridicând mâna în sus şi arătându-mi locul în care ar fi trebuit să se afle bisericuţa împodobită cu crucea enormă, pe care fusese sculptat chipul Mântuitorului. Chipul fiului lui Manitou nu mai este! Winnetou îi va ucide pe câinii Ogellallah!

Într-adevăr, bisericuţa dispăruse cu totul.

Le-am cerut muncitorilor să ne aştepte, pentru a nu şterge vreo urmă lăsată de duşmani. Din păcate, nu am găsit nici cea mai neînsemnată urmă pe care să o fi lăsat războinicii Ogellallah. I-am chemat apoi pe muncitori şi le-am cerut să caute împreună cu mine printre mormanele de scrum. Din fericire, nu am găsit nici măcar un trup omenesc ars, şi asta era pentru noi o mare uşurare.

Winnetou găsise micul clopot al bisericuţei. Era fericit. S-a apropiat de mine şi mi-a spus:

Apaşul a găsit glasul de argint care vine din cer. El va îngropa acest glas chiar aici pentru a se păstra până ce Winnetou îşi va birui duşmanii şi se va întoarce în aceste locuri.

Am plecat împreună cu Ochi ager şi am cercetat cu atenţie malul lacului şi întinderea de apă, pentru a vedea dacă nu cumva coloniştii fuseseră aruncaţi acolo de către războinicii indieni. Cercetând binelocurile, ne-am putut da seama că oamenii din Helldorf fuseseră

atacaţi în timpul nopţii. Nu avusese loc o luptă între colonişti şi indieni, iar războinicii roşii plecaseră foarte repede din mica aşezare, incendiind totul şi luând cu sine ostaticii şi prada. Indienii Ogellallah se îndreptaseră spre graniţa statelor Idaho şi Wyoming.

– Ascultaţi, oameni buni! le-am spus muncitorilor. Nu ne putem odihni chiar acum. Trebuie să pornim la drum şi să mergem pe urmele duşmanilor cât mai este lumină. Odată cu întunericul, vom căuta un loc potrivit de popas.

Am pornit cu toţii. Winnetou era în frunte, cu ochii mereu aţintiţi asupra urmelor duşmanilor. Numeric eram puţini. Aveam de înfruntat aproximativ optzeci de duşmani, iar noi eram patruzeci, numai că hotărârea se citea pe feţele tuturor şi nici nu mai conta cât de numeroşi erau indienii.

Am înaintat pe urmele lor încă trei ceasuri. După aceea s-a întunecat şi am fost nevoiţi să ne oprim. S-a văzut că aveam nişte armăsari pe cinste, care îşi meritau din plin odihna.

A doua zi în zori, ne-am putut da seama că războinicii Ogellallah aveau faţă de noi un avans de aproximativ şaisprezece ore şi că îşi continuaseră drumul pe tot parcursul nopţii. Era foarte uşor de ghicit de ce se grăbeau. Când au atacat staţia „Echo”, apaşul îşi făcuse cunoscută prezenţa. Războinicii Ogellallah ştiau că vor fi urmăriţi şi mai ştiau că Winnetou, căpetenia apaşilor, se afla printre urmăritori.

Caii noştri făcuseră eforturi foarte mari, şi de aceea am hotărât să abandonăm pentru câteva ceasuri urmărirea şi să ne odihnim.

– Trece timpul! O să ajungem prea târziu! a mormăit Sharp-eye.

– Nu, l-am contrazis eu. Ostaticii vor fi puşi la stâlpul caznelor şi aceasta nu se va întâmpla decât după ce războinicii Ogellallah vor fi ajuns în satele lor.

– Unde se află satele războinicilor Ogellallah? a întrebat Ochi ager.

– Satele câinilor Ogellallah sunt acum pe malul apei numite Yellowstone, a răspuns Winnetou. Noi îi vom ajunge, înainte ca ei să intre în satele lor.

În ziua următoare, am întâmpinat un neajuns. Războinicii indieni se împărţiseră în două cete, una pornind spre nord şi alta spre vest. Cei mai mulţi o luaseră spre nord.

– Vor să ne ducă de nas! a exclamat Stephen.

– Fraţii mei să aştepte şi să nu atingă urmele! a spus Winnetou, făcându-mi un semn.

Am înţeles numaidecât ce voia. Eu urma să pornesc înainte, iar el avea să meargă spre stânga. După un sfert de ceas, mi-am putut da seama că aveam înaintea mea urmele a douăzeci de călăreţi. Trebuie să spun că copitele cailor intraseră destul de adânc în pământ, deci duseseră în spinare o greutate mare. Am văzut de asemenea o urmă ciudată. Se părea că un obiect greu fusese târât pe nisip. În nisip am zărit şi câteva pete mici, de culoare închisă..

M-am întors la ai noştri. Winnetou mă aştepta deja. Apaşul m-a întrebat, îndată ce m-a zărit:

– Ce a văzut fratele meu?

– Urme de călăreţi, atâta tot! Haideţi!

– Uff! a exclamat apaşul, mirat de faptul că eram atât de sigur pe mine.

Winnetou ştia că aveam o dovadă sigură a faptului că ostaticii fuseseră duşi spre nord. Am înaintat şi ne-am oprit chiar în faţa urmei ciudate pe care o descoperisem cu puţin înainte, Arătându-i-o, i-am spus lui Ochi ager:

– Dragă Stephen, dumneata eşti de multă vreme în Vest. Ştiu prea bine că eşti un vânător încercat. Ce poţi să-mi spui despre urma asta?

– Care urmă? a întrebat detectivul.

– Uite, urma de aici! i-am spus eu. Urma pe care ţi-am arătat-o. Dar să vedem ce spune Winnetou.

– Fratele meu Sharlih a ales calea cea bună, a spus apaşul. Acestea sunt urmele ostaticilor. Petele care se zăresc sunt picături de sânge ale...

– Ale unui copil care-a căzut de pe cal, am continuat eu. S-a lovit la cap şi i-a curs sânge din nas.

– Ah, da, desigur! a bâiguit Stephen.

– Până aici ne-a fost destul de uşor, dar cred că de-acum o să ne fie mai greu, am spus eu.

Presupunerile mele s-au adeverit. Am ajuns pe o porţiune de teren acoperită cu pietriş şi nu am mai putut da de nici o urmă. Muncitorii s-au oprit şi au aşteptat ca noi să găsim ceva, un indiciu cât de neînsemnat. Peste câteva minute, apaşul a scos un strigăt de bucurie şi mi-a arătat o bucată groasă de lână, vopsită în galben.

– Ce spui de asta, dragă Stephen? l-am întrebat pe detectiv.

– Hm! Bucata asta de lână provine de la o pătură, a răspuns Sharp-eye. Ia uită-te bine la ea. Indienii au tăiat nişte pături pentru a avea în ce să înfăşoare copitele cailor, pentru a nu lăsa niciun fel de urmă! O să avem mult de furcă.

Stephen avea dreptate, dar la treizeci de paşi de locul în care ne oprisem am descoperit în iarba care creştea ici-colo urma unui mocasin indian. După poziţia pe care o avea urma, mi-am dat seama în ce direcţie înaintaseră războinicii şi ostaticii lor.

Am pornit mai departe şi foarte curând am realizat că indienii înaintaseră mai încet, mergând pe jos pe lângă cai.

După o vreme apaşul s-a oprit şi a exclamat:

– Uff! Marea peşteră din muntele pe care albii îl numesc Hancock!

– Ce e cu peştera? l-am întrebat eu.

– Winnetou ştie că aici războinicii Sioux obişnuiesc să ucidă ostatici pentru a-i arăta Marelui Spirit ce mult îl iubesc! Duşmanii s-au împărţit în două cete. Unii au luat-o spre apus pentru a chema în ajutor pe alţi războinici Ogellallah. Alţii, mai puţini la număr, au pornit cu ostaticii către această peşteră!

– Cât ne trebuie ca să ajungem la Muntele Hancock? am întrebat eu.

– Fraţii mei vor ajunge acolo pe înserat!

– Nu se poate! l-am contrazis eu. Muntele Hancock este lângă Snake River.

– Fratele meu trebuie să se gândească bine! Sunt doi munţi pe care albii îi numesc Hancock!

– Winnetou ştie unde se găseşte peştera cea mare despre care mi-a vorbit?

– Da. Apaşul s-a aflat acolo împreună cu părintele său. Winnetou şi tatăl său au făcut un legământ cu şeful de trib Ko-tse, dar trădătorul Gură de foc a încălcat acel legământ. Fraţii mei nu se vor mai lua după urmele duşmanilor. Ei îl vor urma acum pe Winnetou.

Am pornit în galop după apaş şi am ajuns într-o vale acoperită cu un covor de iarbă şi mărginită de doi munţi înalţi.

– Aceasta este I-akom akono. Numele înseamnă „Preria sângelui” în graiul indienilor Tehuas.

Aceasta era, deci, Preria sângelui, despre care auzisem povestindu-se atâtea lucruri cumplite. Se spune că aici şi-au adus indienii Dakota ostaticii, i-au eliberat şi apoi i-au hăituit ca pe nişte animale sălbatice. Aici muriseră mii de oameni nevinovaţi. Unii pieriseră de glonţ, alţii de cuţit. Unii fuseseră ucişi la stâlpul caznelor, alţii fuseseră îngropaţi de vii. În Preria sângelui nu îndrăznea să pună piciorul vreun indian care nu aparţinea marelui neam Dakota, darămite nişte albi! Noi însă nu aveam nici o grijă. Călăuza noastră era Winnetou.

Am urcat în pantă şi am ajuns, în cele din urmă, printre tufişuri. Caii noştri erau obosiţi şi i-am lăsat să se odihnească.

– Acesta este Muntele Hancock! a spus Winnetou deodată, rupând tăcerea care se aşternuse.

– Şi peştera? am întrebat eu.

– Se găseşte de cealaltă parte a muntelui. Peste un ceas, fratele meu o va zări. Fratele meu să mă urmeze. Să-şi lase aici puştile!

– Doar eu te voi însoţi?

– Da. Ne găsim într-un loc al morţii. Numai un bărbat călit poate supravieţui aici.

Ne găseam la poalele unui munte de origine vulcanică. Acest munte putea fi ocolit în trei sferturi de ceas. Am lăsat deoparte carabina Henry şi doborâtorul de urşi, urmându-l imediat pe apaş. Winnetou a început

să urce către vârf pe creasta vestică a muntelui. Era un drum anevoios, iar Winnetou l-a parcurs încet, cu mare băgare de seamă, ca şi când pe după fiecare tufiş ar fi putut pândi un duşman. A durat într-adevăr o oră până când am ajuns în vârf.

– Fratele meu să nu facă niciun zgomot! mi-a şoptit apaşul, întinzându-se la pământ şi târându-se printre două tufişuri.

L-am urmat în tăcere şi, imediat ce am scos capul printre tufişuri, m-am speriat şi m-am tras puţin înapoi. Am zărit un crater adânc, în formă de pâlnie. Acest crater avea o adâncime de aproximativ douăzeci şi cinci de metri, iar jos, la bază, avea un diametru de aproximativ doisprezece metri. Aici, în acest crater adânc, se aflau locuitorii din Helldorf. Toţi erau legaţi de mâini şi de picioare şi lângă ei se aflau numeroşi războinici Ogellallah care îi păzeau. Am privit cu atenţie craterul, întrebându-mă dacă se putea ajunge jos. Da, se putea, dacă aveai o funie trainică, dacă erai foarte curajos şi dacă izbuteai să îi îndepărtezi pe duşmanii care îi păzeau pe ostatici.

– Asta-i peştera? l-am întrebat eu pe Winnetou.

– Da, a răspuns apaşul.

– Şi pe unde se intră?

– Intrarea în această peşteră este către răsărit, dar nu putem ajunge acolo.

– Atunci vom coborî pe aici. Avem lasouri, iar muncitorii au şi ei frânghii.

Winnetou a dat din cap în semn că era de acord cu mine şi ne-am întors la ai noştri.

Soarele se pregătea să apună, iar noi am început pregătirile. Lasourile şi bucăţile de funie au fost legate

între ele, alcătuind o frânghie lungă. Winnetou a ales douăzeci dintre cei mai îndrăzneţi muncitori care ne însoţiseră. Ceilalţi aveau să rămână la cai. Doi dintre muncitori trebuiau să aştepte trei sferturi de ceas după plecarea noastră, pentru ca apoi să ocolească muntele către răsărit, spre a aprinde mai multe focuri în prerie. Prin aceasta Winnetou dorea să le distragă atenţia războinicilor care îi păzeau pe ostatici.

Soarele se îndrepta tot mai mult spre vest, îmbrăcând muntele în culori purpurii. Winnetou părăsise tabăra noastră. În orele din urmă părea schimbat. În ochii lui mereu liniştiţi apăruse un soi de flacără nestinsă. Pe fruntea netedă a fratelui meu de cruce se iviseră cute adânci, semn al îngrijorării sau al neliniştii. Nu aveam numai dreptul, ci chiar datoria de a afla ce se întâmpla cu Winnetou. Ampornit după el şi l-am găsit după îndelungi căutări. Stătea sprijinit de un copac. Fără să se întoarcă, apaşul mi-a spus:

– Fratele meu vine să vadă ce face Winnetou. Fratele meu a făcut foarte bine, căci în curând nu mă va mai zări.

– Sunt umbre care apasă cugetul fratelui meu roşu? l-am întrebat eu. Winnetou trebuie să gonească aceste umbre!

Apaşul a ridicat mâna şi mi-a spus:

– Iată, către apus soarele se duce să-şi caute odihna. Pământul va fi cuprins de umbrele nopţii. Fratele meu nu poate goni aceste umbre.

– Nu, dar noaptea va trece şi va veni o nouă zi.

– Muntele Hancock va trăi o nouă zi, dar nu şi Winnetou. Soarele vieţii lui Winnetou se va stinge. El se va stinge şi nu va mai răsări nicicând.

– Winnetou se gândeşte la moarte! Winnetou nu trebuie să se lase copleşit de astfel de gânduri! Cu siguranţă că ne vom pune vieţile în primejdie, dar gândeşte-te de câte ori nu am privit noi moartea în faţă. Moartea şi-a întins mâna după noi, dar noi am privit-o în ochi cu hotărâre şi am rămas în viaţă! Goneşte gândurile negre! Nu te lăsa copleşit de ele! De vină este doar oboseala ultimelor zile.

– Winnetou nu se lasă doborât de oboseală. Sufletul său rămâne vesel, chiar şi atunci când trupul este ostenit. Fratele meu îl cunoaşte pe apaş şi el ştie că sufletul apaşului a dorit să afle cât mai multe. Winnetou a învăţat multe de la tine, mai multe decât oricare dintre războinicii roşii, dar a rămas mereu un indian. Albul este ca un animal de casă. El şi-a pierdut unele dintre simţuri, pe care indianul le-a păstrat. Indianul este ca un animal sălbatic. El simte totul cu trupul şi cu sufletul. Animalul sălbatic simte când va muri şi el, animalul sălbatic, vrea să moară în mijlocul pădurii. Winnetou simte că va muri.

L-am strâns la piept pe fratele meu de cruce şi i-am spus:

– Trebuie că te înşeli! Ai mai avut vreodată simţământul pe care-l ai acum?

– Nu.

– Acum ai acest simţământ pentru prima oară?

– Da.

– Cum poţi şti ce e, dacă nu l-ai avut nicicând? De unde ştii că vei muri?

– Ştiu! Nu mă pot înşela! Simţământul pe care-l am îmi spune că Winnetou va muri de un glonţ care-i va pătrunde în piept. Winnetou ştie să se apere de cuţit şi

de secure. Doar glonţul îl poate răpune. Fratele meu să mă creadă. Winnetou va pleca pe veşnicele...

Apaşul a tăcut. Ar fi vrut să spună „pe veşnicele plaiuri ale vânătorii”. Ce îl oprea? Ştiam bine ce îl oprea. Fiindu-mi atâta vreme alături, Winnetou devenise creştin în adâncul sufletului său.

După ce a tăcut preţ de câteva clipe, Winnetou m-a apucat de mână, zicând:

– Astăzi voi pleca acolo unde a plecat Fiul Bunului Manitou spre a pregăti locuinţe pentru noi toţi. Voi pleca într-un loc în care fratele meu Sharlih mă va urma peste mulţi ani. Acolo avem să ne revedem. Acolo nu va mai fi nici o deosebire între copiii cei albi şi copiii cei roşii ai Bunului Părinte, care-i iubeşte la fel de mult pe albi şi pe indieni. Acolo nu va mai fi crimă. Acolo Bunul Părinte are o balanţă şi cu această balanţă el are a cântări faptele albilor şi ale indienilor. Căpetenia apaşilor va fi acolo şi-l va ruga pe Bunul Părinte să aibă milă de albii care au ucis indienii.

Winnetou m-a strâns la piept. Eram adânc mişcat şi gândeam: „Presimţirile lui Winnetou s-au adeverit mereu. Poate că se vor adeveri şi acum”.

Cu toate acestea, i-am spus fratelui meu de cruce:

– Fratele meu Winnetou se crede mai puternic decât este. Winnetou este cel mai viteaz şi cel mai puternic războinic al tribului său, dar încercările prin care am trecut în ultimele zile l-au obosit pe fratele meu. Oboseala apasă şi cugetul. Winnetou şi-a pierdut încrederea în sine. Apaşul trebuie să fe odihnească. El va rămâne în tabăra noastră de la poalele muntelui.

– Fratele meu nu crede ce spune!

– Ba da! Am văzut drumul către vârful muntelui. Eu voi fi cel ce va duce oamenii acolo!

– Winnetou nu va fi alături de fratele său? a întrebat, mirat, apaşul.

– Ai făcut destule, te vei odihni! am replicat eu, hotărât.

– Oare tu nu ai făcut destule? m-a întrebat apaşul. Ai făcut mai mult decât Winnetou, mai mult decât oricare dintre noi! Apaşul nu va rămâne la poalele muntelui!

– Nici chiar dacă te rog să faci acest lucru? Nici dacă te rog să rămâi aici în numele prieteniei noastre?

– Nici atunci! Vrei să se spună că Winnetou, căpetenia apaşilor, s-a temut de moarte?

– Nimeni nu va îndrăzni să spună asta!

– Se va găsi un om care să-mi spună că sunt un laş şi asta m-ar face să roşesc!

– Cine ar fi acest om?

– Însuşi Winnetou! Eu însumi îmi voi spune întotdeauna că mă odihneam, în timp ce fratele meu Sharlih luptă. Eu însumi îmi voi spune că sunt un laş, că nu sunt vrednic de a mă numi războinic apaş, că nu sunt vrednic să mai fiu şeful tribului meu. Nu, te rog, nu-mi mai spune, nu-mi mai cere să rămân la poalele muntelui! Oare se cuvine ca Winnetou să se numere printre coioţii cei laşi? Oare se cuvine ca Winnetou să se dispreţuiască pe sine însuşi? Nu! Mai bine ar fi să mor de sute, ba nu, de mii şi mii de ori!

Am tăcut. Nu mai puteam spune nimic. Ştiam că Winnetou avea să se dispreţuiască pe sine însuşi, dacă nu s-ar fi aflat alături de mine.

După ce a tăcut câteva clipe, apaşul a continuat:

– Am înfruntat de multe ori moartea, noi amândoi, şi fratele meu a fost mereu pregătit să moară. De aceea el a scris în carnetul său ce are să se întâmple după moartea sa. Fratele meu a făcut ceea ce albii numesc „testament”. Winnetou trebuia să ducă la îndeplinire cele scrise în testament. Şi Winnetou are un testament, dar nu i-a vorbit nicicând fratelui său despre asta. Acum el va vorbi despre testament. Vrei să duci la îndeplinire testamentul lui Winnetou?

– Da, vreau! Ştiu că presimţirea ta nu se va îndeplini şi doresc să mai trăieşti încă mulţi ani de acum încolo, dar dacă vei muri, vreau să duc la îndeplinire dorinţele tale. Aceste dorinţe le voi duce la îndeplinire cu sfinţenie.

– Chiar dacă îţi va fi foarte greu? Chiar dacă va trebui să înfrunţi mari primejdii?

– Fratele meu Winnetou vrea să mă pună la încercare, dar eu îi spun că sunt gata să mor, dacă el mi-o va cere!

– Winnetou ştie asta! El ştie că tu te vei arunca în braţele morţii, dacă va fi nevoie! Vei face ceea ce te voi ruga! Numai tu poţi îndeplini dorinţele de dincolo de moarte ale apaşului. Îţi mai aduci aminte că am vorbit despre bogăţie? Aceasta se întâmpla cu multă vreme în urmă, când Winnetou nu te cunoştea aşa cum te cunoaşte acum.

– Da, îmi aduc aminte bine!

– Pe atunci puneai mare preţ pe bogăţie. Este aşa?

– Nu te-ai înşelat.

– Şi acum? Ce gândeşti acum? Ştiu că-mi vei spune adevărul.

– Fiecare alb ştie cât de însemnate sunt averile, dar eu nu vreau comori, eu nu vreau bunuri. Singurele comori sunt cele pe care le strângi în suflet.

– Nu este o taină că Winnetou cunoaşte multe locuri în care se găsesc pepite. Dacă apaşul ţi-ar spune unde se află un singur asemenea loc, tu ai deveni un om foarte bogat, dar şi foarte nefericit. Bunul Manitou nu te-a făcut pentru a căuta bogăţia, ci te-a trimis pe acest pământ pentru a duce la bun sfârşit fapte bune. Tu eşti un bărbat adevărat şi aşa vei rămâne! De aceea am hotărât să nu îţi dezvălui unde poţi găsi aur. Te vei supăra oare pe mine?

– Nu! am replicat eu şi trebuie să mărturisesc faptul că spuneam adevărul.

Înaintea mea se găsea cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Winnetou presimţea că va muri. Cum aş fi putut minţi în asemenea clipe?

– Cu toate astea, ai să vezi aur, mult aur, a continuat apaşul, dar vezi, acest aur nu este pentru tine. După ce voi fi murit, trebuie să mergi la mormântul tatălui meu. Ştii bine unde se află. Dacă vei săpa pe partea dinspre apus a mormântului, vei găsi testamentul prietenului tău, Winnetou. Acolo sunt trecute dorinţele mele, iar tu le vei îndeplini.

– Cuvântul meu este ca un jurământ, am spus, cu lacrimi în ochi. nici o primejdie, fie ea cât de mare, nu mă va opri să îndeplinesc dorinţele tale.

– Îţi mulţumesc! A venit clipa în care îi vom ataca pe duşmani. După acest atac, Winnetou nu va mai fi în viaţă. În semn de rămas-bun vreau să-ţi doresc să fii răsplătit de către Bunul Manitou pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Sufletul lui Winnetou simte mai mult

decât ţi-ar putea spune prin cuvinte. Să nu plângem, căci suntem bărbaţi! Te rog să mă îngropi în Munţii Gros-Ventre, la malul lui Metsur Creek. Vreau să fiu călare pe calul meu şi să am toate armele mele asupra mea, chiar şi puşca bătută cu ţinte de argint. Când te vei întoarce printre oamenii dintre care niciunul nu te va iubi aşa cum te-am iubit eu, gândeşte-te când şi când la prietenul tău Winnetou care te binecuvântează, căci tu ai fost pentru el o binecuvântare.

Spunând acestea, apaşul şi-a aşezat mâinile pe capul meu. Simţeam că îşi stăpâneşte cu greu plânsul. L-am strâns la piept şi i-am spus, cu ochii înecaţi în lacrimi:

– Winnetou! Dragul meu Winnetou! Totul este doar o presimţire, o umbră ce apasă pe cugetul tău! Alung-o acum! Tu nu ai voie să pleci dintre cei vii! Trebuie să mai rămâi lângă mine!

– Winnetou va pleca! a şoptit apaşul.

Cu greu s-a desprins apoi de mine şi s-a îndreptat spre tabăra noastră. L-am urmat imediat. Picioarele mi-erau parcă de plumb. Mă gândeam la o soluţie prin care să-l împiedic pe apaş să ia parte la lupta ce avea să urmeze. Nu am găsit niciuna, pentru că nu exista niciuna! Ce n-aş fi dat şi ce n-aş da şi acum, când scriu aceste rânduri, să fi găsit o soluţie prin care să-l ţin departe de locul luptei!

Eram adânc mişcat. Chiar şi Winnetou, care ştia să se stăpânească întotdeauna, avea mari emoţii, căci glasul îi tremura, când le-a spus celor ce ne însoţeau:

– Este întuneric şi vom porni la drum! Fraţii mei să-i urmeze pe Old Shatterhand şi pe Winnetou!

Am pornit pe drumul anevoios pe care Winnetou şi eu îl parcursesem deja. Era întuneric şi înaintam cu greu unul în spatele celuilalt. Ne-a trebuit mai bine de un ceas ca să ajungem la craterul

În care se găseau prizonierii. Jos, în uriaşa pâlnie săpată în piatră, se zărea un foc mare. În jurul lui zăceau coloniştii din Helldorf şi paznicii lor. Niciun zgomot, niciun sunet nu ajungea până la noi.

Am legat mai întâi frânghia lungă de un bloc de piatră. Am privit către răsărit şi am observat trei-patru focuri, care dădeau impresia că, undeva în prerie nişte oameni îşi aşezaseră tabăra. I-am urmărit cu atenţie pe războinicii care-i păzeau pe ostatici. Un alt războinic a apărut, venind dinspre ieşirea din peşteră şi a spus câteva cuvinte. Indienii s-au ridicat numaidecât de la locurile lor şi l-au urmat pe cel care tocmai le vorbise.

Acum era momentul prielnic pentru a-i elibera pe ostatici. Am apucat frânghia şi am vrut să cobor primul în craterul adânc, dar apaşul mi-a pus mâna pe umăr, şoptind:

– Şeful de trib al apaşilor este în fruntea oamenilor care îi vor elibera pe ostatici! Winnetou coboară primul! Fratele său alb poate veni după el!

Stabilisem că vom coborî pe rând, la anumite intervale de timp, astfel încât pe frânghie să nu se afle mai mult de patru oameni deodată. Winnetou a început să coboare în crater. După câteva minute, l-am urmat. După mine a coborât Ochi ager. Totul mergea mult mai repede decât ne-am fi aşteptat. Din păcate, mai desprindeam când şi când câte o piatră care cădea în craterul adânc. S-a întâmplat ca o pietricică atinsă de

piciorul apaşului să lovească un copil care a început să plângă.

– Hai, Winnetou! am strigat eu. Grăbeşte-te, altfel totul e pierdut!

Tovarăşii noştri, care rămăseseră sus, şi-au dat seama numaidecât ce se întâmpla şi au început să coboare frânghia mai repede. Winnetou a ajuns lângă ostatici, dar s-a auzit o împuşcătură şi apaşul s-a prăbuşit la pământ.

Înlemnisem de spaimă.

– Winnetou, prietene! am strigat eu. Winnetou, eşti rănit?

– Winnetou va muri! a şoptit apaşul.

La auzul acestor cuvinte, m-a cuprins furia, o furie pe care nu mi-o puteam stăpâni. Sharp-eye a ajuns lângă mine, şi i-am strigat:

– Winnetou e pe moarte! La atac!

Nici nu am mai avut răbdare să iau carabina de pe umăr. M-am repezit eu pumnii ridicaţi asupra celor cinci războinici Ogellallah care tocmai intrau în peşteră. În fruntea lor se afla şeful de trib. L-am recunoscut numaidecât şi i-am strigat:

– Ko-tse, vei pieri!

Apoi l-am lovit pe şeful de trib în tâmplă, şi Gură de foc s-a prăbuşit la pământ. Războinicul care se afla în spatele căpeteniei m-a recunoscut şi a strigat speriat:

– Ka-tu-skamasti mâna care ucide!

– Da, aici se află Old Shatterhand! am strigat eu, lovindu-l pe indian.

– Ka-tu-skamasti! au strigat ceilalţi războinici care se aflau la intrarea în peşteră.

– Da, el e Old Shatterhand! a strigat Sharp-eye. La atac!

Am simţit cum îmi intră în umăr lama unui cuţit, dar nu am mai ţinut seama de asta. Doi războinici Ogellallah au căzut sub gloanţele lui Stephen. Pe cel de-al treilea l-am doborât eu. Muncitorii se apropiau rând pe rând de mine. I-am lăsat pe cei trei indieni în grija lor şi am îngenuncheat lângă Winnetou, întrebându-l:

– Fratele meu este lovit?

– —Ntsage, tche aici, în piept! a şoptit apaşul, ducându-şi mâna stângă la piept.

Cu iuţeala fulgerului mi-am scos cuţitul de la brâu şi am tăiat pătura în care apaşul îşi învelise trupul. Glonţul pătrunsese în plămân. M-a cuprins o durere cum nu ştiu să mai fi simţit vreodată.

– Mai este speranţă! i-am spus apaşului.

– Fratele meu să-mi pună capul pe genunchii săi, astfel încât să pot vedea lupta! m-a rugat Winnetou.

I-am îndeplinit dorinţa, şi apaşul a putut vedea cum toţi indienii care intrau în peşteră erau luaţi prizonieri de către muncitori. Ostaticii erau eliberaţi pe rând şi îşi manifestau bucuria de a fi din nou slobozi.

Nu aceasta mă interesa însă. Eu îl vedeam pe Winnetou murind. Hemoragia încetase, şi eram sigur că plămânul lui Winnetou era inundat cu sânge.

– Fratele meu mai are vreo dorinţă? am întrebat eu.

Apaşul închisese ochii şi nu mi-a răspuns. Capul îi zăcea pe genunchii mei. Nu am îndrăznit să fac nici o mişcare.

Bătrânul Hillmann şi ceilalţi colonişti s-au apropiat de mine, dar eu nu aveam ochi decât pentru Winnetou. Şi Ochi ager a venit lângă mine, spunând:

– Au murit toţi!

– Şi Winnetou se va stinge! am spus eu. Toţi războinicii indieni nu înseamnă nimic faţă de fratele meu de cruce!

Apaşul nu se mişca. Muncitorii şi coloniştii au făcut un cerc în jurul nostru.

– Fratele meu mai are vreo dorinţă? am repetat eu.

Winnetou a dat uşor din cap şi a şoptit:

– Fratele meu să-i ducă pe oameni la Munţii Gros-Ventre, la râul Metsur. Acolo ei vor găsi nestemate.

– Altceva ce mai doreşti?

– Fratele meu să nu-l uite pe apaş, a şoptit Winnetou. Să se roage pentru mine la Bunul Manitou. Aceşti oameni pot să iasă din peşteră cu rănile pe care le poartă pe trup?

– Da! am răspuns eu, deşi vedeam bine că unii dintre colonişti aveau răni adânci făcute de curelele cu care fuseseră legaţi.

– Winnetou îi roagă să îi cânte acel cânt pentru Regina Cerurilor!

Bătrânul Hillmann le-a făcut un semn coriştilor şi oamenii au urcat încet pe un bloc de piatră. Apaşul a închis ochii şi mi-a prins mâinile într-ale sale. Coloniştii au început să cânte:

Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,
Şi noaptea cu umbrele ei a venit.
Ah, ce bine ar fi dacă
Durerea din suflet ar fi uitată
Şi-ar trece precum ziua de îndată!
Ruga-mi ascultă şi du-o la Tronul lui Dumnezeu!
Ascultă-mă, mamă a Mântuitorului meu!
Căci rugăciunea mea e din suflet rostită

Şi tu vei fi pe veci slăvită,
Ave Maria!

Coriştii au cântat şi a doua strofa. Apaşul a deschis ochii, a privit zâmbind spre stele, mi-a strâns mâinile şi m-a întrebat:

– Sharlih, acum vor cânta despre moarte, nu-i aşa?

Nu puteam să-i răspund. Nu eram în stare. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraz. Hillmann şi ai săi au trecut la strofa a treia:

Soarele se-ndreaptă spre apus, ostenit,
Şi noaptea cu moartea cumplit-a venit.
Sufletu-ar vrea să zboare de-ar putea,
Dar pe om îl cuprinde moartea cea grea.
Fecioară Preacurată, ascultă supusa-mi ruga mea,
Fierbinte eu te rog, te rog mereu:
Vreau să mor crezând în Bunul Dumnezeu
Şi vreau apoi, din morţi vreau să mă scol din nou!
Ave Maria!

Cântecul luase sfârşit. Winnetou ar mai fi vrut să spună ceva, dar nu mai avea putere. Mi-am apropiat urechea de buzele lui şi apaşul a şoptit:

– Sharlih, eu cred în Mântuitor! Winnetou este creştin. Rămâi cu bine!

Trupul fratelui meu de cruce a fost scuturat de un fior. Sângele i-a ţâşnit pe gură. Căpetenia apaşilor mi-a strâns încă o dată mâinile. Apoi trupul i s-a întins şi mâinile sale s-au desprins de ale mele. Winnetou murise!

Ce aş putea povesti? Cuvintele pălesc. Îmi doresc doar ca oamenii să nu mai audă şi să nu mai citească astfel de lucruri!

Privisem de atâtea ori moartea în faţă. În Vestul sălbatic eşti pregătit mereu să înfrunţi moartea, eşti

pregătit mereu să-i vezi pe alţii murind şi, cu toate acestea, în acele clipe, când murea cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, am simţit cum mi se frânge inima. Mă aflam într-o stare care nu se poate descrie. Ce om minunat fusese! Şi cum murise! Murise! întreaga rasă din care făcuse parte avea să se stingă cât de curând, dar atunci, atunci a murit cel mai de seamă reprezentant al său.

Am vegheat toată noaptea. Ochii îmi ardeau! Lacrimile îmi secaseră cu totul. Capul lui Winnetou zăcea pe genunchii mei. Ce simţeam în acele clipe? Cine ar îndrăzni Oare să întrebe asta? Dacă ar fi fost cu putinţă, aş fi împărţit cu el zilele pe care le mai aveam de trăit de atunci încolo! Murise Klekih-petra şi eu fusesem de faţă. Şi sora lui Winnetou murise sub ochii mei.

Presimţirea sa se adeverise. Îmi spusese limpede unde voia să fie înmormântat. Le-am transmis coloniştilor unde puteau găsi pietre semipreţioase, iar ei s-au arătat bucuroşi să mă însoţească la râul Metsur.

În două zile am ajuns în valea micului râu. Ilci a fost împuşcat, iar Winnetou a fost înmormântat călare pe armăsarul său, având asupra sa toate armele. Căpetenia apaşilor îşi doarme somnul de veci într-o piramidă din valea râului Metsur. Pe mormântul apaşului, mai bine spus pe vârful piramidei, nu am aşezat scalpurile duşmanilor răpuşi, aşa cum se obişnuieşte în cazul căpeteniilor, ci am pus trei cruci.

Coloniştii au găsit, într-adevăr, pietre preţioase şi semipreţioase, dar au dat la iveală şi mult aur. Praful galben era pentru foştii muncitori o răsplată binemeritată. Ei au hotărât să se aşeze în această vale şi

să înalţe împreună cu coloniştii nemţi o altă aşezare, care avea să se numească tot Helldorf.

Clopotul îngropat de Winnetou a fost adus în noua aşezare. Coloniştii au înălţat o bisericuţă şi cântă „Ave Maria”, gândindu-se la căpetenia apaşilor a cărui rugăminte spusă-n stihuri, a fost, desigur, îndeplinită:

Fecioară Preacurată, ascultă supusa-mi rugă, Fierbinte eu te rog, te rog mereu: Vreau să mor crezând în Bunul Dumnezeu Şi vreau apoi, din morţi vreau să mă scol din nou! Ave Maria!

CAPITOLUL 8

DIN NOU LA NUGGET TSIL

Wnnetou mort! Aceste două cuvinte sunt de-ajuns pentru a descrie starea în care mă găseam. Simţeam că nu mă pot depărta de mormântul său. În primele zile de după dispariţia apaşului am stat tăcut şi nemişcat lângă mormânt. Mă uitam la oamenii care munceau în vederea întemeierii noii aşezări. Spun „mă uitam”, pentru că nu-i vedeam. Le auzeam vocile, dar nu înţelegeam ce spuneau. Gândurile mele toate erau undeva departe. Mă aflam într-o stare asemănătoare cu aceea în care se găseşte un om care a fost lovit în cap şi, în starea lui de semiconştienţă, zăreşte totul printr-un geam mat. Am avut mare noroc că indienii nu au dat de urmele noastre. Nu cred că aş fi fost în stare să îi înfrunt, sau poate că tocmai pentru că ar fi trebuit să-i înfrunt mi-aş fi revenit din starea cumplită în care mă găseam. Poate!

Bieţii oameni îşi dădeau toată silinţa pentru a mă face să uit de cumplitul eveniment. A fost nevoie să treacă patru zile ca să-mi revin încet-încet. I-am ajutat pe colonişti după puterile mele. Voiam să fac ceva, voiam să îmi mai alin durerea.

Am rămas două săptămâni alături de cei ce construiau noua aşezare, noul Helldorf. Mai mult nu le-am putut fi alături. Testamentul bunului meu prieten trebuia dus la îndeplinire.

Trebuia să plec spre Nugget Tsil, locul unde îşi dormeau somnul veşnic părintele şi frumoasa soră a lui Winnetou. Era, de asemenea,de datoria mea să merg la Rio Pecos pentru a-i înştiinţa pe apaşi despre moartea celei mai mari şi celei mai vestite căpetenii pe care au avut-o vreodată. Ştiam prea bine cât de repede se răspândeau veştile în prerie. Era cu putinţă ca apaşii să afle despre moartea lui Winnetou, chiar înainte de sosirea mea la Rio Pecos, dar eu fusesem de faţă la moartea lui Winnetou. Din gura mea trebuiau să audă cumplita veste. Coloniştii nu mai aveau neapărată nevoie de mine şi, dacă s-ar fi întâmplat vreun lucru care să facă necesară prezenţa unui vânător încercat, îl aveau pe Sharp-eye, căci bunul Stephen hotărâse să mai rămână o vreme alături de colonişti.

Mi-am luat rămas-bun de la oamenii care aveau să locuiască în nou întemeiatul Helldorf şi am pornit la drum. Trebuie să spun că hainele mele ajunseseră într-o stare deplorabilă şi am fost fericit când unul dintre colonişti mi-a dăruit un rând de haine croite chiar de mâna lui, pentru că în îndepărtatul şi sângerosul Vest nu există croitori. Se cuvine să arăt că hainele pe care le primisem în dar erau de felul celor pe care le poartă de obicei pădurenii, adică veşminte simple, din pânză albastră, ţesută în casă. Pantalonii seamănă cu două burlane unite între ele, vesta este un soi de sac mai mic, iar haina este un sac mare, prevăzut cu mâneci. Se înţelege de la sine că acele haine nu erau nicidecum pe

măsura mea. Aşa, îmbrăcat în ele, arătam a orice altceva, doar a vânător nu, şi, evident, nu mă puteam bucura de respectul demn de un Old Shatterhand.

Poate că un altul în locul meu ar fi căutat cu orice preţ să treacă prin cât mai multe aşezări, să întâlnească oameni cât mai mulţi, dar eu nu voiam decât să fiu singur cu tristeţea mea.

Această dorinţă mi-a fost îndeplinită cel puţin până ce am ajuns la Beaver Creek. Acolo l-am reîntâlnit pe To-kei-chun. Dacă în nord am fost nevoit să-i înfrunt pe indienii Sioux, în sud trebuia să-i înfrunt pe comanşii care dezgropaseră din nou securea războiului. Căpetenia To-kei-chun pornise împreună cu şaptezeci de războinici către Makik-Natun[1], unde se găseau mormintele unor mari căpetenii. În drumul lor, războinicii lui To-kei-chun luaseră ostatici mai mulţi albi care ar fi urmat să moară la stâlpul caznelor. Am izbutit să-i scot dinmâinile indienilor. Voi povesti cele petrecute cu altă ocazie, pentru că ceea s-a întâmplat nu are legătură cu Winnetou. Mă voi mărgini să spun că i-am adus pe acei albi până la graniţa cu statul New Mexico, unde se găseau în deplină siguranţă. De acolo mi-ar fi fost foarte lesne să ajung la Rio Pecos, dar voiam neapărat să văd testamentul lui Winnetou. De aceea am pornit către Nugget Tsil.

Drumul pe care-l aveam de străbătut era destul de primejdios, pentru că trebuia să traversez pământurile comanşilor şi ale kiowaşilor. Nu doream să dau ochii cu războinici aparţinând acestor două triburi, dar nici albi nu voiam să întâlnesc. Urmându-mi drumul cu mare băgare de seamă, am ajuns la Canadian River, unde am

[1] *Muntele Galben (n.a.).*

descoperit urmele unor cai ce duceau chiar în direcţia în care mă îndreptam eu. Ar fi trebuit să evit aceste urme, dar ar fi însemnat să fac un ocol prea mare. Oricum, era important să aflu despre ce era vorba şi de aceea am mers de-a lungul urmelor care erau foarte proaspete. Mi-am dat seama că era vorba despre urmele a trei călăreţi care aveau armăsari potcoviţi. Peste puţină vreme am dat peste un loc în care cei trei făcuseră un scurt popas. Unul dintre călăreţi descălecase, probabil pentru a strânge o curea slăbită. După urme mi-am dat seama numaidecât că omul purta cizme. Aceasta însemna că undeva înaintea mea se aflau trei albi.

Nu aveam niciun motiv să mă tem de trei albi şi de aceea am continuat să merg de-a lungul urmelor. Cei trei necunoscuţi înaintaseră încet şi aşa se face că în două ceasuri i-am zărit în faţa mea.

Ajunsesem la dealurile printre care şerpuia un râu. Se făcuse seară şi voiam să-mi caut un loc de popas. Am continuat să merg pe urmele celor trei necunoscuţi şi, ajuns lamalul râului, i-am zărit. Se pare că îşi deshămau caii. Aveau armăsari buni şi erau bine înarmaţi. Când m-au văzut, s-au speriat, dar s-au liniştit repede şi mi-au răspuns la salut.

– Domnule, da' ştiu că ne-aţi speriat! a spus unul dintre ei.

– Aveţi ceva pe cuget sau de ce v-aţi speriat când m-aţi zărit?

– Ah! Nici vorbă de aşa ceva, dar atunci când în Vest apare înaintea ta un străin, cel mai bine este să pui mâna pe cuţit. Ne este îngăduit să aflăm de unde veniţi?

– De la Beaver Creek.

– Şi unde vreţi să ajungeţi?

– La Rio Pecos.

– Înseamnă că aveţi de mers mai mult decât noi. Ştiţi, noi vrem să ajungem doar până la Mugwort Hills.

La auzul acestor cuvinte, am devenit foarte atent. După câte ştiam, Mugwort Hills era lanţul de munţi pe care Winnetou şi apaşii îl numeau Nugget Tsil. Ce voiau să facă aceşti trei albi la Nugget Tsil? De fapt, şi eu voiam să ajung acolo. Să-mi continui călătoria în tovărăşia lor? Pentru a putea să iau o hotărâre, se cuvenea să aflu cât mai multe despre aceşti trei străini. De aceea, am întrebat:

– Mugwort Hills? Cum arată acei munţi?

– Ha, sunt minunaţi! Găseşti pelinită din belşug, ştiţi, de acolo se trage şi numele de Mugwort Hills. Da' nu numai pelinită poţi găsi acolo, ci şi altceva!

– Ce?

– Hei, dacă aţi şti asta, aţi da fuga la Mugwort Hills!

– Taci, gură mare! a strigat unul dintre tovarăşii celui ce tocmai vorbise. Nu mai tot guiţa atâta!

– Ah! a exclamat cel apostrofat. Omul vorbeşte cu plăcere despre lucrurile la care se gândeşte adesea! De fapt, cine sunteţi dumneavoastră, domnule?

Cititorul îşi poate închipui că am fost surprins de cele auzite. Oamenii aceştia vorbeau, într-adevăr, despre Nugget Tsil. Hotărâsem să mă alătur lor, fără a le spune însă cine eram, aşa că le-am răspuns:

– Sunt vânător, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

– Ah, n-am nimic împotrivă, mi-a răspuns unul dintre cei trei. Şi cum vă numiţi? Sau poate că nu vreţi să rostiţi numele pe care-l purtaţi.

– Nu am nimic de ascuns, am replicat eu. Pot spune oricui cum mă numesc.-Numele meu este Jones.

– Ha, ce nume ciudat! a exclamat cel ce mă întrebase cum mă numeam. Oare vom putea ţine minte numele ăsta? Şi unde v-aţi lăsat capcanele, mă rog?

– Mi le-au furat comanşii. Odată cu ele mi-au luat şi tot ce vânasem în ultimele două luni.

– Ce ghinion!

– Da, mare ghinion am avut! Cu toate astea, mă bucur că n-au pus mâna pe mine.

– Cred şi eu! Comanşii nu iartă acum niciun alb care le pică-n gheare! Trebuie să fim cu băgare de seamă!

– Şi kiowaşii sunt la fel de cruzi precum comanşii.

– Aşa e.

– Şi aveţi îndrăzneala să străbateţi aceste meleaguri?

– În cazul nostru treburile stau puţin altfel. Noi nu ne temem de indienii ăştia. Domnul Santer este prietenul căpeteniei Tangua.

Santer! Acest nume m-a făcut să tresar. A trebuit să mă stăpânesc însă. Aceşti trei oameni îl cunoşteau pe Santer. Trebuia neapărat să mă alătur lor. Nu putea fi vorba decât despre acel Santer care îl avea pe cuget pe tatăl şi pe sora lui Winnetou. Străinii aceştia tocmai îmi spuseseră că domnul Santer era prieten cu Tangua.

– Acest domn Santer este un om cu multă influenţă? am întrebat eu, cu un aer nevinovat.

– Este, este, a răspuns unul dintre cei trei necunoscuţi. Cel puţin printre kiowaşi. Dar de ce nu descălecaţi? S-a făcut seară şi cred că vreţi să poposiţi lângă râu, unde calul dumneavoastră are hrană şi apă din belşug.

– Hm! Nu vă cunosc şi nu mă cunoaşteţi, am replicat eu. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că în Vest trebuie să fii mereu cu băgare de seamă.

– Oho! Arătăm noi a răufăcători?

– Nu, nicidecum, doar că mi-aţi tot pus întrebări şi nu mi-aţi spus nici măcar cine sunteţi, am replicat eu.

– Vă vom spune îndată cine suntem. Suntem nişte oameni trăiţi în Vest şi ne ocupăm şi noi ba cu una, ba cu alta. Ne câştigăm şi noi pâinea cum putem. Numele meu este Gates, lângă mine se află domnul Clay şi dânsul este domnul Summer. Ei, sunteţi mulţumit?

– Da.

– Ei, atunci descălecaţi sau porniţi mai departe! Faceţi ce doriţi!

– Dacă mi-aţi îngădui, domnilor, aş rămâne alături de dumneavoastră. În ţinuturile astea e mai bine să fii împreună cu alţii decât singur!

– Prea bine! Cu noi veţi fi în siguranţă! Numele „Santer” ne ocroteşte pe toţi.

– Cine este, de fapt, acest domn Santer pe care-l tot pomeniţi? am întrebat eu, descălecând.

– Este un domn în adevăratul înţeles al cuvântului, a replicat Gates. O să avem pentru ce să-i mulţumim, dacă lucrurile se vor petrece aşa cum a spus dumnealui.

– Îl cunoaşteţi de multă vreme?

– Nu, l-am întâlnit de curând.

– Unde?

– La Fort Lyon, pe malul lui Arkansas River. Dar de ce vreţi să aflaţi cine este domnul Santer? îl cunoaşteţi cumva?

– Credeţi că dacă l-aş cunoaşte aş mai vrea să aflu cine este, domnule Gates?

– Hm! Aşa e! Aveţi dreptate.

– Aţi spus că numele dânsului vă ocroteşte pe toţi. Dacă rămân în tovărăşia dumneavoastră, se cheamă că acest nume mă ocroteşte şi pe mine. Nu credeţi că ar trebui să întreb cine este domnul Santer?

– Ba da. Acum vă rog să vă aşezaţi aici, lângă noi. Aveţi ceva de mâncare?

– O bucată de carne.

– Noi avem carne din belşug. Dacă nu vă săturaţi cu bucata pe care o aveţi, vă mai dăm şi de la noi.

La început cei trei îmi păruseră a fi nişte netrebnici, nişte vagabonzi. Acum, când mă gândeam mai bine, eram înclinat să cred că erau nişte oameni cinstiţi, sau, mă rog, ce se poate înţelege în Vest prin „oameni cinstiţi”.

Am mâncat cu toţii şi ne-am luat apă din râu. Apoi Gates m-a privit de sus până jos, zicând:

– Hm, carevasăzică toate capcanele şi blănurile pe care le aveaţi s-au dus pe apa sâmbetei. Din ce veţi trăi?

– Voi vâna, am replicat eu.

– Da, văd că aveţi două puşti. Sunt bune?

– Bunicele. Puşca asta veche trage cu cartuşe, cealaltă, mai mică, e pentru alice.

– Ha! a exclamat Gates. Da' ciudat mai sunteţi! Aveţi o puşcă pentru cartuşe şi una pentru alice. De obicei oamenii din Vest au o armă cu două ţevi, una pentru cartuşe şi cealaltă pentru alice.

– Aşa e, dar, vedeţi, m-am obişnuit cu puştile astea.

– Şi ce vreţi să faceţi la Rio Pecos, domnule Jones? m-a întrebat Gates.

– Nu vreau să fac nimic deosebit, dar am auzit că acolo este mai mult vânat decât pe-aici.

– Dacă dumneavoastră credeţi că apaşii vă vor lăsa să vânaţi liniştit, vă înşelaţi amarnic. Aici aţi rămas fără capcane şi fără vânat, la Rio Pecos este cu putinţă să vă pierdeţi chiar şi viaţa. Trebuie să mergeţi neapărat acolo?

– Nu neapărat!

– Atunci veniţi cu noi.

– Să vin cu dumneavoastră? am întrebat eu, cu prefăcută mirare.

– Da.

– La Mugwort Hills?

– Întocmai.

– Şi ce să fac eu acolo?

– Hm! Nu prea ştiu eu dacă se cuvine să vă spun asta! Clay, Summer, voi ce ziceţi?

Clay şi Summer s-au privit întrebător unul pe celălalt. Apoi Clay a spus:

– Nu ştiu nici eu ce să spun. Domnul Santer a zis să nu vorbim despre treaba pe care urmează s-o facem, dar pe de altă parte, a zis că i-ar mai trebui nişte bărbaţi de nădejde. Fă cum crezi tu, Gates!

– Ei bine, dacă domnul Santer a spus că i-ar mai trebui nişte bărbaţi de nădejde, o să-l luăm cu noi pe domnul Jones. Aveţi vreo treabă anume, domnule Jones?

– Nu.

– Aveţi timp?

– Am timp să fac tot ce-mi pofteşte inima.

– Aţi face o treabă care v-ar aduce aur şi bani?

– De ce nu? Oricui îi place să câştige bani. Dacă e vorba de bani şi mai ales de bani mulţi, nu văd de ce m-aş da în lături, numai că ar trebui să ştiu şi eu despre ce e vorba.

– Aşa e! Aveţi dreptate. O să vă spun tot ceea ce se cuvine să ştiţi. De fapt, este vorba de o taină, dar mi se pare că pot avea încredere în dumneavoastră. Aveţi o faţă de om cinstit şi sunt sigur că nu ne-aţi trage pe sfoară.

– Sunt cinstit, aţi ghicit.

– Da, cred că sunteţi cinstit şi de aceea vă voi spune cum stau lucrurile. Iată, noi mergem la Mugwort Hills ca să căutăm pepite.

– Pepite! am exclamat eu. Există pepite în acei munţi?

– Nu mai strigaţi aşa, domnule! a exclamat Gates. Nu-i aşa că sună frumos? Da, pepite! în Munţii Mugwort se găsesc pepite!

– De unde ştiţi asta?

– De la domnul Santer.

– A văzut dumnealui astfel de pepite găsite în Munţii Mugwort?

– Nu, dacă le-ar fi văzut, nu ne-ar fi spus secretul ăsta.

– Deci nu le-a văzut? Dumnealui crede numai că în Munţii Mugwort s-ar găsi pepite?

– Nu e vorba despre o presupunere, e vorba de un lucru sigur. Domnul Santer ştie cam pe unde se află pepitele, dar nu cunoaşte exact locul.

– Ciudat!

– Da, ciudat, dar adevărat! O să vă spun ce ne-a povestit domnul Santer. Aţi auzit vreodată de un anume Winnetou?

– Căpetenia apaşilor? Da, numele mi-e cunoscut.

– De Old Shatterhand aţi auzit?

– Da, am auzit povestindu-se de mai multe ori despre Old Shatterhand.

– Cei doi sunt foarte buni prieteni şi, cu multă vreme în urmă, au fost împreună în Mugwort Hills. Tatăl lui Winnetou a fost şi el alături de Winnetou şi Old Shatterhand. De fapt, erau însoţiţi de mai mulţi albi şi indieni. Domnul Santer a tras cu urechea şi a aflat că Winnetou şi tatăl său pleacă în munţi după pepite. Probabil că era vorba despre o cantitate mare de aur, nu? Ce ziceţi?

– Da, da, probabil, am replicat eu.

– Buuun! Acum ascultaţi ce s-a mai întâmplat! Domnul Santer a pornit pe urmele celor doi apaşi. Nu trebuie să-i luaţi în nume de rău acest lucru. Indienii nu pun niciun preţ pe aur, ştiţi!

– A izbutit să afle unde se găsesc pepitele apaşilor? am întrebat eu, stăpânindu-mi simţămintele.

– Nu tocmai. S-a luat după apaşi. Alături de cei doi se mai afla şi sora lui Winnetou. Domnul Santer a trebuit să se ia după urmele celor trei şi ă pierdut mult timp. Când a ajuns la locul cu pricina, indienii terminaseră toată treaba şi se întorceau spre tabăra lor. Ce ghinion!

– Ba nu e vorba de ghinion! l-am contrazis eu pe Gates. Era bine dacă domnul Santer îi lăsa pe indieni să treacă pe lângă el şi apoi pornea de-a lungul urmelor lăsate de aceştia. Dacă ar fi făcut astfel, ar fi descoperit locul în care se găsea aurul.

– La naiba! a izbucnit Gates. Aşa e! Da' ştiu că vă duce mintea! Cred că ne veţi fi de folos! Hm! Lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. Domnul Santer a crezut că indienii aveau aur asupra lor şi a tras în ei.

– A nimerit? Au murit toţi trei?

– Doar bătrânul şi fata. Mormintele lor sunt sus, în munţi. Domnul Santer ar fi putut să-l împuşte şi pe Winnetou, dar a fost nevoit să fugă, pentru, că a apărut Old Shatterhand. Acest Old Shatterhand a pornit pe urmele domnului Santer, şi domnul Santer a ajuns pe pământurile kiowaşilor cu care s-a şi împrietenit. Mai târziu s-a întors în Munţii Mugwort, dar nu a găsit comoara apaşilor. De aceea s-a gândit să-şi aleagă nişte oameni care să-l ajute să găsească aurul indienilor. Aceşti oameni suntem noi trei şi, dacă doriţi, ne puteţi însoţi!

– Aveţi speranţe că veţi descoperi ceva?

– Da, avem speranţe mari. Apaşii s-au întors repede de la locul în care se găseau pepitele. Domnul Santer nu a trebuit să-i aştepte prea mult, aşa că aurul trebuie să fie prin apropierea locului în care domnul Santer i-a pândit pe apaşi. Eu cred că ar trebui să găsim aurul. Timp avem destul. Putem căuta săptămâni, ba chiar luni de zile, că doar nu ne grăbeşte nimeni. Ei, ce spuneţi?

– Hm! De fapt treaba asta nu-mi prea place!

– De ce?

– Au fost ucişi nişte oameni.

– Nu fiţi prost! a exclamat Gates. I-aţi omorât dumneavoastră? I-am omorât noi? Avem noi vreo vină că lucrurile s-au petrecut astfel? Nici vorbă de aşa ceva! Şi apoi ce contează că au murit un indian şi fata lui! Lucrurile astea nu ne privesc! Găsim aurul, îl împărţim şi pe urmă trăim ca Astor şi ca alţi milionari!

Acum ştiam bine cu ce fel de oameni aveam de-a face. Nu erau dintre cei mai josnici, dar pentru ei viaţa unui indian nu preţuia mai mult decât aceea a unui animal oarecare. Cei trei nu erau prea vârstnici şi nici

prea experimentaţi, fiindcă se lăsaseră păcăliţi de faţa mea de om cinstit, mărturisindu-mi mie, unui necunoscut, o taină.

Nu trebuie să arăt cât de mult mă bucura această întâlnire. Aveam ocazia să pun mâna pe Santer! De data aceasta nu avea să-mi scape! Nu am lăsat să se ghicească în niciun fel simţămintele de care eram stăpânit, ci am spus, înclinând capul într-o parte a îndoială:

– Mi-ar plăcea să mă aleg cu nişte pepite, dar cred că, şi de-am da de ele, tot n-ar fi ale noastre!

– Ce mai vorbe! Auzi colo! a exclamat Gates. Dacă le găsim, sunt ale noastre!

– Poate că vor fi ale noastre, dar pentru câtă vreme? Cred că avem să rămânem fără ele.

– Cine o să ni le ia?

– Santer.

– Santer? Cred că nu sunteţi în toate minţile!

– Îl cunoaşteţi? am întrebat eu.

– Ştiu ce fel de om e domnul Santer.

– Bine, dar îl cunoaşteţi de puţin timp!

– Domnul Santer e cinstit. Cel ce se uită bine în ochii dânsului poate vedea asta numaidecât. În afară de asta, toată lumea din fortul în care-am fost ne-a vorbit frumos despre domnul Santer.

– Unde se află acum acest domn, pe care mi-l tot lăudaţi?

– Ieri a apucat-o către Muwgwort Hills, pentru ca mai apoi să ajungă la Salt Fork unde se află satul lui Tangua.

– De ce s-a dus în satul kiowaşilor?

– Ca să-i dea lui Tangua o veste foarte însemnată, şi anume aceea că Winnetou a murit.

– Cum? Winnetou a murit?

– Da. A fost împuşcat de un războinic Sioux. Winnetou a fost duşmanul de moarte al lui Tangua, aşa că şeful de trib se va bucura nespus. De aceea s-a despărţit domnul Santer de noi, ca să-i dea lui Tangua această veste. La Muwgwort Hills ne vom întâlni din nou cu dumnealui. Dânsul este un adevărat domn care va face din noi nişte oameni bogaţi. O să vă placă cu siguranţă.

– Trag nădejde că aşa au să stea lucrurile, dar eu am să fiu prudent.

– Faţă de domnul Santer?

– Da.

– Vă spun eu că puteţi avea deplină încredere în domnul Santer.

– Şi eu vă spun că vă voi însoţi, dar voi fi cu băgare de seamă. Cel ce împuşcă doi oameni care nu i-au făcut niciun rău, doar de dragul câtorva pepite, ne poate ucide şi pe noi pentru a păstra doar pentru sine aurul pe care-l vom găsi!

– Domnule Jones, ce... ce tot spu...?

Gates nu şi-a putut duce întrebarea până la capăt. Clay şi Summer mă priveau şi ei speriaţi.

Da, da, domnilor! am continuat eu. Mai mult ca sigur că onorabilul domn Santer v-a ademenit, v-a îngăduit să căutaţi aur, numai pentru a vă ucide după ce îl veţi fi găsit.

– Cred că spuneţi poveşti! a izbucnit Gates.

– Nici vorbă de aşa ceva, am replicat eu. Dacă vă gândiţi puţin şi dacă vă puneţi în locul lui Santer, atunci

trebuie să fiţi de aceeaşi părere cu mine. Ia gândiţi-vă numai la faptul că Santer este prieten cu Tangua. Se ştie că Tangua este un duşman neînduplecat al feţelor palide. Cum se poate oare ca Santer, un alb, să fi devenit prietenul lui Tangua?

– Nu ştiu! a exclamat Gates. Spuneţi-ne ce credeţi dumneavoastră, domnule Jones!

– Cel ce este prieten cu un indian care urăşte albii trebuie să-i fi dovedit acestui indian că nu-i pasă nici măcar de vieţile unor albi. Am dreptate sau nu?

– Hm! Aşa cum le spuneţi dumneavoastră, mai-mai că v-aş crede. Mai aveţi şi alte motive pentru a fi neîncrezător?

– Da. Doar v-am mai spus cum stau lucrurile.

– Ah, vă gândiţi la faptul că domnul Santer l-a împuşcat pe bătrânul indian şi pe fata lui? Pentru mine ăsta nu-i un motiv de neîncredere.

– Vă contrazic şi vă spun că trebuie să fiţi cu ochii-n patru. Tocmai pentru că Santer a ucis doi oameni doar de dragul aurului, cred că, atunci când vom avea aurul, vieţile noastre vor fi în primejdie.

– Se cuvine să aşteptăm, domnule Jones! a replicat Gates.

– Eu o să aştept. Am răbdare! i-am spus, la rândul meu.

– Este o mare deosebire între a împuşca nişte indieni şi a împuşca nişte albi! a spus Gates.

– Da, atunci când este vorba despre un om oarecare, dar nu şi când este vorba despre un om pe care l-a cuprins febra aurului. Credeţi-mă, ştiu ce spun!

– Poate că aveţi dreptate în genere, dar nu şi în ceea ce-l priveşte pe domnul Santer. Aşa cum v-am mai spus,

domnul Santer este un domn în adevăratul înţeles al cuvântului.

– M-aş bucura nespus dacă aţi avea dreptate.

– Sunt gata să pun rămăşag pe orice doriţi, domnule Jones. Sunt gata să pun rămăşag că am dreptate. Se cuvine să-l vedeţi mai întâi pe domnul Santer. După ce îl veţi fi văzut, veţi avea deplină încredere în dumnealui.

– Ei bine, abia aştept să-l văd pe acest domn.

Pe Gates l-a supărat remarca mea, pentru că a izbucnit:

– Ei, dragul meu domn! Văd că sunteţi plin de îndoieli, aşa cum un lac e plin de broaşte! Dacă sunteţi de părere că vă pândeşte vreo primejdie, atunci puteţi să vă feriţi foarte uşor de aceasta!

– Adică să nu merg la Muntele Mugwort?

– Da. Nu aveţi decât să umblaţi singur pe unde veţi dori şi să nu ne însoţiţi. Nici nu ştiu dacă domnul Santer va fi mulţumit de faptul că v-am adus cu noi. Şi eu care credeam că vă fac un bine!

Gates era într-adevăr supărat că nu aveam încredere în Santer, aşa că i-am spus:

– Chiar îmi faceţi un bine şi vă mulţumesc din inimă pentru aceasta.

– Atunci arătaţi-vă mulţumirea în alt fel! Nu-l mai vorbiţi de rău pe domnul Santer! Cred că nu are rost să ne mai certăm. Ar fi mai bine să aşteptăm!

Nu am mai vorbit despre Santer, ci am discutat despre alte lucruri. Tot discutând, neîncrederea celor trei faţă de Santer a dispărut cu totul.

Sunt sigur că Gates şi tovarăşii săi mi-ar fi dat dreptate, dacă aş fi putut să le vorbesc deschis, numai că nu puteam face acest lucru. Gates, Clay şi Summer

erau nişte oameni lipsiţi de experienţă, nişte oameni creduli care îmi puteau face mai mult rău decât bine.

Cei trei s-au culcat fără a se gândi că s-ar putea să-i pândească vreo primejdie. Eu am cercetat cu atenţie locul în care poposisem şi am văzut că într-adevăr nu ne pândea niciun pericol. Am renunţat să le mai spun că ar fi fost bine să facem de pază cu schimbul.

Ziua care a urmat a fost pentru mine una încărcată de griji. Cei trei tovarăşi ai mei credeau că se află în deplină siguranţă. Erau convinşi că la vederea unei cete de kiowaşi era destul să rostească numele lui Santer pentru a fi lăsaţi în pace. Eu, în schimb, eram sigur că, dacă m-ar fi zărit vreun kiowaş, ar fi recunoscut numaidecât în mine pe vechiul său duşman. Gates, Clay şi Summer nu credeau că ar fi fost cazul să dea dovadă de prudenţă, iar eu nu le puteam spune nimic pentru a nu stârni bănuieli. Spre norocul nostru, nu am întâlnit pe nimeni în drum. Seara am poposit în prerie şi cei trei ar fi vrut să aprindă chiar un foc, dar nu au avut cu ce să-l facă, lucru pentru care m-am bucurat foarte mult.

A doua zi, am mâncat ultimele bucăţi de carne afumată şi ar fi trebuit să vânăm. Gates a făcut o remarcă ce m-a amuzat foarte mult:

– Domnule Jones, dumneavoastră vă pricepeţi să puneţi capcane, dar cred că nu prea ştiţi să trageţi. Ia să vedem, puteţi împuşca un iepure de la o distanţă de o sută de paşi?

– O sută de paşi? am întrebat eu, cu prefăcută îndoială. E o distanţă cam mare, nu-i aşa?

– M-am gândit eu! a exclamat Gates. Nu puteţi să nimeriţi un iepure! Cred că degeaba mai purtaţi în spinare puşca aia veche şigrea! Cu puşca aia cred că

poţi să dărâmi şi turla unei biserici! Ei, dar nu face nimic! O să vânăm noi şi pentru dumneavoastră!

– Trageţi mai bine ca mine? l-am întrebat eu.

– Păi cred că asta aţi înţeles asta deja! Noi suntem vânători trăiţi în Vest! Vânători adevăraţi, aţi înţeles?

– Asta nu este de-ajuns. Mai lipseşte ceva.

– Da? Ce lipseşte, mă rog?

– Vânatul. Puteţi trage foarte bine, dar dacă nu aveţi în ce, o să răbdăm de foame.

– Nu vă faceţi griji pentru asta! O să găsim noi şi vânat.

– Aici, în savană? Pe aici nu sunt decât antilope, de care nu ne putem apropia atât de mult, încât să le putem împuşca.

– Cum le ştiţi dumneavoastră pe toate! Dar nu-i nimic! O să găsim noi vânat în Munţii Mugwort. Acolo sunt păduri mari, deci este şi vânat. Aşa a spus domnul Santer!

– Aha! Şi când ajungem în Munţii Mugwort?

– Către amiază, asta, bineînţeles, dacă ne aflăm pe drumul cel bun.

Ştiam foarte bine că ne aflam pe drumul cel bun. De fapt, eu îi călăuzeam pe cei trei, nu ei pe mine.

Soarele nu se înălţase încă spre miazăzi, când am zărit înaintea noastră culmile împădurite ale munţilor.

– Aceia sunt Munţii Mugwort? a întrebat Clay.

– Da, a răspuns Gates. Domnul Santer ne-a spus doar cum arată aceşti munţi când te apropii de ei dinspre nord. Într-o jumătate de ceas ajungem.

– Nu chiar! l-a contrazis Summer.

– De ce?

– Ai uitat că versantul nordic al Munţilor Mugwort nu poate fi străbătut călare.

– Da, da, ştiu! a replicat Gates. Am vrut doar să spun că într-o jumătate de oră vom ajunge la poalele munţilor. După aceea trebuie să o luăm către versantul sudic pentru a ajunge în valea care trece printre munţi.

Ca să-mi dau seama cât de amănunţit le descrisese Santer locurile, am întrebat:

– În acea vale trebuie să-l întâlniţi pe Santer,. domnule Gates?

– Nu. Îl vom întâlni sus, pe culme.

– Şi vom ajunge cu caii pe culme?

– Da.

– Există vreo cărare de-a lungul căreia putem urca?

– Nu. Vom urca de-a lungul albiei unui râu şi nu o vom face călare, ci pe jos. Vom duce caii de dârlogi.

– Dar de ce? Trebuie neapărat să ajungem pe culme?

– Da. Locul în care trebuie să căutăm aurul se află pe culme.

– Atunci poate că ar trebui să lăsăm caii în vale. Ar fi mai bine aşa.

– Prostii! Se vede că sunteţi un om care se pricepe doar să pună capcane. Nu sunteţi de multă vreme în Vest. Credeţi că putem lăsa caii atâta vreme în vale? Asta ar însemna ca unul dintre noi să stea să păzească armăsarii. Dacă îi luăm cu noi, nu este nevoie să-i păzească cineva, aţi înţeles?

– Da, numai că eu nu prea cunosc locurile astea şi de aceea m-am gândit că ar fi mai bine să-i lăsăm acolo.

– Oricum, a continuat Gates, acolo sus se află mormântul apaşului şi cel al fiicei sale.

– Şi acolo ne vom aşeza tabăra?

– Da.

– Şi ne vom afla în apropierea mormintelor şi în timpul nopţii?

Pusesem această întrebare pentru că la mormântul lui Inciu-Ciuna se afla testamentul lui Winnetou. Pentru a dezgropa acest testament, trebuia să fiu singur, ori Gates îmi spusese că ne vom aşeza tabăra tocmai în apropierea mormântului marii căpetenii apaşe. Asta nu-mi convenea deloc. Poate că tovarăşii mei se temeau totuşi să-şi petreacă noaptea în apropierea mormintelor. Chiar dacă cei trei nu ar fi rămas peste noapte acolo, tot mi-ar fi fost greu, pentru că, săpând pe întuneric, s-ar fi putut să nu găsesc testamentul. La aceasta se mai adăuga şi faptul că, dacă săpam noaptea, îmi era cu neputinţă să astup gaura pe care o făceam, astfel încât mormântul să pară neatins.

– Şi în timpul nopţii? a repetat Gates întrebarea pe care tocmai i-o pusesem. De ce mă întrebaţi asta?

– Hm! Nu e tocmai plăcut să-ţi petreci noaptea lângă nişte morminte!

– Aha! Vă e frică cumva?

– Nu.

– Ba da, vă e frică! Clay, Summer, ia auziţi! Domnului Jones îi e frică de morţi! îi e frică de bătrânul indian şi de fiica lui! Ahahahaha!

Gates râdea cu poftă, iar Clay şi Summer i-au ţinut isonul. Nu le-am spus nimic. Am tăcut pentru a le da de înţeles că mă temeam să-mi petrec noaptea în apropierea unor morminte.

Tot vorbind, am ajuns la poalele munţilor şi am luat-o spre stânga, pentru a atinge valea care străbate

înălţimile. Am apucat armăsarii de dârlogi şi am început să urcăm. Eu mergeam în urmă. Am trecut prin pădure şi am ajuns în luminişul în care se aflau mormintele lui Inciu-Ciuna şi Nşo-ci.

– Ha! Am ajuns tocmai unde trebuie! a exclamat Gates. Vedeţi? Acelea sunt mormintele! Acum nu mai trebuie decât să vină domnul Santer.

Ne aflam, într-adevăr, înaintea celor două morminte. Mormântul lui Inciu-Ciuna o piramidă mare, formată din mai multe straturi de bolovani, piramidă în interiorul căreia îşi dormea somnul veşnic marele şef de trib, călare pe armăsarul său, purtând leacurile la gât şi având asupra sa toate armele, în afara puştii bătute cu ţinte de argint. Lângă această piramidă mare se găsea una mai mică, clădită în jurul unui copac, de care era sprijinit trupul lipsit de viaţă al lui Nşo-ci.

Fusesem de multe ori la aceste morminte împreună cu Winnetou şi iată că acum veneam la acest loc sfânt fără el. Apaşul mai trecuse pe aici şi în lipsa mea. Oare ce va fi gândit? La două lucruri cu siguranţă: la Santer şi la răzbunare!

Winnetou nu izbutise să-l prindă şi să-l pedepsească pe ucigaş. Acum eu aşteptam venirea ucigaşului. Dacă eu eram executorul testamentar al bunului meu prieten, oare nu se cuvenea să-l pedepsesc pe Santer? Oare nu fusesem şi eu stăpânit de dorinţa fierbinte de a-l pedepsi pe ucigaş? Oare nu aş fi făcut un păcat faţă de Inciu-Ciuna, Nşo-ci şi Winnetou, dacă asasinul mi-ar fi căzut înmână şi eu l-aş fi cruţat? Mi-am adus aminte de cuvintele rostite de fratele meu de cruce: „Sharlih, eu cred în Mântuitor! Winnetou este creştin. Rămâi cu

bine”. Eram adâncit în gânduri, dar Gates m-a trezit la realitate, întrebându-mă:

– Ce tot staţi şi vă holbaţi la mormintele astea? Aţi văzut cumva fantoma bătrânului indian sau spiritul fiică-sii şi v-aţi speriat? Vai, vai! Dacă acu, în plină zi sunteţi mort de frică, stau şi mă întreb ce-o să faceţi pe înserat şi în timpul nopţii!

Nu am răspuns nimic. Am descălecat, am luat şaua de pe cal şi, conform obiceiului meu, am cercetat împrejurimile. Când m-am întors, cei trei se aşezaseră lângă mormântul lui Inciu-Ciuna, tocmai în locul în care eu ar fi trebuit să sap.

– Pe unde umblaţi? m-a întrebat Gates. V-aţi apucat să căutaţi pepite? Lăsaţi-vă păgubaş! Dacă e să căutăm aur, o vom face numai şi numai împreună, astfel încât să fie cu neputinţă ca unul dintre noi să dea peste comoara apaşilor, fără a le spune nimic celorlalţi!

Tonul pe care mi-a vorbit onorabilul domn Gates nu mi-a plăcut deloc. Este adevărat că cei trei nu ştiau cine eram, dar nu permiteam nimănui să-mi vorbească de sus. De aceea am replicat tăios:

– M-aţi întrebat pe unde am umblat doar aşa, din curiozitate, sau pentru că simţiţi nevoia să-mi daţi lecţii, domnule Gates? Şi într-un caz, şi-n celălalt vreau să vă atrag atenţia că am trecut de vârsta la care eram ţinut din scurt! Pot face ceea ce doresc şi pot umbla pe unde doresc! Se cuvine să vă spun că m-am îndepărtat doar pentru a vedea dacă ne găsim în siguranţă. Dacă sunteţi nişte oameni trăiţi în Vest, aşa cum vă pretindeţi a fi, atunci s-ar cuveni să ştiţi că un om nu trebuie să poposească nici o dată într-o pădure, înainte de a se convinge că se găseşte în siguranţă. Pentru că niciunul

dintre dumneavoastră nu a cercetat împrejurimile, m-am gândit să o fac eu. Pentru aceasta ar fi trebuit să-mi mulţumiţi, nu să-mi vorbiţi de sus, domnule Gates.

– Aşa carevasăzică! a replicat Gates. Aţi căutat urme! Şi vă pricepeţi la aşa ceva?

– Poate că da!

– Şi eu care credeam că aţi pornit în căutarea pepitelor!

– Chiar aşa prost nu sunt!

– Şi de ce ar fi vorba de o prostie?

– Pentru că nu ştiu pe unde se găseşte aurul. Aceasta o ştie doar Santer, presupunând că pe aici s-ar găsi cu adevărat aur, lucru de care mă îndoiesc. Mă mir că dumneavoastră, nişte oameni trăiţi în Vest, nu aveţi niciun fel de îndoieli!

– Cum adică? Vorbiţi limpede! Aici s-a aflat aurul apaşilor!

– Aveţi dreptate.

– Şi cine să-l fi luat?

– Winnetou!

– Aşa? Cum de v-a venit ideea asta?

– Mă întreb cum de nu v-a venit dumneavoastră această idee. După câte am auzit povestindu-se despre Winnetou, ştiu că acest apaş nu a fost doar cel mai viteaz, dar şi cel mai şiret, cel mai inteligent indian din Vest.

– Aceasta nu o ştiţi doar dumneavoastră, ci o ştie oricine.

– Atunci vă rog să binevoiţi să vă gândiţi puţin! Winnetou a venit aici împreună cu sora şi cu tatăl lui pentru a lua pepite de aur. Cei trei au fost atacaţi, şi Winnetou, un om inteligent, şi-a dat seama numaidecât

că taina comorii apaşilor fusese descoperită. Indianul şi-a dat seama că Santer are să se întoarcă aici pentru a lua aurul. Dacă dumneavoastră v-aţi fi aflat în locul lui Winnetou, ce aţi fi făcut, domnule Gates? Aţi fi lăsat aurul aici?

– La dracu'! a izbucnit Gates.

– Răspundeţi, domnule Gates!

– Hm! Asta e o idee, dar nu cred că e o idee strălucită!

– Dacă credeţi cumva că Winnetou a fost un prost, nu aveţi decât să căutaţi aur aici, dar nu-mi spuneţi mie că eu caut pepitele pe ascuns! Nu permit nimănui să spună un astfel de lucru despre mine!

– Credeţi că aici nu vom găsi aur?

– Sunt sigur de asta.

– Atunci de ce aţi mai venit cu noi?

Pentru că nu-i puteam spune lui Gates adevărul, am replicat:

– Fiindcă abia acum m-am gândit că Winnetou s-ar fi putut să ia aurul.

– Carevasăzică, până acum aţi fost la fel de prost ca şi noi! Recunosc faptul că s-ar putea ca teoria dumneavoastră să fie adevărată, numai că există şi argumente împotriva ei.

– Care ar fi aceste argumente?

– Mă voi opri doar asupra unuia dintre ele: locul în care se află aurul este greu de găsit şi de aceea Winnetou a lăsat pepitele aici. Credeţi că este exclus să am dreptate?

– Nu, nu este exclus.

– Prea bine! Aş mai putea aduce şi alte argumente prin care să combat teoria dumneavoastră, dar n-o voi

face. Să-l aşteptăm pe domnul Santer şi să vedem ce ne va spune dumnealui.

– Când credeţi că va sosi Santer aici?

– Astăzi în niciun caz. Mâine cred.

– Mâine? Nu cred! Ştiu şi eu unde se află Salt Fork. Dacă se grăbeşte, Santer poate ajunge aici poimâine. Ce facem până atunci?

– Vânăm. Doar trebuie să mâncăm, nu-i aşa?

– Hm! Credeţi că e cazul să iau parte şi eu la vânătoare?

Am pus această întrebare, sperând că vor pleca să vâneze şi mă vor lăsa singur. Speranţa mi s-a împlinit, pentru că Gates a replicat:

– Nu, nu, pentru că aţi strica totul. O să vânez eu, şi Clay mă va însoţi. Vânăm noi ceva! Dumneavoastră veţi rămâne aici cu Summer.

Gates şi Clay şi-au luat puştile şi au plecat. Oare Gates voia ca eu să fiu supravegheat tot timpul? Poate, dar pentru asta ar fi trebuit să mă considere mai şiret. Oricum, Gates avea o părere foarte proastă despre mine. Mă dispreţuia, pentru că eu nu mă pricepeam decât la capcanele mele, dar nu s-a gândit că un om care vânează folosind capcane trebuia să ştie să tragă şi cu puşca.

Gates şi Clay au umblat prin pădure toată după-amiaza şi, către seară, s-au întors cu un biet iepuraş. Din acest iepuraş trebuia să ne săturăm toţi patru. A doua zi în zori, Gates a plecat la vânătoare împreună cu Summer şi cei doi au izbutit să împuşte câţiva porumbei care erau atât de bătrâni şi aveau carnea atât de tare, încât abia dacă am putut-o mânca.

– Avem ghinion! Un ghinion nemaipomenit! a spus Gates. Nu se arată vânatul! Pur şi simplu nu se arată!

– M-aş bucura dacă ghinionul dumneavoastră s-ar putea prăji şi mânca! am spus eu. Sunt sigur că porumbeii ăştia sunt de pe vremea lui Adam. Îmi pare rău că au murit la această vârstă fragedă!

– Râdeţi de mine, domnule?

– Nu, nicidecum! Vă puteţi închipui că stomacul meu nu se osteneşte să vă ia în râs.

– Dacă-i aşa, atunci poate că veţi vâna dumneavoastră ceva mai bun!

– Prea bine! O să vă aduc o friptură bună!

– Tare sunt curios ce o să vânaţi!

– Un iepure sau un porumbel bătrân o să împuşc eu!

Mi-am luat puştile şi am plecat. L-am auzit pe Gates spunând în batjocură:

– Uite-l că pleacă cu puştile lui! O să tragă-n copaci, dar nu va fi în stare să vâneze nici măcar un şoarece!

Mai mult nu am auzit, dar aş fi făcut tare bine dacă aş mai fi tras cu urechea! Cei trei voiau să râdă de mine şi erau convinşi că mă voi întoarce cu mâna goală. Lucrul de care mi-am dat seama abia mai târziu a fost acela că Gates şi tovarăşii săi au plecat de lângă morminte, îndată ce m-am depărtat şi eu. Poate că m-aş fi putut întoarce, poate că aş fi găsit chiar atunci testamentul lui Winnetou. Poate că lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel, dar nu a fost să fie aşa!

Tovarăşii mei o luaseră spre sud atunci când vânaseră, astfel încât trebuia să mă aştept la faptul că goniseră toate animalele sălbatice. De aceea am luat-o spre nord, sperând că voi putea vâna ceva. Vedeam înaintea mea câmpia, locul în care îi adusesem pe

kiowaşi pentru ca mai târziu să-i atragem în capcană. Era ora amiezii, adică nu era un moment prielnic pentru vânătoare. Aşa se face că a trebuit să mă mulţumesc cu doi cocoşi de munte.

CAPITOLUL 9

TESTAMENTUL APAŞULUI

Când am ajuns în tabăra noastră, nu i-am găsit acolo pe Gates, Clay şi Summer. Pândeau prin tufişuri ca să vadă ce am vânat? Plecaseră ei înşişi la vânătoare? I-am strigat şi nu am primit niciun răspuns. Am cercetat repede împrejurimile şi m-am convins că plecaseră într-adevăr.

Trebuia să mă apuc de lucru cât mai repede! Folosindu-mă de cuţit, am depărtat o bucată de glie cu iarbă, cu gândul de a o pune la locul său după ce aş fi găsit testamentul lui Winnetou, astfel încât să nu se observa că săpasem.

Lucram repede şi trăgeam din când în când cu urechea pentru a-mi da seama dacă nu cumva se auzea zgomot de paşi, căci Gates şi prietenii săi puteau să apară din clipă-n clipă. Lucram cu încordare şi este de la

sine înţeles că nu puteam fi foarte atent la tot ce se petrecea în jurul meu.

Gaura pe care o făceam se mărea din ce în ce mai mult, ajungând, în cele din urmă, la adâncimea de un metru. La un moment dat, am atins o piatră cu lama cuţitului. Am dat deoparte bolovanul şi apoi am descoperit că sub acesta se afla încă unul, pe care l-am îndepărtat. Sub cele două pietre mari se găsea un soi de locaş minuscul, cu pereţi din piatră. În acest spaţiu secret nu pătrunsese nici măcar cea mai mică urmă de umezeală. Am zărit o bucată de piele groasă... testamentul fratelui meu de cruce! în clipa

următoare, am băgat preţiosul testament în buzunar şi am început să astup cu mişcări repezi gaura pe care o făcusem. Nimeni nu-şi putea da seama că săpasem în partea vestică a mormântului marii căpetenii, Inciu-Ciuna.

Nu se auzea niciun zgomot, nu se apropia nimeni, astfel încât am desfăcut bucata de piele cusută sub formă de plic. În acest plic improvizat, cusut cu intestin de cerb, am găsit mai multe foi de hârtie. Ce se cuvenea să fac? Să citesc testamentul chiar atunci, sau să-l ascund? De ce să-l fi ascuns? Dacă veneau cei trei tovarăşi ai mei, nu-şi puteau da seama ce citeam. Puteam ţine în mână o scrisoare pe care o primisem de la cineva şi pe care nu avusesem vreme să o citesc până atunci. Oricum, nu aveau niciun drept să mă întrebe ce citeam şi, dacă ar fi îndrăznit să o facă, le puteam spune orice-mi trecea prin cap. Ardeam de nerăbdare să citesc cele scrise de Winnetou. Era limpede că apaşul învăţase să scrie de la Klekih- petra, numai că nu avusese destulă vreme pentru a-şi exersa scrisul. Cunoşteam slova lui

Winnetou. Apaşul scrisese, ce-i drept rar, în carnetul pe care-l purtam tot timpul la mine. Nu avea un scris frumos, dar literele se puteau înţelege foarte bine, fiind asemănător cu acela al unui băiat de paisprezece ani, care îşi dăduse toată osteneala pentru a aşterne pe hârtie slove caligrafice.

Nu mai aveam răbdare şi am început să citesc. Da, acesta era, într-adevăr, scrisul lui Winnetou. Literele aveau toate aceeaşi dimensiune, erau pictate cu tocul! Oare de unde avusese hârtie, toc şi cerneală, unde scrisese el acest testament şi cât timp îi luase ca să aştearnă pe hârtie dorinţele ce urmau a fi respectate după moartea sa? Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi i-am şters repede şi am început să citesc:

Dragul şi bunul meu frate!

Tu trăieşti, iar Winnetou, care te iubeşte nespus de mult, este mort. Sufletul apaşului se află acum la tine. Tu îl ţii acum în mână, căci sufletul apaşului îţi vorbeşte acum prin aceste foi de hârtie. Fie ca vorbele scrise de mine să pătrundă în sufletul tău!

Tu vei afla care sunt ultimele dorinţe ale fratelui tău de cruce. Tu vei citi cuvinte multe şi nu le vei uita nicicând. Mai întâi se cuvine să-ţi spun lucrurile cele mai însemnate. Tu vei vedea mult aur şi cu acest aur vei face ceea ce îţi spune acum spiritul meu. Aurul se afla la Nugget Tsil, dar Santer, ucigaşul, a râvnit la acest aur. De aceea Winnetou a luat metalul galben şi l-a dus la Deklil-to[1]*, unde tu te-ai aflat împreună cu Winnetou cu multă, vreme în urmă. Acum îţi voi spune unde se găseşte aurul! Vei merge până la Indeltshe-tshil*[2]*. De*

---

[1] *Apa întunecată (n.a.).*
[2] *Pădurea de molizi (n.a.).*

acolo vei urca până la Tse-shosh[3] *şi vei înainta până la cascadă. Acolo vei descăleca şi te vei căţăra...*

Atât am putut citi, pentru că am auzit un glas în spatele meu:

– Bună ziua, domnule Shatterhand! încerci din greu să descifrezi o scrisoare?

M-am întors numaidecât şi mi-am dat seama că făcusem cea mai mare prostie. Lăsasem la zece paşi de mine cocoşii vânaţi şi puştile mele. Stătusem cu spatele la cărarea ce urca spre mormântul lui Inciu-Ciuna. Omul care îmi vorbise era... Santer!

În clipa următoare am dus mâna la brâu, sau mai bine spus am dus mâna în locul în care ar fi trebuit să se afle brâul meu, cu revolverele. Din păcate, în momentul în care am început să sap, am lăsat deoparte brâul şi armele.

Santer a observat gestul meu şi a spus, râzând:

– Să nu faci nici o mişcare! Să nu îndrăzneşti, că te ucid! Vorbesc serios!

L-am privit pe Santer în ochi şi mi-am dat seama numaidecât că netrebnicul ar fi fost în stare să mă împuşte fără a clipi măcar. Mi-am recăpătat însă sângele rece şi l-am privit liniştit.

– În sfârşit, viaţa dumitale se află în mâinile mele! a continuat ucigaşul. Vezi că degetul meu se află pe trăgaci? Nu trebuie să fac decât o mişcare şi-ţi trimit un glonţ în cap! Dacă mişti, te trimit în iad! Nu te-ai fi aşteptat să ajung deja aici, nu?

– Nu, nu m-aş fi aşteptat, am replicat eu.

– Ai crezut că voi sosi abia mâine pe înserat. Ei, uite că te-ai înşelat!

---

[3] *Stânca ursului (n.a.).*

Hm! Nemernicul aflase şi asta! Era limpede că vorbise cu tovarăşii mei. Dar unde se aflau, oare? Dacă s-ar fi aflat lângă mine, aş fi fost şi mai liniştit. Gates, Clay şi Summer nu erau nişte ucigaşi. Ştiam foarte bine acest lucru. Poate că netrebnicului i-ar fi fost greu să mă ucidă sub ochii celor trei, dar eram singur cu el şi am încercat să-mi păstrez calmul.

– Am vrut să ajung la Salt Fork, a spus Santer. Am vrut să ajung acolo pentru a-i spune lui Tangua că potaia aia de Winnetou a murit, dar în drum m-am întâlnit cu o ceată de kiowaşi. Le-am spus lor totul. Nu mai avea rost să bat drumul până la Salt Fork şi de aceea am ajuns aici mai devreme. M-am întâlnit apoi cu Gates şi mi-a spus că a adus cu sine pe un anume Jones. Gates mi-a mai spus că domnul Jones ar avea două puşti, una veche şi foarte mare şi una mică. Am intrat la bănuieli, i-am cerut lui Gates să mi-l descrie pe domnul Jones şi astfel mi-am dat seama că era vorba despre dumneata. Domnul Jones făcuse pe prostul şi purta haine croite din pânză albastră, dar acest domn Jones nu putea fi decât Old Shatterhand. Am venit tiptil până aici şi te-am pândit. Am văzut cum ai săpat la mormânt şi ai dat la iveală nişte hârtii. Ei, spune-mi şi mie ce-i cu hârtiile alea?

– Sunt nişte măsuri pe care le-a luat un croitor, am replicat eu.

– Să nu crezi cumva că poţi face glume cu mine! Ce sunt hârtiile alea?

– Aşa cum am mai spus, sunt nişte măsuri pe care le-a luat un croitor. Vino să le vezi!

– Nici prin gând nu-mi trece! Mai întâi trebuie să mă asigur că nu poţi face nici o mişcare! Ce cauţi în

Mugwort Hills, adică în munţii pe care Winnetou îi numea Nugget Tsil?

– Caut comori.

– Aha! Mă gândeam eu!

– Dar din păcate nu găsesc decât însemnări pe care şi le fac croitorii.

– O să mă uit eu la hârtiile alea! Pe dumneata te poartă dracu' tocmai prin locurile pe unde nu ar trebui să te afli! De data asta diavolul a făcut o treabă bună! S-a zis cu dumneata!

– Sau poate cu dumneata! Unul dintre noi doi trebuie să moară! Ăsta-i lucru sigur!

– Potaie obraznică! a izbucnit Santer. Faci parte dintre acele animale care mai mârâie şi-n clipa morţii, dar nu-ţi mai foloseşte la nimic dacă latri! Oasele îngropate aici le vom lua noi!

– Luaţi-le! Din partea mea n-aveţi decât să începeţi să le şi roadeţi!

– Nu mă lua peste picior! Poate că aici nu se mai află aur, dar hârtiile pe care le ţii în mână ne vor conduce cu siguranţă la comoara apaşilor!

– Încearcă să-mi iei aceste hârtii!

– Le voi lua, nu avea nici o grijă! Ţine minte: dacă faci o mişcare greşită, sau dacă nu-mi dai ascultare, trag! Poate că pe altul nu l-aş fi împuşcat, ci m-aş fi mulţumit doar să-l ameninţ. Dumneata însă eşti cel mai primejdios dintre netrebnicii pe care i-am întâlnit vreodată!

– Asta ştiu eu prea bine.

– Bine că eşti de părerea mea!

Santer a întors capul într-o parte şi a spus:

– Veniţi încoace şi legaţi-l!

Gates, Clay şi Summer, care se ascunseseră după nişte copaci, au ieşit la iveală şi s-au îndreptat spre mine. Gates a încercat chiar să se scuze, spunând, în timp ce scotea o curea din buzunar:

– Domnule, am aflat cu uimire că sunteţi Old Shatterhand. De ce ne-aţi minţit? Aţi vrut să ne trageţi pe sfoară şi acum trebuie să vă legăm! Să nu vă opuneţi cumva! Domnul Santer o să tragă! De asta puteţi să fiţi sigur!

– Nu mai vorbiţi atâta! a strigat Santer. Lasă hârtiile deoparte, domnule Shatterhand!

Era sigur că mă aflam în mâinile lui, dar eu ştiam acum că Santer era al meu! Trebuia doar să mă folosesc din plin de situaţia în care mă găseam. Vrând să-mi lege mâinile, Gates s-a aşezat între mine şi Santer.

Netrebnicul a strigat:

– Nu staţi acolo, domnule Gates! V-aţi aşezat între mine şi el! Dacă trebuie să trag, o să...

Mai mult nu a apucat să spună, pentru că l-am apucat pe Gates de brâu, l-am ridicat de la pământ şi l-am aruncat spre Santer. Răufăcătorul a vrut să se ferească, dar era prea târziu. Gates a căzut peste Santer şi banditul s-a prăbuşit la pământ, scăpând arma din mâini. M-am aruncat numaidecât asupra netrebnicului şi l-am lovit cu pumnul în tâmplă. Santer a leşinat imediat. I-am smuls banditului revolverul de la brâu şi le-am spus celor trei tovarăşi ai lui Santer:

– V-am dovedit acum că eu sunt Old Shatterhand! Aţi vrut să mă luaţi ostatic! Lăsaţi armele deoparte că, dacă nu, trag. Nu glumesc! Aşezaţi-vă lângă mormântul fiicei căpeteniei!

„Vânătorii trăiţi în Vest” mi-au dat ascultare numaidecât.

– Staţi nemişcaţi! Daţi-mi ascultare şi nu veţi păţi nimic, pentru că aţi fost atraşi într-o capcană! Dacă nu-mi daţi ascultare sau încercaţi să fugiţi, veţi muri pe loc!

– Groaznic! Cumplit! a exclamat Gates. Am zburat prin aer de parcă aş fi fost o bilă! Cred că mi-am rupt ceva!

– Asta-i numai vina dumneavoastră! am replicat eu, tăios. De acum încolo se cuvine să aveţi mai mare grijă cu cine intraţi în cârdăşie. De unde aţi avut cureaua pe care aţi vrut s-o folosiţi pentru a mă lega?

– De la domnul Santer.

– Şi mai aveţi astfel de curele?

– Da!

– Daţi-le-ncoace!

Gates a scos imediat curelele pe care le mai avea prin buzunare şi mi le-a dat. L-am legat pe Santer şi apoi am spus satisfăcut:

– Aşa! Să vă leg şi pe dumneavoastră, domnule Gates?

– Nu, nu mulţumesc! a replicat Gates. Mie-mi ajunge! O să stau liniştit aici, cât veţi vrea!

– Bine faceţi, pentru că vedeţi că nu ştiu de glumă!

– Mulţumesc, a spus Gates. Am aflat eu cum sunt glumele dumneavoastră! Şi noi care credeam că sunteţi un om oarecare, un om care se pricepe doar la capcanele lui!

– Aţi uitat că un om care se pricepe doar la capcanele lui, cum spuneţi dumneavoastră, trebuie să ştie multe în afară de cele legate de capcane. Aţi vânat ceva?'*

– Nimic!

– Ia uitaţi-vă la cei doi cocoşi de munte pe care i-am vânat eu. Dacă vă purtaţi aşa cum se cuvine, vom împărţi carnea păsărilor. O să vă convingeţi că v-aţi înşelat în privinţa lui Santer. Santer este un nemernic. Uitaţi că-şi revine.

Santer a deschis ochii, m-a privit mai întâi pe mine, apoi s-a uitat la Gates, Clay şi Summer şi, în cele din urmă, a exclamat:

– Ce? Ce-i asta? Sunt... legat!

– Da, eşti legat, domnule Santer! am spus eu, zâmbind. S-a întors roata!

– Câine! a urlat netrebnicul.

– Taci, i-am spus eu, nu faci decât să-ţi îngreunezi situaţia!

– Să te ia dracu', nemernicule!

După ce a ţipat la mine, Santer i-a privit pe cei trei „viteji” şi i-a întrebat:

– Aţi ciripit ceva?

– Nu! l-a asigurat Gates. *

– Nici nu v-aş fi sfătuit! a replicat Santer, ameninţător.

– Despre ce este vorba? Ce nu trebuie să spună? am întrebat eu.

– Nimic! a replicat netrebnicul, tăios.

– Haide, vorbeşte, că, de nu, îţi dezleg eu limba! i-am spus lui Santer. Dă-i drumul!

– E vorba despre aur, a spus Santer, supărat.

– Cum adică despre aur? am întrebat eu.

– Da, despre locul în care cred că este ascuns aurul. Le-am spus unde cred că s-ar afla comoara apaşilor şi credeam că au vorbit despre asta.

– Aşa e? l-am întrebat eu pe Gates.

– Da, a răspuns omul.

– Santer nu v-a mai spus nimic altceva?

– Nimic.

– Să nu umblaţi cu minciuni! Vă spun doar că, minţindu-mă, nu îmi faceţi rău mie, ci vouă înşivă!

Gates a ezitat câteva clipe şi apoi a spus:

– Puteţi să mă credeţi, domnule! Domnul Santer nu a vorbit cu noi decât despre aur.

– Nu vă cred şi vă mai spun încă o dată că veţi avea probleme! Vă rog să-mi spuneţi adevărul, domnule Gates! Santer a vorbit cu dumneavoastră despre kiowaşi, când v-a întâlnit în vale?

– Da.

– Era singur?

– Da.

– I-a întâlnit, într-adevăr, pe kiowaşi?

– Da.

– Şi nu a mai mers până la Salt Fork?

– Nu.

– Santer a întâlnit o ceată numeroasă de kiowaşi?

– Da, erau şaizeci de războinici.

– Cine se găsea în fruntea lor?

– Pida, fiul lui Tangua.

– Unde sunt kiowaşii acum?

– Sunt în satul lor.

– Mi-aţi spus adevărul?

– Da.

– Prea bine, domnule Gates! Fiecare doarme cum îşi aşterne. De m-aţi minţit, aveţi să regretaţi mai târziu. În ceea ce priveşte aurul, aţi venit degeaba până aici. Nu veţi găsi nici măcar un gram de aur.

Spunând acestea, am luat testamentul lui Winnetou şi l-am aşezat cu grijă în învelişul din piele în care se aflase.

– Cred că domnul Santer ştie mai bine unde se găseşte aurul, în orice caz, mai bine decât dumneavoastră, mi-a spus Gates.

– Nu ştie nimic! am spus eu, tăios.

– Atunci poate ştiţi dumneavoastră? m-a întrebat Gates.

– Poate că ştiu!

– Spuneţi-ne şi nouă unde se află!

– Asta îmi este interzis!

– Poftim! a izbucnit Gates. Dumneavoastră nu vreţi să împărţiţi aurul cu noi! Nu sunteţi un om adevărat, care împarte totul cu tovarăşii săi!

– Aurul nu vă aparţine! am replicat eu, hotărât.

– Dar ar fi putut să ne aparţină, pentru că domnul Santer ne-ar fi dat şi nouă.

– Acest domn care este acum ostaticul meu? am întrebat eu.

– Ce puteţi să-i faceţi? m-a întrebat Gates. Domnul Santer îşi va redobândi libertatea.

– Cred mai curând că va fi pedepsit pentru faptele sale.

La auzul acestor cuvinte, Santer a izbucnit în râs. M-am întors spre el, spunând:

– Mai târziu o să vă piară pofta de râs! Ce credeţi că am să vă fac eu acum?

– Nimic! a replicat ucigaşul, zâmbind.

– Cine mă poate opri să vă trag un glonţ în cap?

– Chiar dumneata însuţi! Se ştie bine că Old Shatterhand nu ucide oameni!

– Aşa este, nu-mi place să ucid oameni, numai că dumneata meriţi să mori. Dacă te-aş fi întâlnit în urmă cu numai câteva săptămâni, te-aş fi împuşcat cu siguranţă. Între timp, lucrurile s-au mai schimbat. Winnetou a murit. El a murit crezând în Mântuitor. Când a închis ochii, era creştin. Răzbunarea trebuie să fie îngropată odată cu apaşul.

– Lăsaţi deoparte vorbele astea meşteşugite! a strigat Santer. Old Shatterhand nu îndrăzneşte să ucidă! Asta este de fapt! Despre asta-i vorba!

Santer era de-a dreptul obraznic, numai că am pus obrăznicia sa pe seama furiei de care era cuprins, aşa încât i-am spus:

– Insultă-mă! Un om ca dumneata nu mă poate înfuria. Am spus că răzbunarea trebuie să fie îngropată odată cu Winnetou, numai că între răzbunare şi pedeapsă este o mare deosebire. Creştinii nu trebuie să fie răzbunători, dar se cuvine să-i pedepsească pe răufăcători. Fiecare păcat trebuie să fie ispăşit. Nu am să mă răzbun pe dumneata, dar am să te pedepsesc.

– Ah! N-aveţi decât să-i spuneţi cum vreţi! Pentru mine-i acelaşi lucru, dacă vorbeşti despre răzbunare sau pedeapsă. Mă faci să râd! Spui că nu vrei să te răzbuni pe mine, dar zici că o să mă pedepseşti! Cred că ai să mă omori. O crimă rămâne o crimă, orice-ai face. Nu te mai împăuna atât cu faptul că ai fi creştin!

Nu mi-am ieşit din fire, ci am spus liniştit:

– Te înşeli. Nici nu-mi trece prin cap să-ţi iau viaţa. Te voi duce la cel mai apropiat fort şi acolo te voi da pe mâna judecătorului.

– Asta ai de gând să faci?

– Bineînţeles.

– Şi cum vrei să duci toate astea la bun sfârşit?

– Asta-i treaba mea!

– Ba e şi treaba mea, pentru că eu sunt cel pe care vrei să-l iei ostatic. Cred că totul se va petrece pe dos, adică eu te voi lua ostatic pe dumneata şi, pentru că eu nu sunt un bun creştin, am să mă răzbun. Da! Răzbunarea mea! Ia uite-o că vine! Vine! Vine!

Santer era bucuros şi bucuria lui era întemeiată, pentru că am auzit numaidecât nişte urlete înfiorătoare şi am văzut apărând mai mulţi războinici indieni, vopsiţi în culorile războiului. Erau kiowaşi. Indienii m-au înconjurat numaidecât. Gates mă minţise! Santer întâlnise o ceată de kiowaşi pe drumul către Salt Fork. Le spusese războinicilor că Winnetou a murit şi îi adusese cu el la Nugget Tsil. Kiowaşii îl urmaseră bucuroşi. Fratele meu de cruce încetase din viaţă şi duşmanii lui voiau neapărat să se bucure de acest eveniment. Unde puteau sărbători mai bine moartea lui Winnetou decât la mormintele tatălui şi surorii sale? Pe lângă toate acestea, kiowaşii aveau acum şi satisfacţia de a mă prinde pe mine, fratele de cruce al lui Winnetou.

În primul moment, am vrut să mă apăr şi am scos revolverul, dar l-am pus din nou la brâu, când m-am văzut înconjurat de şaizeci de războinici. Nu puteam să fug şi nu avea niciun rost să încerc să mă apăr. I-am respins pe indienii care voiau să pună mâna pe mine şi am spus:

– Old Shatterhand va fi de bunăvoie ostaticul războinicilor kiowaşi! Căpetenia Pida se află aici?

Pida se afla lângă un copac şi privea la războinicii săi.

– De bunăvoie? a întrebat Santer, batjocoritor. Acest om care-şi zice Old Shatterhand se predă de bunăvoie duşmanului? îmi vine să râd! Old Shatterhand nu se predă de bunăvoie. El este nevoit să se predea, fiindcă altfel va fi ucis! Pe el!

Santer îi îndemna pe kiowaşi să mă atace, dar nu se apropia de mine. Indienii s-au năpustit asupra mea, dar nu au pus mâna pe arme, fiindcă voiau să mă prindă viu. M-am apărat cum am putut. Am doborât la pământ câţiva kiowaşi, dar erau prea numeroşi şi m-au dovedit.

Deodată, s-a auzit glasul lui Pida:

– Staţi pe loc! Lăsaţi-l în pace pe Old Shatterhand! Old Shatterhand a spus că este ostaticul meu!

Indienii s-au dat câţiva paşi înapoi, dar Santer a strigat, furios:

– De ce să fie cruţat? Merită să fie bătut de războinicii kiowaşi! Pe el! Pe el, vă poruncesc!

Pida s-a apropiat numaidecât de Santer şi l-a întrebat:

– Tu să porunceşti? Oare nu ştii cine este căpetenia acestor războinici?

– Tu eşti căpetenia lor! a răspuns netrebnicul.

– Şi tu cine eşti? a întrebat tânărul şef de trib.

– Prietenul kiowaşilor. Sunt prietenul kiowaşilor şi vitejii războinici kiowaşi trebuie să ţină seama de dorinţa prietenului lor!

– Tu eşti prietenul kiowaşilor? Cine ţi-a spus asta? a întrebat Pida.

– Tatăl tău!

– Nu e adevărat. Tangua, marea căpetenie a kiowaşilor, nu a rostit nici o dată cuvântul „prieten” atunci când a vorbit cu tine sau despre tine.

Cât a avut loc acest schimb de replici, poate că aş fi izbutit să fug, pentru că războinicii erau atenţi la Santer şi la Pida, numai că aceasta ar fi însemnat să nu-mi pot lua puştile.

Pida s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

– Old Shatterhand vrea să fie ostaticul meu?

– Da, am răspuns eu.

– Ne va da el tot ce are asupra sa?

– Da.

– Şi se va lăsa legat?

– Da.

– Atunci dă-mi armele tale!

Într-un fel mă bucura faptul că tânărul şef de trib îmi cerea armele. Aceasta însemna că se temea de mine. I-am dat lui Pida revolverele şi cuţitul. Santer a luat carabina Henry şi doborâtorul de urşi. Tânăra căpetenie l-a văzut şi l-a şi l-a întrebat:

– Cu ce drept pui tu mâna pe armele lui Old Shatterhand? Pune-le jos!

– Nici prin cap nu-mi trece! a replicat ucigaşul. Aceste arme sunt ale mele!

– Acele arme i-au aparţinut lui Old Shatterhand. Old Shatterhand este ostaticul meu. Toate armele lui Old Shatterhand sunt ale mele!

– Cui se cuvine oare să-i mulţumeşti pentru faptul că Old Shatterhand se află acum în mâinile tale? Mie! Mie se cuvine să-mi mulţumeşti! Când ai venit tu cu războinicii tăi, Old Shatterhand era deja ostaticul meu. Old Shatterhand este şi acum ostaticul meu. Nu am de gând să-ţi dau ţie vestitele sale puşti!

Pida a ridicat mâna ameninţător şi a spus:

– Pune armele jos! Acum!

– Nu! a replicat Santer.

– Luaţi-i armele! le-a porunci şeful de trib războinicilor săi.

– Vreţi să puneţi mâna pe mine? a întrebat Santer, indignat, vrând să se apere.

– Luaţi-i armele! a repetat tânărul şef de trib.

Când a văzut că războinicii s-au năpustit asupra lui, Santer a aruncat puştile mele, strigând:

– Iată-le! Le-am aruncat! Dar tot ale mele vor fi! Mă voi plânge lui Tangua!

– N-ai decât s-o faci! i-a spus Pida, cu adânc dispreţ.

Cele două puşti i-au fost aduse tinerei căpetenii, iar eu m-am văzut nevoit să întind mâinile, pentru a fi legat. Santer s-a apropiat şi a spus, scrâşnind din dinţi:

– N-ai decât să păstrezi dracului puştile alea, dar tot ce mai are ostaticul asupra sa îmi aparţine! Mai ales asta!

Spunând acestea, nemernicul a băgat mâna în buzunarul în care pusesem testamentul lui Winnetou.

– Înapoi! am strigat eu, şi netrebnicul s-a retras speriat doi paşi.

A rămas nemişcat preţ de câteva clipe, dar apoi şi-a venit în fireşi a strigat:

– La dracu'! Ia uite, domnule! Omul ăsta e ostatic şi mai îndrăzneşte să mă ameninţe!

Santer s-a îndreptat din nou spre mine, pentru a lua din buzunarul meu testamentul lui Winnetou.

Mi-am desprins numaidecât mâinile din cele ale războinicului ce voia să mă lege, l-am apucat pe Santer cu stânga de gât, iar cu dreapta l-am lovit în tâmplă. Netrebnicul a căzut numaidecât la pământ.

– Uff! Uff! Uff! au exclamat kiowaşii, cuprinşi de admiraţie.

– Legaţi-l! a strigat Pida. Întorcându-se apoi spre mine, tânărul şef de trib a spus: Old Shatterhand îşi merită numele pe care-l poartă! Ce vrea Santer de la tine?

– O hârtie care vorbeşte.

– Santer vorbea de o comoară!

– Santer nu ştie ce vorbeşte! Spune-mi, sunt ostaticul lui Santer, sau ostaticul tău?

– Eşti ostaticul meu!

– Atunci de ce îl laşi pe Santer să fure ceea ce îmi aparţine?

– Războinicii kiowaşi vor doar armele tale!

– Şi se cuvine ca hârtia care vorbeşte să ajungă în mâinile lui Santer? Oare un ostatic al lui Pida nu se află sub ocrotirea căpeteniei kiowaşe? Orice netrebnic poate umbla după cum pofteşte prin buzunarele unui ostatic al lui Pida? M-am predat şi prin aceasta ţi-am arătat că te respect ca războinic şi ca şef de trib. Vrei să dai uitării faptul că eu l-aş putea doborî pe Santer, chiar dacă m-aş mulţumi să-l lovesc doar cu picioarele?

Indianul îşi respectă duşmanul şi preţuieşte curajul şi mândria acestuia. Când îl luasem ostatic pe tânărul Pida pentru a-l salva pe Sam Hawkens, mă purtasem bine cu tânărul şef de trib. Pida nu uitase acest lucru şi nu uitase pe cine are înaintea sa. Indianul a privit în ochii mei şi mi-am dat seama că în privirea lui Pida nuexista nici cea mai mică urmă de duşmănie. După ce a tăcut preţ de câteva clipe, tânărul şef de trib a spus:

– Old Shatterhand este cel mai viteaz dintre vânătorii albi. În schimb, netrebnicul pe care Old

Shatterhand l-a doborât la pământ are două limbi şi fiecare dintre aceste limbi spune altceva. Santer are două feţe pe care le schimbă după placul său. Santer nu va umbla în buzunarele lui Old Shatterhand!

– Îţi mulţumesc! Meriţi să fii căpetenie a kiowaşilor. Tu vei fi cândva unul dintre cei mai vestiţi oameni ai tribului tău. Un războinic adevărat îşi ucide duşmanul, dar nu-l umileşte.

Mi-am dat seama numaidecât că îl măgulisem pe tânărul şef de trib, căci Pida m-a privit cu părere de rău, zicând:

– Da, un războinic adevărat îşi ucide duşmanul! Old Shatterhand va muri. El va muri la stâlpul caznelor!

– Da, am replicat eu. Da, mă puteţi supune la chinuri şi mă puteţi ucide! Nu mă veţi auzi nici măcar suspinând, dar pe nemernicul de Santer ţineţi-l departe de mine!

Un războinic mi-a legat mâinile. După aceea am fost nevoit să mă întind la pământ, astfel încât acesta să-mi lege şi picioarele. Între timp Santer şi-a revenit, s-a ridicat de la pământ, s-a îndreptat spre mine şi a urlat, lovindu-mă cu piciorul:

– Nemernicule! Ai îndrăznit să mă loveşti! O să mi-o plăteşti! O să te sugrum!

A îngenuncheat şi a vrut să mă apuce de gât, dar Pida s-a apropiat de el şi a strigat:

– Nu te atinge de ostatic! Nu-ţi dau voie să-i faci niciun rău!

– Nu-mi pasă dacă-mi dai voie sau nu! a replicat Santer, tăios. Old Shatterhand este duşmanul meu de moarte. El a îndrăznit să mă lovească şi pentru asta va afla ce...

Santer nu a putut să-şi ducă gândul la bun sfârşit, pentru că am tras genunchii la piept şi l-am lovit cu picioarele. Nemernicul a căzut la pământ şi a început să urle ca o fiară. Ar fi vrut să se ridice repede, dar n-a putut, pentru că îl dureau oasele. A izbutit totuşi să se scoale şi a scos revolverul, strigând:

– Nemernicule, ţi-a sosit ceasul! Te trimit în iad, acolo unde-ţi este locul!

Santer a tras, dar nu m-a nimerit, fiindcă unul dintre kiowaşi l-a apucat de mână.

– Ce mă apuci de mână? a urlat Santer. Pot să fac ce vreau cu nemernicul ăsta!

– Nu, nu poţi să faci ce vrei! i-a spus Pida, ameninţător. Old Shatterhand este ostaticul meu! Numai eu am dreptul să-l ating. Numai eu am dreptul să-i iau viaţa!

– Dar eu i-am jurat răzbunare!

– Asta nu-l priveşte pe Pida! Tu ai făcut câteva lucruri pentru tatăl meu, marele şef de trib al kiowaşilor. Pentru asta părintele meu îţi îngăduie să trăieşti alături de noi, dar numai atât! Nu te mai umfla în pene! Dacă îndrăzneşti să te atingi de Old Shatterhand, te voi ucide cu mâna mea!

– Ce se va întâmpla cu Old Shatterhand? a întrebat Santer, speriat.

– Ne vom aşeza la sfat şi vom hotărî aceasta.

– De ce trebuie să vă mai sfătuiţi? E limpede ce trebuie să faceţi!

– Şi ce ar trebui să facem?

– Să-l omorâţi!

– Vom face şi asta.

– Dar când? Aţi venit aici pentru a sărbători moartea lui Winnetou, care a fost duşmanul vostru de moarte. Oare ce ar fi mai frumos pentru voi decât să-l supuneţi la cazne chiar aici pe Old Shatterhand, care a fost cel mai bun prieten al lui Winnetou?

– Nu ne este îngăduit să facem asta! a replicat Pida.

– Nu vă este îngăduit? a izbucnit Santer. De ce?

– Pentru că trebuie să-l ducem în satul nostru.

– În satul vostru? Pentru ce?

– Trebuie să-l ducem la părintele meu. Old Shatterhand i-a zdrobit lui Tangua amândoi genunchii. De aceea viaţa lui Old Shatterhand trebuie să se afle în mâinile lui Tangua. Numai Tangua va hotărî cum şi când va muri Old Shatterhand.

– Prostii! a strigat Santer. Asta este o prostie cum nu mi-a fost dat să aud alta mai mare!

– Taci! Pida, tânărul şef de trib, nu face prostii!

– Dar asta este o prostie! Oare nu ştii de câte ori a fost luat ostatic acest Old Shatterhand? Nu ai auzit de câte ori a izbutit să scape din mâinile duşmanilor săi? Dacă nu-l ucideţi pe loc, ci îl duceţi undeva, departe, va izbuti să vă scape!

– Nu va scăpa. Ne vom purta cu el aşa cum se cuvine să te porţi cu un războinic vestit. Vom fi cu băgare de seamă şi Old Shatterhand nu va izbuti să scape.

– La dracu'! Auzi colo! Vă veţi purta cu el aşa cum se cuvine să te porţi cu un războinic vestit! Hm! Nu vreţi să-i împletiţi coroniţe de flori? Nu vreţi să-i împodobiţi pieptul cu decoraţii?

– Pida nu ştie ce sunt acelea „decoraţii”, dar el ştie prea bine că ne vom purta faţă de Oid Shatterhand cu

totul altfel decât ne-am purta cu tine dacă tu ai fi ostaticul nostru!

– Bine, bine! Acum ştiu cum stau lucrurile! Am şi eu drepturi asupra acestui ostatic. De dragul vostru l-am lăsat în viaţă, dar acum lucrurile stau altfel. Dacă voi vreţi să vă purtaţi cu el aşa cum se cuvine să te porţi cu un războinic vestit, atunci voi avea eu grijă ca stimabilul Old Shatterhand să nu aibă o viaţă uşoară! Pe voi vă poate duce de nas! Vouă vă poate scăpa, dar eu voi fi cu ochii pe el! Voi avea grijă să plătească pentru faptele sale cu vârf şi îndesat. Dacă vreţi să-l duceţi în satul vostru, vă voi însoţi şi eu!

– Pida nu te poate împiedica să vii cu noi, dar el îţi mai spune o dată: dacă îndrăzneşti să te atingi de Old Shatterhand, Pida te va ucide cu mâna sa! Şi acum ne vom aşeza la sfat!

– Nu mai e nevoie de niciun sfat! a izbucnit Santer. Vă spun eu ce se va întâmpla!

– Santer nu se va aşeza la sfat împreună cu noi! a spus Pida, sec. Santer nu se numără printre războinicii noştri!

Pida s-a depărtat, i-a ales pe cei mai vârstnici dintre războinicii săi şi s-a aşezat la sfat împreună cu ei. Ceilalţi kiowaşi s-au instalat în jurul meu şi au început să vorbească între ei în şoaptă, astfel încât eu să nu aud ce-şi spuneau. Erau cu toţii mândri că îl prinseseră pe Old Shatterhand. Faptul că aveau să mă spună la cazne şi că mă vor vedea murind era pentru ei o mare cinste pentru care indienii din alte triburi aveau să-i invidieze cu siguranţă.

M-am prefăcut că nu sunt atent la ei, dar i-am privit pe toţi pe rând. Pe feţele lor nu se citea nicidecum ura.

Pe vremea când nu mă bucuram de faimă şi când îi zdrobisem lui Tangua amândoi genunchii, făcând din el un infirm, kiowaşii mă urau. Acum, însă, ura nemărginită se mai stinsese, se mai domolise odată cu trecerea anilor. Umblasem mult prin Vest, devenisem vestit şi dovedisem de atâtea ori că viaţa unui războinic roşu preţuia pentru mine la fel de mult ca viaţa oricărui alb. Poate că numai Tangua mă mai ura cu patimă, pentru că eu eram cel care-i zdrobise genunchii. Marele şef de trib nu recunoştea că el însuşi era vinovat pentru ceea ce îndura.

Faptul că îl luasem ostatic pe tânărul Pida şi mă purtasem bine cu el conta acum foarte mult pentru mine. Nu mai eram pentru kiowaşi doar vestitul Old Shatterhand, doar albul care îi zdrobise genunchii lui Tangua. Îmi dădeam bine seama de toate acestea. Kiowaşii adunaţi la sfat mă priveau din când în când, iar în ochii lor se citea respectul. Chiar dacă mă respectau, kiowaşii nu aveau să mă cruţe. Ştiam foarte bine acest lucru şi nu-mi făceam iluzii deşarte. Poate că pe un altul l-ar fi eliberat, dar nu şi pe mine. Mulţi indieni din alte triburi aveau să-i invidieze pe kiowaşi pentru faptul că izbutiseră să-l ia ostatic pe Old Shatterhand. Mă aştepta moartea, moartea la stâlpul caznelor, şi kiowaşii erau nerăbdători precum un spectator care intră într-o sală pentru a vedea pentru prima dată o anumită piesă de teatru sau un anumit concert. Kiowaşii erau curioşi să vadă cum avea să îndure vestitul Old Shatterhand chinurile la care avea să fie supus.

Deşi poate să pară ciudat, trebuie să arăt că nu mă temeam. Nu-mi făceam niciun fel de griji cu privire la soarta mea. Câte primejdii nu înfruntasem! Nu mă

gândeam la moarte, nu mă gândeam să renunţ la orice speranţă. Omul este dator să spere, dar este dator şi să facă tot ceea ce-i stă-n putere pentru ca speranţele sale să devină realitate.

Santer se aşezase lângă Gates, Clay şi Summer şi le vorbea acestora, încercând parcă să-i convingă în legătură cu un anumit lucru. Bănuiam despre ce era vorba. Gates, Clay şi Summer auziseră cu siguranţă de Old Shatterhand. Aflaseră, desigur, că Old Shatterhand nu era vreun nemernic şi purtarea lui Santer faţă demine făcuse o impresie proastă asupra lor. Probabil că cei trei aveau şi remuşcări. Nu-mi spuseseră că Santer îi adusese cu sine pe războinicii lui Pida şi, de fapt, ei erau vinovaţi pentru faptul că eram acum ostaticul indienilor. Santer îşi dădea silinţa de a-i convinge pe tovarăşii săi că remuşcările nu-şi aveau rostul.

Sfatul kiowaşilor nu a durat foarte mult. I-am văzut ridicându-se în picioare pe războinicii vârstnici care stătuseră alături de Pida, iar şeful de trib le-a spus oamenilor săi:

– Războinicii kiowaşi nu vor rămâne aici. Ei vor pleca spre satul lor, după ce vor fi mâncat. Războinicii kiowaşi să mănânce şi să se pregătească de plecare!

Mă aşteptasem la o asemenea hotărâre. Ceea ce m-a uimit a fost faptul că Santer a sărit de la locul său şi s-a îndreptat spre Pida, zicând:

– Vreţi să plecaţi? Bine, dar hotărâsem că veţi rămâne aici câteva zile!

– Hotărârile luate mai pot fi schimbate! a răspuns Pida, scurt.

– Voiaţi să sărbătoriţi moartea lui Winnetou!

– O vom sărbători mai târziu!

– Când?

– Tangua ne va spune aceasta.

– De ce vreţi să plecaţi atât de repede de-aici?

– Pida nu trebuie să-ţi dea socoteală, dar el va răspunde la această întrebare, astfel încât răspunsul să fie auzit şi de Old Shatterhand.

Pida s-a întors cu totul spre mine şi a spus:

– Când am venit în acest loc pentru a sărbători moartea lui Winnetou, noi nu bănuiam că vom avea bucuria de a-l lua ostatic pe Old Shatterhand, prietenul şi fratele de cruce al apaşului. Acest lucru aduce pentru noi şi mai multă bucurie. Winnetou a fost duşmanul nostru, dar el a fost în acelaşi timp un războinic roşu. Old Shatterhand este şi el duşmanul nostru, numai că e alb. Moartea lui va aduce multă bucurie printre copiii şi femeile ce se află în satul nostru. Toţi kiowaşii vor sărbători atât moartea lui Winnetou, cât şi sfârşitul lui Old Shatterhand. Alături de mine se află doar câţiva războinici, iar eu nu sunt destul de vârstnic pentru a hotărî în ce feltrebuie să moară Old Shatterhand. Pentru a se hotărî când şi cum va muri Old Shatterhand, este nevoie să se adune întreg tribul. Tangua, cel mai vârstnic şi cel mai mare dintre şefii de trib ai kiowaşilor, îşi va face auzit glasul. El va spune ce se cuvine să se întâmple. De aceea nu vom mai zăbovi, ci vom pleca spre satul nostru cât mai curând. Fraţii şi surorile noastre trebuie să afle cât mai repede veştile bune!

– Dar nu există un loc mai bun pentru a-l supune la cazne pe Old Shatterhand decât cel în care ne găsim chiar acum! a spus Santer.

– Şi Pida ştie asta, dar cine spune că Old Shatterhand nu va muri chiar aici? Oare nu ne putem întoarce mai târziu în acest loc?

– Asta nu se poate. Tangua va vrea să fie de faţă la moartea lui Old Shatterhand şi Tangua nu mai poate umbla călare.

– Tangua va fi adus aici cu ajutorul a doi cai, a replicat Pida. Tangua poate hotărî ce vrea, dar Old Shatterhand tot aici va fi îngropat!

– Chiar dacă va muri la Salt Fork? a întrebat Santer.
.

– Chiar şi atunci!

– Cadavrul său va fi adus aici?

– Da.

– De către cine?

– De către mine!

– Nu pricep! Nu pricep cum un războinic roşu poate să-şi dea atâta osteneală pentru a căra până aici leşul unui nenorocit de câine alb!

– Te voi face să pricepi, astfel încât să-l poţi cunoaşte mai bine pe tânărul şef de trib Pida pe care se pare că nu-l cunoşti destul de bine. De asemenea, se cuvine ca Old Shatterhand să afle cum îi mulţumesc eu pentru că m-a lăsat în viaţă atunci când am fost ostaticul său.

Spunând acestea, tânărul şef de trib s-a întors spre mine, fără a-i mai acorda atenţie lui Santer şi a spus:

– Old Shatterhand este duşmanul nostru, dar el este un războinic nobil. Old Shatterhand ar fi putut să-l ucidă pe Tangua atunci când s-a luptat cu el pe malul lui Rio Pecos, dar l-a cruţat,zdrobindu-i genunchii. Toţi războinicii roşii au aflat ce s-a petrecut la Rio Pecos şi se

cuvine să-l preţuiască pe vestitul vânător alb. Old Shatterhand va trebui să moară, dar va muri ca un erou. El ne va dovedi că poate îndura toate chinurile la care va fi supus, fără a ofta măcar. Iar după ce va fi murit Old Shatterhand, trupul său nu va fi aruncat în apă spre a fi mâncat de peşti, nu va fi lăsat în prerie, spre a fi mâncat de lupi şi ciugulit de ulii! Nu, nu! Old Shatterhand este o mare căpetenie şi o mare căpetenie trebuie să aibă un mormânt, un mormânt care să ne facă şi nouă cinste. Unde să se afle acest mormânt? Pida a auzit că frumoasa fiică a lui Inciu-Ciuna i-a dăruit inima lui Old Shatterhand. De aceea se cuvine ca trupul neînsufleţit al lui Old Shatterhand să fie alături de mormântul frumoasei fiice a apaşilor, astfel încât sufletele celor doi să se poată întâlni pe veşnicele plaiuri ale vânătorii. Aşa îi mulţumeşte Pida lui Old Shatterhand, care i-a cruţat viaţa. Fraţii mei roşii au auzit cuvintele mele. Sunt ei de părerea mea?

– Howgh! Howgh! Howgh! au exclamat kiowaşii.

Santer a izbucnit în râs, zicând batjocoritor:

– Te felicit! O nuntă pe lumea cealaltă şi pe deasupra cu o indiancă frumoasă! Ce rău îmi pare că nu pot fi şi eu de faţă. Nu mă inviţi?

– Nu e nevoie să te mai invit, am răspuns eu, calm. Dumneata vei ajunge înaintea mea pe lumea cealaltă.

– Ai zis că o să ajung pe lumea cealaltă înaintea dumitale? Nu crezi că totul e pierdut? Nu te dai bătut? Bine că am aflat ce gândeşti! O să fiu cu ochii pe dumneata, de asta poţi să fii sigur!

Indienii au pornit-o spre vale, pentru a-şi lua caii. Picioarele mi-au fost lăsate libere, astfel încât să pot merge, dar am fost legat de doi războinici. Pida şi-a pus

pe umăr puştile mele şi am pornit, în urma mea veneau Santer şi cei trei tovarăşi ai săi, ducându-şi caii de dârlogi.

În vale am mai zăbovit o vreme. Indienii au aprins mai multe focuri şi au prăjit carne. Mi-au dat şi mie de mâncare. Am primit o bucată mare de carne, pe care abia dacă am putut să o mănânc toată. Pentru a putea mânca şi eu, indienii m-au dezlegat, dar au avut grijă să mă supravegheze tot timpul. După ce am terminat, ampornit la drum. Războinicii m-au legat pe cal şi am început drumul către satul kiowaşilor.

Când am ajuns în prerie, am întors capul şi am mai privit o dată mormintele lui Inciu-Ciuna şi Nşo-ci. Oare aveam să mai văd vreodată aceste morminte? Eu speram că da! Speram, de asemenea, că le voi vedea fiind liber!

Am mai descris drumul care leagă Nugget Tsil de satul kiowaşilor, aflat la Salt Fork, aşa încât nu mă voi mai opri asupra acestei descrieri. Este de-ajuns să spun că indienii mă supravegheau atent, astfel încât nu aveam cum să fug. În afară de asta, Santer s-a ţinut de cuvânt. Era tot timpul cu ochii pe mine. Netrebnicul îşi dădea toată silinţa pentru a mă scoate din sărite, dar nici măcar nu mă osteneam să răspund răutăţilor sale. Pe Gates, Clay şi Summer indienii aproape că nici nu-i băgau în seamă. Ei erau siliţi să stea pe lângă Santer, deşi am observat că ar fi vrut să mai schimbe o vorbă cu mine. Pida nu le-ar fi interzis acest lucru, dar Santer ştia foarte bine să-i împiedice să-mi adreseze fie şi măcar un singur cuvânt. Nemernicul nu voia cu niciun chip ca eu să le spun lui Gates, Clay şi Summer ce fel de om era onorabilul domn Santer. Oricum Santer nu se purta cu ei aşa cum se cuvine. Ei trebuiau să-l ajute doar să

găsească aurul. Sunt convins că, dacă cei trei ar fi găsit metalul preţios, Santer i-ar fi împuşcat pentru a păstra totul pentru sine. Acum situaţia se mai schimbase. Probabil că Gates îi comunicase lui Santer că eu eram de părere că Winnetou ar fi luat aurul de la Nugget Tsil şi l-ar fi dus altundeva. Scrisoarea pe care o văzuse în mâinile mele era în ochii lui Santer o dovadă a faptului că aurul apaşilor se găsea acum în altă parte. Pentru Santer căutarea aurului la Nugget Tsil nu mai avea niciun rost. De aceea ucigaşul nu mai avea nevoie de ajutorul celor trei. Gates, Clay şi Summer deveniseră pentru Santer o povară. Dar cum să scape de ei? Nu le putea cere, aşa, pur şi simplu, să plece. Era nevoit să-i lase în pace, să le îngăduie să-l însoţească. Eram sigur că nemernicul avea să se descotorosească de Gates, Clay şi Summer, îndată ce i se va ivi ocazia. Este de la sine înţeles că Santer voia cu orice preţ să pună mâna pe testamentul lui Winnetou, fiindcă era de părere şi poate chiar avea dreptate că în scrisoarea ce se afla asupra mea el va găsi şi un plan sau o hartăa locului în care apaşul ascunsese aurul. Santer îşi dorea testamentul, dar de luat nu mi-l putea lua, pentru că Pida nu-i îngăduia să mă atingă, astfel încât ucigaşul nu avea decât două căi: mi-l putea fura în timp ce dormeam sau putea aştepta până ce ajungeam în satul kiowaşilor pentru a-l convinge pe Tangua să i se dea lui ce aveam eu prin buzunare. Nemernicul ar fi putut obţine foarte uşor testamentul, care se afla încă în buzunarul meu. Unde să-l ascund şi mai ales când? Pentru a-l ascunde, ar fi trebuit să fiu singur, dar eu eram păzit tot timpul. În afară de asta, eram legat fedeleş. Santer îi făcuse lui Tangua tot soiul de servicii! Cât de uşor era pentru un

netrebnic ca el să-l convingă pe bătrânul şef de trib să-i dea lui hârtiile pe care le aveam în buzunar!

Mă tot gândeam ce să fac! Nu îmi păsa de mine, de persoana mea, de viaţa mea, ci mă gândeam doar la dorinţele pe care Winnetou şi le exprimase în testament!

CAPITOLUL 10

ÎN SATUL KIOWAŞILOR

Satul kiowaşilor se afla în punctul în care Salt Fork se varsă în Red River. După ce am traversat Salt Fork, Pida a trimis doi războinici înainte, care aveau datoria de a anunţa sosirea noastră. Câtă bucurie trebuia să stârnească vestea că războinicii îl aduc în sat pe vestitul Old Shatterhand!

Nici nu ajunsesem la malul lui Red River, când am văzut îndreptându-se spre noi kiowaşi. Veneau câte doi, câte trei. Fiecare voia să-l vadă mai repede pe Old Shatterhand. Fiecare dintre ei scotea câte un strigăt

scurt şi ascuţit şi apoi mă privea curios. Nimeni nu se holba la mine, aşa cum s-ar fi întâmplat, desigur, într-o ţară civilizată. Indienii sunt prea mândri pentru a-şi da pe faţă sentimentele de care sunt stăpâniţi.

Grupul de indieni care ne înconjurau devenea din ce în ce mai mare. În cele din urmă, am numărat patru sute de indieni care alcătuiau alaiul ce ne însoţea.

În corturile din sat nu se mai afla niciun om. Toţi ieşiseră pentru a mă vedea. Fete şi băieţi se îmbulzeau pentru a mă zări mai bine. Ei nu trebuiau să îşi ascundă simţămintele. Făceau foarte mult zgomot şi, dacă nu aş fi avut mâinile legate, mi-aş fi astupat cu siguranţă urechile.

Pida a ridicat mâna şi a făcut un gest scurt şi hotărât. S-a făcut numaidecât linişte. La un alt semn al lui Pida, călăreţii ce mă înconjurau s-au aşezat în semicerc, iar în mijlocul acestui semicerc mă aflam eu. Lângă mine se afla tânăra căpetenie şi doi războinici care aveau datoria de a sta tot timpul lângă Pida. Şi Santer a vrut să vină lângă mine. Pida nici nu-l băga în seamă.

Ne-am îndreptat spre un cort mare. În faţa acestui cort stătea Tangua. Slăbise foarte mult, semăna cu un schelet. Ochii, adânciţi în orbite, mă priveau cu ură, cu o ură nemaivăzută. Dacă ar fi putut, şeful de trib m-ar fi ucis din priviri. Părul lung al bătrânului şef de trib se albise cu totul.

Pida a descălecat. Războinicii săi i-au urmat exemplul. Fiecare dintre ei voia să audă cuvintele pe care avea să le rostească Tangua. Unul dintre kiowaşi mi-a dezlegat picioarele, astfel încât să pot merge.

Tangua m-a privit din creştet până în călcâie, apoi din călcâie până în creştet. Nu se mai sătura privindu-mă. În ochii lui se citea o ură neţărmurită. Apoi bătrânul a închis ochii. Nimeni nu a scos nici măcar un sunet. Tocmai voiam să spun ceva, pentru a rupe tăcerea apăsătoare, dar şeful de trib a zis, fără a deschide ochii:

– Floarea nădăjduieşte că asupra ei va cădea roua, dar roua nu mai cade. Floarea este veştedă şi stă să se sfârşească. Deodată, roua se revarsă asupra florii!

Tangua a făcut o pauză. Apoi a început din nou să vorbească:

– Bizonul scurmă zăpada. Sub zăpadă nu se află niciun fir de iarbă. El mugeşte. Este înfometat şi cheamă primăvara prin mugetul său. Bizonul slăbeşte. Puterile îl părăsesc. E pe moarte, dar înainte de a muri îi este dat să vadă venind primăvara.

Tangua a tăcut din nou.

Ce făptură ciudată este omul! Indianul care zăcea acum în faţa mea mă insultase, mă luase în râs aşa cum nu o mai făcuse nimeni până atunci. Vroise chiar să mă ucidă iar eu îi zdrobisem genunchii în loc să-l ucid, şi nu făcusem aceasta decât forţat de împrejurări. Înaintea mea zăcea o ruină, un om care era numai piele şi os, un om al cărui glas abia dacă se mai auzea, un om care se îndrepta spre mormânt. Îmi era milă de Tangua.

Mi-aş fi dorit să nu fi tras asupra lui. Eram copleşit de milă, deşi ştiam că Tangua voia să se răzbune, voia să se bucure din plin demoartea mea. Da, da, omul este o fiinţă tare ciudată, mai ales dacă este... neamţ.

Marele şef de trib a spus, abia mişcându-şi buzele subţiri:

– Tangua a fost floarea, el a fost bizonul care mugea, dornic de răzbunare. Prilejul de răzbunare nu se arăta. Tangua a dorit răzbunarea, a aşteptat prilejul. L-a aşteptat zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună. Moartea se apropia, dar iată că prilejul de a se răzbuna a venit!

Căpetenia şi-a răşchirat degetele şi a urlat:

– Prilejul de a mă răzbuna se apropie! Vine! Vine! Ah, câine, cum ai să mori tu!

Tangua s-a întins ostenit pe spate. Nimeni nu a îndrăznit să vorbească.

După o vreme, căpetenia a deschis ochii, întrebând:

– Cum a ajuns această potaie împuţită în mâinile voastre? Tangua vrea să ştie!

Fără a aştepta să vorbească Pida, aşa cum ar fi trebuit, Santer a spus repede:

– Eu ştiu! Eu ştiu! Vrei să-ţi spun?

– Vorbeşte!

Santer a început să povestească, fără a pierde ocazia de a se lăuda. Nimeni nu l-a întrerupt. Pida era prea mândru ca să o facă, iar mie îmi era cu totul indiferent faptul că nemernicul se umfla în pene. După ce a terminat de povestit, Santer a adăugat:

– Numai datorită mie l-aţi putut prinde pe Old Shatterhand. Am dreptate?

– Da, a răspuns Tangua.

– Pentru aceasta ai fi gata să-mi îndeplineşti o dorinţă?

– Da, dacă pot.

– Poţi.

– Spune care este dorinţa ta!

– Old Shatterhand are în buzunar o hârtie care vorbeşte. Vreau acea hârtie!

– Ţi-a luat el acea hârtie?

– Nu.

– A cui este hârtia despre care vorbeşti?

– Hârtia cu pricina nu este a lui Old Shatterhand. El doar a găsit-o. Eu am venit la Mugwort Hills pentru a o căuta, dar Old Shatterhand a ajuns acolo înaintea mea.

– Hârtia este a ta! îţi este îngăduit să i-o iei!

Santer era fericit. S-a apropiat de mine. Eu nu am scos niciun cuvânt şi nu am făcut nici o mişcare, dar l-am privit ameninţător. I s-a făcut frică şi a ezitat să mă atingă, zicând:

– Ai auzit ce a poruncit marea căpetenie, domnule!

Nu am răspuns nimic, şi Santer a adăugat:

Domnule Shatterhand, este mai bine să nu te opui! Acum o să-ţi bag mâna în buzunar!

Ucigaşul s-a apropiat ,şi mai mult de mine. Deşi aveam mâinile legate, l-am lovit cu amândoi pumnii în bărbie, şi Santer s-a prăbuşit la pământ.

– Uff! au exclamat unii dintre kiowaşi.

Tangua s-a înfuriat însă şi a strigat:

– Câinele ăsta se apără, cu toate că este legat! Legaţi-l astfel încât să nu se mai poată mişca şi luaţi-i hârtia!

Pida a făcut imediat un pas înainte şi i-a spus tatălui său:

– Părintele meu, marea căpetenie a kiowaşilor, este un om înţelept şi drept. El va asculta glasul fiului său.

Dacă până atunci Tangua părea că dormitează, el a deschis ochii mari şi l-a privit atent pe fiul său. Şi glasul

părea că i se schimbase, când l-a întrebat pe tânărul Pida:

– De ce rosteşte fiul meu aceste vorbe? Dacă aş îndeplini dorinţa feţei palide, aş face o nedreptate?

– Da.

– De ce?

– Pentru că nu Santer este cel care l-a învins pe Old Shatterhand! Noi l-am luat ostatic. Old Shatterhand nu s-a apărat şi nu a rănit vreun războinic. El mi s-a predat de bunăvoie. Al cui ostatic este Old Shatterhand?

– Al tău.

– Cui îi revin calul, armele şi toate lucrurile pe care le are Old Shatterhand asupra sa?

– Ţie.

– Da, mie. Eu l-am luat ostatic pe vestitul Old Shatterhand. Cum poate Santer să ceară hârtia care vorbeşte, dacă acea hârtie se găseşte asupra lui Old Shatterhand?

– Este hârtia lui Santer.

– Poate Santer să dovedească aceasta?

– Da. El a mers la Mugwort Hills pentru a căuta acea hârtie, dar Old Shatterhand a găsit-o şi a luat-o.

– Dacă Santer a căutat acea hârtie, atunci Santer trebuie să ştie ce este pe acea hârtie. Tatăl meu să spună dacă am dreptate sau nu.

– Ai dreptate.

– Atunci să ne spună Santer ce cuvinte rosteşte hârtia.

– Aşa să facă! a exclamat Tangua. Dacă Santer cunoaşte cuvintele de pe hârtie, atunci hârtia va fi a lui!

Santer nu era deloc: fericit. Îşi putea închipui că în acele hârtii era vorba despre aur, dar dacă nu era aşa,

atunci netrebnicul pierdea totul. Dacă în hârtiile pe care le aveam asupra mea era într-adevăr vorba despre aur, atunci Santer tot nu avea interesul să recunoască aceasta. De aceea banditul a spus:

– Ce este scris pe hârtia care vorbeşte nu mă priveşte decât pe mine. Am dovedit că hârtia este a mea prin aceea că am venit la Mugwort Hills pentru a o căuta. Old Shatterhand a găsit-o doar din întâmplare.

– Santer a spus vorbe meşteşugitea exclamat Tangua. Santer să ia hârtia.

Venise vremea să vorbesc şi eu, pentru că l-am privit pe Pida şi mi-am dat seama de faptul că tânărul şef de trib nu se va mai opune în niciun fel hotărârii tatălui său.

– Da, Santer a spus vorbe meşteşugite! am zis eu, după câteva momente de linişte.

La auzul glasului meu bătrânul Tangua a tresărit, înspăimântat. Apoi a strigat:

– Potaia împuţită începe să latre, dar asta nu-i va fi de niciun folos!

– Pida, tânărul şi viteazul şef de trib al kiowaşilor, a spus că Tangua este un om înţelept şi drept. Dacă vorbele rostite de Pida sunt adevărate, atunci Tangua mă va asculta.

– Ceea ce a spus Pida este adevărat! a replicat bătrânul şef de trib.

– Atunci spune-mi dacă tu crezi că eu voi rosti o minciună!

– Nu. Old Shatterhand este cel mai primejdios dintre albi, el este duşmanul meu de moarte, dar el nu va spune o minciună. Old Shatterhand nu a avut nici o dată două limbi.

– Atunci eu îţi spun că, în afară de mine, nimeni nu putea să ştie unde se afla hârtia pe care o am asupra mea. Santer nu a ştiut că această hârtie este la Mugwort Hills. El a venit după ce eu aveam deja hârtia în mâinile mele. Trag nădejde că îmi vei da crezare.

– Tangua crede că Old Shatterhand nu minte, dar şi Santer zice că a spus adevărul. Ce hotărâre să ia Tangua ca să nu nedreptăţească pe nimeni?

– Este bine atunci când dorinţa de dreptate face casă bună cu deşteptăciunea. Santer a fost de multe ori la Mugwort Hills. El a căutat aur, dar nu a găsit nimic. Tangua ştie aceasta, pentru că marea căpetenie a kiowaşilor i-a îngăduit lui Santer să caute aur. Şi de data asta Santer a venit la Mugwort Hills numai pentru a căuta aur.

– Asta-i o minciună sfruntată! a exclamat Santer.

– Am spus numai şi numai adevărul, am replicat eu, liniştit. Tangua poate să-i întrebe pe cei trei albi care se mai află aici dacă eu spun sau nu adevărul.

Bătrânul le-a cerut celor trei tovarăşi ai lui Santer să se apropie. Gates, Clay şi Summer au recunoscut că eu spusesem adevărul.

Santer s-a înfuriat şi a strigat:

– Am fost la Mugwort Hills pentru a căuta acea hârtie! Dacă tot am mers până acolo, m-am gândit că nu strică să caut şi aur! I-am luat pe aceşti trei oameni cu mine, ca să mă ajute să-l caut. Nu le-am spus nimic despre hârtie, pentru că numai eu trebuia să ştiu ce este scris în ea.

Tangua era din nou descumpănit şi a strigat:

– Acum fiecare are dreptate! Ce să facă Tangua?

– Să fie deştept şi înţelept, am replicat eu. Îi voi pune lui Santer câteva întrebări. Este doar o bucată de hârtie sau sunt mai multe?

– Mai multe, a răspuns Santer, care probabil văzuse hârtiile în mâinile mele.

– Câte? Două, trei, patru, cinci? am întrebat eu.

Santer tăcea. Dacă greşea, era pierdut!

– Vedeţi? i-am întrebat eu pe indieni. Tace! Nu ştie!

– Nu am numărat hârtiile! a exclamat Santer. Ce-are-a face câte sunt!

– Dacă aceste foi de hârtie au pentru Santer o însemnătate atât de mare, atunci el ar trebui să ştie câte sunt! am spus eu. Chiar dacă a ştiut vreodată câte foi sunt şi a uitat, Santer ar trebui să-şi aducă aminte dacă pe ele s-a scris cu cerneală sau cu creion. Cred că Santer nu ştie nici asta!

Rostisem ultimele cuvinte cu un profund dispreţ, pentru a-l face pe netrebnic să răspundă repede. Mă aşteptam ca Santer să dea răspunsul greşit, fiindcă în Vest cerneala nu se găseşte decât în forturi, în timp ce un creion poate avea oricine asupra sa. Aşteptările mele nu au fost zadarnic. Santer a spus repede:

– Sigur că ştiu cu ce s-a scris! Cu creionul*bineînţeles!

– Nu te înşeli cumva? l-am întrebat pe Santer, mai mult pentru a-l provoca.

– Nu mă înşel! Pe acele foi s-a scris cu creion, şi nu cu cerneală!

– Foarte bine! Care dintre vitejii războinici kiowaşi a văzut vreodată hârtii vorbitoare şi poate deosebi cerneala de creion?

Printre kiowaşi s-au găsit câţiva care ştiau care este diferenţa dintre hârtie şi creion, dar Gates, Clay şi Summer se aflau de faţă, aşa că puteau spune şi ei cu ce fusese scris testamentul lui Winnetou. De aceea i-am spus lui Pida:

– Tânăra căpetenie a kiowaşilor să ia hârtiile din buzunarul meu şi să le dea celor ce ştiu a deosebi creionul de cerneală, dar să facă în aşa fel încât Santer să nu vadă aceste hârtii!

Pida a făcut ceea ce i-am cerut. Gates, Clay şi Summer au văzut testamentul, dar tânărul şef de trib nu a dat hârtiile din mână şi cei trei nu au avut timp să citească nici măcar un rând. Toţi trei au spus că pe hârtii se scrisese cu cerneală. Tangua şi Pida au susţinut şi ei că cel ce scrisese pe hârtiile mele folosise tocul şi cerneala, deşi niciunul dintre ei nu se pricepea să deosebească foarte bine creionul de cerneală.

– Proştilor! le-a strigat Santer tovarăşilor săi. Ce bine-ar fi fost dacă nu m-aş fi încurcat cu voi! Voi nici măcar nu ştiţi să deosebiţi creionul de cerneală!

– Chiar aşa de proşti nu suntem, domnule Santer! a spus Gates. Este cerneală şi cerneală va rămâne pe veci!

– Iar voi o s-o încurcaţi! a izbucnit nemernicul, care nu a îndrăznit să le ceară tovarăşilor săi să mintă.

– Old Shatterhand a dovedit că spune adevărul! a exclamat Pida. Tatăl meu să spună acum dacă Santer are vreun drept asupra hârtiilor.

– Hârtiile nu sunt ale lui Santer! Ele îi aparţin lui Old Shatterhand! a decis bătrânul şef de trib.

– Hârtiile sunt ale mele, căci Old Shatterhand este ostaticul meu. Când se ceartă doi oameni pentru nişte

hârtii, atunci înseamnă că acele hârtii sunt însemnate. Le voi păstra cu grijă, alături de leacurile mele!

Pida a luat hârtiile şi le-a pus în săculeţul în care îşi avea leacurile. Pe de-o parte, aceasta nu-mi convenea, pentru că aş fi vrut ca testamentul lui Winnetou să rămână la mine. Cum aveam să pun eu mâna pe preţiosul act, dacă izbuteam să scap? Pe de altă parte, îmi convenea că hârtiile intraseră în posesia lui Pida, fiindcă Santer nu mai avea cum să ajungă la ele. Dacă testamentul ar fi rămas la mine, Santer ar fi putut încerca să mi-l ia în timp ce dormeam sau s-ar fi folosit de forţă. Nu mă puteam apăra de acest nemernic, pentru că eram legat, aşa încât eram sigur că Pida va avea grijă de preţioasele hârtii. Santer nu se putea atinge de tânăra căpetenie.

– Păstrează tu hârtiile! i-a strigat Santer lui Pida. Nu-ţi vor fi de niciun folos, pentru că nu ştii să citeşti! Aş fi vrut să le păstrez eu, dar ştiu oricum ce scrie în ele!

Întorcându-se apoi spre Gates, Clay şi Summer, netrebnicul i-a îndemnat:

– Haideţi, domnilor, să ne căutăm un adăpost! Aici nu mai avem ce face!

Ucigaşul s-a îndepărtat, împreună cu cei trei tovarăşi ai săi. Soarta testamentului fusese hotărâtă, aşa încât mă aşteptam ca Tangua şi fiul său să-şi îndrepte atenţia asupra mea.

– Old Shatterhand mai avea asupra sa hârtiile care vorbesc, a spus bătrânul şef de trib. Nu i-aţi golit buzunarele după ce l-aţi luat ostatic?

– Nu, a replicat Pida. Old Shatterhand este un mare războinic, îl vom ucide, dar nu îi vom întina numele şi nu îl vom jigni, umblându-i prin buzunare! Avem armele

sale şi cred că asta ajunge. Tot avutul lui Old Shatterhand îmi va rămâne mie, după ce el va fi murit.

Mă aşteptam ca bătrâna căpetenie să nu fie de acord cu spusele lui Pida, însă m-am înşelat. Tangua i-a aruncat fiului său o privire în care se citeau mândria, admiraţia şi dragostea, zicând:

– Pida, tânărul şef de trib al kiowaşilor, este un războinic nobil. El îl cruţă pe cel mai aprig duşman al său! Pida îşi ucide duşmanul, dar nu îl batjocoreşte. El va fi mai vestit decât câinele de Winnetou, de aceea Pida va fi cel ce îşi va înfige cuţitul în pieptul ostaticului, după ce va fi supus la cazne şi viaţa va vrea să-i părăsească trupul. Pida va putea să se fălească, spunând că cel mai primejdios dintre albi a murit de mâna sa. Să fie aduşi bătrânii tribului! Se cade să ne sfătuim! Se cuvine să stăm la sfat şi să hotărâm când şi cum va muri acest câine alb! Să fie legat la copacul morţii!

Aveam să aflu numaidecât despre ce fel de copac era vorba. Am fost legat de un pin gros, în jurul căruia erau înfipţi în pământ câte patru ţăruşi în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Pinul cu pricina era numit „copacul morţii”, deoarece de el erau legaţi ostaticii care urmau să moară la stâlpul caznelor. Pe una dintre crengile copacului se aflau mai multe curele. Am fost legat întocmai cum fuseseră legaţi Winnetou şi Inciu-Ciuna când căzuseră în mâinile kiowaşilor. Un războinic s-a aşezat în stânga şi altul în dreapta mea.

Bătrânii tribului s-au strâns în jurul lui Tangua, formând un semicerc. Ei aveau menirea de a hotărî moartea mea, sau mai bine spus, felul în care eu urma să mor. Înainte ca sfatul să înceapă, Pida s-a apropiat de mine şi a pus mâna pe curelele cu ajutorul cărora eram

legat. Pentru că i s-a părut că legăturile erau prea strânse, le-a mai desfăcut puţin şi le-a spus celor doi războinici aşezaţi la stânga şi la dreapta mea:

– Să-l păziţi cu străşnicie pe Old Shatterhand! Să-l păziţi, dar să nu-l chinuiţi! Old Shatterhand este o mare căpetenie a feţelor palide, care nu a chinuit nici o dată vreun războinic roşu!

După ce a dat aceste porunci, Pida s-a îndepărtat, pentru că urma să ia parte la sfat. Stăteam în picioare, cu spatele sprijinit de copacul morţii şi priveam la mulţimea de femei, fete şi copii care veniseră să mă vadă. Războinicii şi băieţii mai răsăriţi nu se apropiau de mine. Lor nu le era îngăduit să-şi dea în vileag curiozitatea. Nimeni nu mă privea cu ură, ci cu respect şi cu milă. Toţi voiau să-l zărească pe vânătorul alb despre care auziseră atâtea, şi a cărui moarte avea să fie pentru ei un spectacol nemaivăzut.

Mi-a sărit în ochi o tânără indiancă ce nu părea a-şi fi unit destinele cu vreun războinic. Fata mi-a prins privirea şi s-a retras, ruşinată de faptul că se aflase şi ea în mulţimea curioşilor. Fata nu era nici frumoasă, dar nici urâtă. Aş putea spune că era atrăgătoare. Ochii şi chipul ei îmi aduceau aminte de Nşo-ci, căci semăna destul de mult cu sora lui Winnetou. I-am zâmbit, şi fata s-a roşit până-n vârful urechilor, îndepărtându-se apoi cu paşi repezi spre un cort mare în care a intrat iute.

– Cine este acea fiică a kiowaşilor care a stat deoparte şi care a plecat acum? l-am întrebat pe unul dintre războinicii care mă păzeau.

Celor doi kiowaşi care stăteau în stânga şi în dreapta mea nu le era interzis să-mi vorbească, astfel încât unul dintre ei a răspuns:

Este Kahko-Oto[1], fiica lui Sus-homasha[2], cel care a dobândit dreptul de a purta o pană de pe vremea când era doar un copilandru. Îţi place Kahko-Oto?

– Da, am răspuns eu, deşi întrebarea kiowaşului era ciudată, având în vedere situaţia în care mă găseam.

– Soţia tinerei noastre căpetenii este sora ei.

– Soţia lui Pida? am întrebat eu, uimit.

– Da. Tatăl fetei este la sfat. Îl poţi vedea, căci el poartă în păr o pană mare.

Cu aceasta discuţia s-a încheiat, dar acest schimb de replici avea să atragă după sine urmări la care nici nu mă gândeam.

Sfatul a durat mult, mai bine de două ceasuri. După ce a luat sfârşit, am fost dus înaintea bătrânilor tribului pentru a auzi cu urechile mele ce se hotărâse. Am fost nevoit să ascult cuvântări lungi, legate de faptele rele ale albilor în general şi de fărădelegile pe care le-aş fi comis eu, în special. Tangua a povestit amănunţit despre confruntarea dintre noi, care avusese loc cu multă vreme în urmă, arătând că eu eram acela care-i zdrobise amândoi genunchii. Bătrânul şef de trib a arătat, de asemenea, că îl eliberasem pe Sam Hawkens, luându-l ostatic pe tânărul Pida. Pe scurt, mi s-au adus atâtea acuzaţii, încât nu mă puteam aştepta la mila kiowaşilor. Apoi bătrânii au înşirat chinurile la care aveam să fiu supus. Nu cred că vreunui alb prins de indieni i s-a mai pregătit vreodată o moarte atât de lentă şi chinuitoare precum era aceea ce mă aştepta pe mine. S-ar fi cuvenit să fiu mândru, pentru că lungul şir de chinuri la care urma să fiu supus era dovada respectului de care mă

[1] *Păr negru (n.a.).*
[2] *O pană (n.a.).*

bucuram din partea kiowaşilor. Singurul lucru bun era acela că nu aveam să fiu supus imediat la cazne. O ceată de războinici nu se întorsese încă şi nimeni nu trebuia lipsit de plăcerea de a-l vedea murind pe vestitul Old Shatterhand, astfel încât mai aveam răgaz până la sosirea războinicilor ce nu se înapoiaseră în sat.

Mi-am păstrat mereu calmul, purtându-mă ca un bărbat ce nu se teme de moarte, dar le-am spus celor adunaţi la sfat tot ce aveam de spus.

M-am exprimat concis şi am avut grijă să nu-i jignesc pe kiowaşi. Acest lucru era cu totul neobişnuit pentru situaţia în care mă aflam. Indienii iau drept o dovadă de mare curaj faptul că un ostatic îi insultă. M-am abţinut însă de la orice fel de cuvinte jignitoare şi am făcut aceasta numai de dragul lui Pida, care se dovedise a fi un războinic cu un suflet nobil. În afară de aceasta, kiowaşii nu mă întâmpinaseră cu ură, aşa cum ar fi fost de aşteptat pentru un duşman de moarte, pentru un prieten al apaşilor. Felul în care vorbisem nu era pentru kiowaşi o dovadă de laşitate. Nimeni nu gândea că Old Shatterhand ar fi fost un laş.

Când războinicii roşii m-au dus la copacul morţii, am trecut pe lângă cortul lui Sus-homasha. Păr negru se afla chiar în faţa cortului şi am întrebat-o:

– Tânăra mea soră se bucură pentru că vânătorul cel rău care poartă numele de Old Shatterhand a fost prins?

După ce a lăsat ochii-n pământ, ruşinată, fata a spus:

– Old Shatterhand nu este rău.

– De unde ştii tu asta?

– Toţi ştiu asta.

– Atunci de ce vreţi să mă ucideţi?

– Tu i-ai zdrobit genunchii lui Tangua şi nu mai eşti o faţă palidă, tu eşti apaş.

– Eu sunt o faţă palidă şi asta voi rămâne mereu.

– Nu. Inciu-Ciuna te-a primit printre apaşi, ba mai mult, tu ai devenit căpetenie a apaşilor. Oare nu eşti tu fratele de cruce al lui Winnetou?

– Este adevărat că sunt fratele de cruce al lui Winnetou, dar eu nu am făcut niciun rău vreunui kiowaş. Kahko-Oto să nu uite asta nicicând.

– Old Shatterhand îmi ştie numele? a întrebat fata, uimită.

– Da, căci am întrebat care este numele tău şi l-am aflat. Fie ca verile frumoase pe care le vei mai trăi să fie mai numeroase decât ceasurile pe care le mai am eu de trăit.

Războinicii care mă însoţeau m-au lăsat să vorbesc cu fiica lui Sus-homasha. Un altul nu s-ar fi bucurat de acest privilegiu, dar eu o datoram lui Pida ca şi mulţumită faptului că Tangua se schimbase mult. O schimbare datorată nu vârstei care te face mai înţelept, ci modului de gândire al lui Pida, care avea o influenţă hotărâtoare asupra tatălui său. Copiii şi femeile nu se mai apropiau acum de mine. Se pare că primiseră poruncă să mă lase în pace şi acest lucru îmi era pe plac.

După o vreme, am zărit-o pe Păr negru ieşind din cortul tatălui ei. Avea în mâini un vas de lut ars. Fata s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

– Părintele meu mi-a îngăduit să-ţi dau de mâncare. Primeşti?

– Da, cu plăcere, numai că nu mă pot folosi de mâini.

– Nici nu e nevoie. Te voi ajuta eu!

Kahko-Oto adusese bucăţi de carne friptă, pe care mi le băga în gură cu ajutorul unui cuţit. Vestitul Old Shatterhand era hrănit de o femeie, întocmai ca un bebeluş! Această situaţie nu stârnea nimănui râsul, pentru că Păr negru nu era vreo doamnă din înalta societate sau vreo mexicancă mândră, era o indiancă din tribul kiowaşilor.

După ce am terminat de mâncat, unul dintre războinicii care mă păzeau i-a spus fetei, gândindu-se, desigur, că-i va face o bucurie:

– Old Shatterhand a spus că-i place Kahko-Oto!

Fata m-a privit cu ochi pătrunzători şi cred că m-am roşit până-n vârful urechilor. Apoi m-a întrebat:

– Este adevărat ce a spus acest războinic?

– El m-a întrebat dacă-mi place Kahko-Oto şi i-am răspuns că da, am replicat eu.

Păr negru mi-a întors spatele şi a plecat fără a rosti un cuvânt.

Către seară, l-am zărit pe Gates plimbându-se printre corturi şi l-am întrebat pe unul dintre paznicii mei:

– Îmi este îngăduit să-i vorbesc acelei feţe palide?

– Da, a răspuns indianul, dar nu aveţi voie să vorbiţi despre felul în care Old Shatterhand ar putea scăpa!

– Războinicul roşu să nu-şi facă griji! l-am liniştit eu.

L-am strigat pe Gates, şi omul s-a apropiat de mine, şovăind.

– Haideţi, veniţi mai aproape, domnule Gates, l-am îndemnat eu. Vi s-a interzis cumva să vorbiţi cu mine?

– Domnului Santer nu i-ar plăcea să mă vadă discutând cu dumneavoastră, a recunoscut Gates.

– Îi e teamă ca nu cumva să vă spun adevărul despre el.

– Vă înşelaţi asupra domnului Santer, domnule Shatterhand.

– Nu eu mă înşel, ci dumneavoastră.

– Santer este un domn în adevăratul înţeles al cuvântului!

– Nu prea vă pricepeţi la oameni, domnule Gates! Aş putea să vă dovedesc oricând faptul că Santer nu este nicidecum un domn.

– Nu vreau să aud ce doriţi să-mi spuneţi! Sunteţi pornit împotriva domnului Santer!

– Asta aşa e. Sunt atât de pornit împotriva lui, încât stimabilul domn Santer are toate motivele să se ferească de mine.

– Hm! Să se ferească de dumneavoastră? Domnule, nu mi-o luaţi în nume de rău, dar de dumneavoastră nu mai are nimeni de ce să se ferească.

– Pentru că ar urma să mor?

– Desigur.

– Între a urma să mori şi a muri este o mare deosebire. Am fost de multe ori la un pas de moarte şi, după cum vedeţi, sunt încă în viaţă. Spuneţi-mi, chiar credeţi că Old Shatterhand este atât de mârşav precum vrea să-l facă domnul Santer să pară?

– Eu sunt dispus să cred totul, dar în acelaşi timp nu cred nimic. Ştiu că sunteţi duşmani. Nu mă priveşte care dintre dumneavoastră are dreptate.

– Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu ar fi trebuit să mă minţiţi când ne aflam împreună la Mugwort Hills. Nu mi-aţi spus că vor veni kiowaşii. Dacă mi-aţi fi spus asta, nu aş fi acum ostaticul lor.

– Oare dumneavoastră aţi fost cinstit faţă de noi?

– Oare v-am minţit sau v-am înşelat?

– Aţi spus că vă numiţi Jones.

– Prin asta înţelegeţi că nu am fost cinstit faţă de dumneavoastră, domnule Gates? Nu v-am spus care este numele meu adevărat, dar am făcut-o numai din prevedere. Santer este un şarlatan, un escroc, un ucigaş, un om foarte primejdios. El vrea de multă vreme să mă ucidă. Dumneavoastră eraţi şi sunteţi încă tovarăşii lui. Oare se cuvenea să vă spun că aveam de gând să merg la Mugwort Hills?

– Hm! a mormăit Gates.

– Hm? Nu mi-o luaţi în nume de rău, domnule Gates, dar dacă mai aveţi îndoieli asupra mea, atunci chiar că nu vă înţeleg.

– Poate că dacă ne-aţi fi spus adevărul, am fi avut mai multă încredere în dumneavoastră.

– Sunt sigur că nu mi-aţi fi spus nimic! Oare acum când vedeţi cum se poartă Santer v-aţi schimbat impresia despre el?

– Domnul Santer nu are de gând să vă facă niciun rău!

– Cine a spus asta?

– El însuşi.

– Vă duce de nas! Vrea să mă ucidă!

– Nu, domnul Santer nu minte!

– Vedeţi că şi acum sunteţi de partea lui şi nu aveţi încredere în mine? Nu ar fi avut niciun rost să vă fi spus adevărul despre mine şi despre Santer, la Mugwort Hills. Degeaba v-aş fi spus că Santer nu este un om cinstit. Nici acum nu mă credeţi. Nici acum, când ar

trebui să fiţi alături de mine, albul care este ostaticul indienilor!

– Domnul Santer a spus că vrea să vă salveze.

– Asta-i o minciună! Vrea să vă ducă de nas, şi nu o să vă daţi seama de asta decât după ce Santer vă va face un rău.

– Nu ne va face niciun rău! Poate că s-a purtat urât cu dumneavoastră, fiindcă aţi vrut să-l ucideţi. Faţă de noi este cinstit.

– Tot mai nădăjduiţi să găsiţi aur?

– Da.

– Nu există aur la Mugwort Hills.

– Atunci aurul de la Mugwort Hills este altundeva.

– Unde?

– Santer va descoperi acest lucru.

– Cum? V-a spus asta?

– Nu.

– Aceasta este o nouă dovadă că Santer nu este cinstit faţă de dumneavoastră.

– Domnul Santer nu are cum să ne spună ceea ce nu ştie.

– Ştie! Ştie foarte bine! Cel puţin ştie cum va descoperi locul în care se găseşte aurul.

– Dacă spuneţi acest lucru, atunci ştiţi şi dumneavoastră unde se găseşte aurul.

– Da, ştiu!

– Atunci spuneţi-mi şi mie unde!

– Asta nu se poate!

– Aha! Vedeţi că nu sunteţi cinstit faţă de noi? Şi noi ar trebui să fim de partea dumneavoastră!

– Aş fi cinstit faţă de dumneavoastră, dacă aş şti că mă pot bizui pe dumneavoastră. Nu aveţi cum să-mi

spuneţi că nu aş fi cinstit, deoarece mă siliţi să mă port astfel. Unde dormiţi?

– Dormim într-un cort pe care domnul Santer l-a ales pentru noi.

– Santer împarte acel cort cu dumneavoastră?

– Da.

– Şi unde este cortul despre care îmi vorbiţi?

– Chiar lângă cel al lui Pida.

– Ciudat! Chiar Santer a ales acest cort?

– Da. Tangua i-a îngăduit să-şi aleagă ce cort doreşte.

– Şi şi-a ales tocmai cortul aşezat lângă cel al lui Pida? Hm! Şi Pida nu-l prea are la suflet! Fiţi cu ochii-n patru. Este cu putinţă ca Santer să dispară pe neaşteptate şi să vă lase aici. Dacă se va întâmpla asta, indienii nu vor fi tocmai prietenoşi faţă de dumneavoastră. Dacă Santer dispare, indienii vă vor trata ca pe nişte duşmani. Nu ştiu dacă...

– Dumnezeule! a exclamat Gates, întrerupându-mă. Vede că stau de vorbă cu dumneavoastră!

Santer tocmai ieşea dintre corturi. Netrebnicul s-a îndreptat numaidecât spre noi.

– Se pare că vă temeţi foarte tare de acest domn în care aveţi atâta încredere, i-am spus eu lui Gates, pe un ton batjocoritor.

– Nu, nu mi-e teamă, dar ştiu că domnului Santer nu-i place să stăm de vorbă cu dumneavoastră!

– Păi atunci cred că este cazul să daţi fuga şi să-i cereţi iertare lui Santer! am replicat, râzând.

– Ce căutaţi aici, domnule Gates? a strigat Santer, deja de departe. Cine v-a spus că puteţi vorbi cu acest om?

– Am trecut şi eu pe-aici din întâmplare şi dumnealui m-a strigat, a spus Gates, căutând parcă să se scuze.

– Aici nu poate fi vorba despre nici o întâmplare! a strigat Santer. Gata! Veniţi cu mine!

– Dar, domnule Santer, eu nu mai sunt un copilandru căruia...

– Linişte! Niciun cuvânt mai mult! Haideţi!

Spunând acestea, Santer l-a apucat de mână pe Gates şi l-a tras după sine. Ce minciuni le va fi spus nemernicul acestor oameni creduli?

Se pare că eram păzit de doi războinici kiowaşi care înţelegeau şi poate chiar vorbeau engleza. Acest lucru era un semn al respectului de care mă bucuram. După ce Santer s-a depărtat împreună cu Gates, indianul cu care mai vorbisem a spus:

– Sunt şi ei nişte oi care merg după lup. Lupul le va mânca îndată ce i se va face foame. De ce nu au încredere în Old Shatterhand, care le vrea binele?

După puţină vreme, s-a apropiat Pida. Tânăra căpetenie voia să ştie dacă aveam a mă plânge de ceva. Apoi m-a privit şi mi-a spus, arătând spre ţăruşii din jurul copacului de care eram legat:

– Poate că Old Shatterhand a ostenit. Poate că el doreşte să se întindă aici, între ţăruşi. Vrea Old Shatterhand să se întindă chiar acum?

– Nu. Mai pot să mai stau în picioare.

– Atunci Old Shatterhand va sta întins după ce va mânca. Vânătorul alb mai are vreo dorinţă?

– Da, am o rugăminte.

– Rosteşte-o! Dacă pot, ţi-o voi îndeplini.

– Vreau să te rog să fii cu băgare de seamă în ceea ce-l priveşte pe Santer.

– Santer? Santer este un gândac pe lângă Pida! a spus indianul, mândru.

– Aşa este, dar uneori este nevoie să fii cu ochii pe gândac, mai ales dacă el poate face rău. Am auzit că locuieşte într-un cort ce se găseşte alături de cortul tău.

– Acel cort era gol.

– Fii cu băgare de seamă ca Santer să nu pătrundă în cortul tău! Se pare că asta are de gând să facă!

– Pida are să-l arunce din cortul său!

– Poţi face aceasta, dacă el va veni în cortul tău când tu vei fi treaz. Ce se va întâmpla dacă el te va ataca pe neaşteptate sau va intra în cortul tău când dormi?

– Pida ar prinde de veste că Santer este în cortul său!

– Şi atunci când tu nu te vei afla în cortul tău?

– Consoarta mea l-ar izgoni pe Santer!

– Santer vrea hârtiile pe care mi le-ai luat.

– El nu va avea acele hârtii!

– Trag nădejde că aşa va fi! îmi vei îngădui să mai văd o dată acele hârtii?

– Tu le-ai văzut şi le-ai citit.

– Dar nu am avut timp să citesc tot ce este scris pe ele.

– Atunci le vei citi, dar nu o vei face acum, pentru că s-a întunecat. Pida îţi va aduce hârtiile mâine în zori, când va fi lumină.

– Îţi mulţumesc. Aş vrea să-ţi spun încă ceva: Santer nu vrea doar hârtiile pe care le-am avut asupra mea, ci şi puştile mele. Acestea sunt vestite, şi nemernicul le-ar vrea pentru el. Unde sunt aceste arme acum?

– La mine.

– Ai grijă de ele!

– Sunt la loc sigur. Chiar dacă Santer ar intra în cortul meu peste zi, nu ar găsi puştile. Le-am învelit în două pături şi le-am aşezat sub culcuşul meu, ca să le feresc de umezeală. Aceste arme sunt ale mele. Pida se va bucura de faima de a folosi o carabină Henry şi pentru asta Old Shatterhand îl va ajuta.

– Dacă pot, te ajut cu plăcere.

– M-am uitat bine la cele două puşti. Aş putea trage cu doborâtorul de urşi, dar carabina nu aş putea-o folosi. Ai vrea să-mi arăţi cum se foloseşte carabina?

– Da.

– Îţi mulţumesc. Nu te-aş fi silit să-mi destăinui taina acestei carabine. Dacă nu mi-ai arăta cum se foloseşte, ea nu mi-ar fi de niciun folos. Pentru că eşti gata să mă ajuţi, voi avea grijă ca înainte de a fi supus caznelor să primeşti tot ce îţi doreşte inima.

Pida a plecat, fără a bănui ce speranţe trezise în sufletul meu.

Trebuie să recunosc faptul că mi-a trecut prin gând să profit de prezenţa lui Gates, Clay şi Summer. Chiar dacă nu-mi erau prieteni, cei trei ar fi trebuit să fie alături de mine, fiindcă erau albi. Dacă ar fi vrut să mă ajute, ar fi găsit cu siguranţă un prilej de a mă dezlega şi de a mă scuti de chinurile la care voiau să mă supună kiowaşii. Ar fi fost de-ajuns să am o mână liberă şi un cuţit! Din păcate, nu mă puteam bizui pe cei trei tovarăşi ai lui Santer.

Asta însemna, cu alte cuvinte, că nu mă puteam baza decât pe mine. Trebuia să găsesc o cale de a scăpa! Hm! Să am o mână liberă şi un cuţit! Asta nu era cu totul imposibil. Mă tot gândeam la Păr negru. Îi părea rău că trebuia să mor, iar eu ştiam foarte bine că unii

albi izbutiseră sa scape din mâinile indienilor datorită faptului că fuseseră ajutaţi de câte o tânără indiancă. Asta nu însemna că vorbisem cu fiica lui Sus-homasha numai pentru că ea m-ar fi putut ajuta să fug. Nu, nicidecum! Trebuia, trebuia să scap! Trebuia să fug, chiar dacă aş fi fost nevoit să apelez la o soluţie disperată!

Pida mă rugase să-i arăt cum se foloseşte carabina Henry. Nici nu-mi putea dori un prilej mai bun pentru a fugi! Dacă trebuia să-i arăt tinerei căpetenii cum se foloseşte carabina, atunci carabina trebuia să se afle în mâinile mele. Era de-ajuns să duc mâna la brâul lui Pida, să-i iau cuţitul, să-mi tai legăturile de la picioare şi apoi să fug, având asupra mea carabina Henry!

Cel mai bine ar fi fost să pot scăpa printr-un şiretlic, pentru a nu mă expune gloanţelor indienilor, dar nu-mi venea nici o idee. Poate mai târziu. Mai aveam destulă vreme.

În timpul nopţii, am stat întins. Fiecare mână şi fiecare picior mi-au fost legate de câte un ţăruş. Erau de patru ori câte patru ţăruşi bătuţi în jurul copacului morţii, deci, aici puteau fi legaţi patru prizonieri. Noaptea paznicii indieni nu trebuiau să-şi facă niciun fel de griji, pentru că ostaticii legaţi de ţăruşi nu puteau scăpa.

CAPITOLUL 11

LA COPACUL MORŢII

Noaptea s-a lăsat pe negândite. În faţa corturilor au fost aprinse focurile. Femeile pregăteau cina. Păr negru mi-a adus din nou mâncare şi apă. Probabil că fata îşi convinsese părintele să îi îngăduie să-l hrănească pe Old Shatterhand. Pentru ca Păr negru să îmi poată da să mănânc, Sus-homasha vorbise, desigur, cu Tangua.

Cât mi-a dat să mănânc, nu am schimbat niciun cuvânt cu Păr negru. După aceea, i-am mulţumit fetei pentru ceea ce îmi adusese.

Cei doi războinici care mă păziseră până atunci au fost înlocuiţi de alţi doi, care s-au arătat a fi prietenoşi faţă de mine. L-am întrebat pe unul dintre ei când îmi era îngăduit să mă întind, iar acesta mi-a spus să aştept până ce va sosi Pida.

Am zărit o siluetă apropiindu-se şi am crezut că era Pida, pentru ca apoi să constat cu surprindere că cel ce venea spre mine era Sus-homasha, tatăl lui Păr negru. Războinicul m-a privit multă vreme, fără a scoate un cuvânt, apoi le-a spus celor doi indieni care mă păzeau:

– Fraţii mei să se îndepărteze şi să se întoarcă aici doar când îi voi chema eu!

Cei doi s-au îndepărtat numaidecât. Se pare că O pană se bucura de foarte mult respect printre kiowaşi, deşi nu era căpetenie.

Tatăl lui Kahko-Oto s-a aşezat înaintea mea şi a tăcut o vreme, mulţumindu-se să mă privească. Apoi a spus:

– Feţele palide locuiau dincolo de apa cea mare. Ele aveau pământ din belşug. Cu toate astea, au venit aici şi ne-au furat munţii, văile şi câmpiile.

După cele spuse, O pană a tăcut. El rostise, aşa cum era obiceiul indienilor, un soi de introducere. Mi-am putut da seama că voia să-mi vorbească despre ceva important. Despre ce putea fi vorba? Eram curios, dar am tăcut, şi Sus-homasha a spus:

– Albii au fost primiţi de indieni cu simţăminte curate, cu dragoste, numai că albii i-au răsplătit pe indieni furând şi ucigând.

După o pauză destul de lungă, O pană a continuat:

– Chiar şi azi albii ne gonesc de pe pământurile noastre. Dacă nu ne pot alunga prin şiretlicuri, atunci pun mâna pe arme. Dacă un indian vede un alb, atunci poate fi sigur că are înaintea sa un duşman de moarte. Există oare şi albi care nu ne sunt duşmani?

Am înţeles acum la cine se referea O pană. Războinicul vorbea chiar despre mine.

– Old Shatterhand nu vrea să-mi răspundă? m-a întrebat indianul. Oare albii nu s-au purtat astfel faţă de noi?

– Ba da. Aşa s-au purtat. O pană are dreptate, am replicat eu.

– Şi oare nu sunt albii duşmanii noştri?

– Sunt duşmanii voştri.

– Există şi albi care nu ne sunt duşmani?

– Sunt câţiva.

– Old Shatterhand să-mi spună care sunt aceia!

– Aş putea să-ţi spun multe nume, ba chiar foarte multe, dar nu o voi face. Dacă vei deschide bine ochii, vei zări înaintea ta un alb care nu este duşmanul indienilor.

– Nu-l văd decât pe Old Shatterhand.

– Despre mine este vorba.

– Spui despre tine că nu eşti un duşman al indienilor? Oare tu nu ai rănit şi nu ai ucis niciun indian?

– Ba da, dar numai atunci când m-am văzut nevoit s-o fac. Eu nu sunt un duşman al indienilor, ci sunt un prieten al oamenilor roşii. Am dovedit aceasta de multe ori. Am fost alături de indieni de câte ori am putut şi i-am apărat împotriva albilor. Dacă eşti un om drept, trebuie să recunoşti aceasta.

– O pană este un om drept!

– Atunci îţi voi dovedi că ceea ce am spus este adevărat. Gândeşte-te numai la Winnetou. Noi am fost prieteni şi fraţi de cruce. Oare Winnetou nu era indian?

– A fost duşmanul nostru, dar a fost indian.

– Apaşul nu a fost duşmanul vostru, voi vi l-aţi făcut duşman. Aşa cum îi iubea pe toţi apaşii, aşa îi iubea pe toţi indienii. El voia să trăiască în pace şi să aducă pace. Fraţii lui roşii au vrut să se războiască şi să se ucidă între ei. Aceasta a fost marea lui durere, marea lui tristeţe care nu l-a părăsit nicicând. Aşa cum gândea şi simţea el, aşa simt şi gândesc şi eu. Tot ce am făcut

împreună cu Winnetou am făcut doar din dragoste pentru indieni.

Vorbisem rar şi ceremonios, la fel ca O pană. Indianul a lăsat capul în pământ şi a tăcut minute-n şir. Apoi a înălţat capul şi a zis:

– Old Shatterhand a spus adevărul. Sus-homasha este un om drept. El recunoaşte că un om are dreptate şi este bun, chiar dacă acel om îi este duşman. Dacă toţi războinicii roşii ar fi precum a fost Winnetou, dacă toţi albii ar urma pilda lui Old Shatterhand, atunci albii şi indienii s-ar înţelege ca nişte fraţi, s-ar iubi şi s-ar ajuta unii pe alţii. Pe pământ ar fi loc pentru toţi deopotrivă. Este primejdios să dai o pildă pe care nu o urmează nimeni. Winnetou a murit, răpus de glonţul unui duşman. Old Shatterhand va muri la stâlpul caznelor.

O pană vorbea, în sfârşit, despre lucrurile la care ar fi vrut să se refere de la bun început. De aceea nu l-am întrerupt, iar el a continuat:

– Old Shatterhand este un erou. El va avea de îndurat chinuri cumplite. Oare le va face duşmanilor săi o bucurie, arătându-se slab?

– Nu. Dacă va fi să mor, atunci voi muri ca un adevărat bărbat, al cărui nume va fi cinstit şi după moarte.

– Dacă va fi să mori? Tragi nădejde că nu vei muri?

– Da.

– Tu spui întotdeauna adevărul!

– Ai vrea să te mint?

– Nu, dar spunând adevărul te pui în primejdie!

– Old Shatterhand nu a fost nicicând un laş.

– Tragi nădejde că vei scăpa?

– Da.

Sus-homasha a fost de-a dreptul uimit de această mărturisire a mea. El a ridicat mâinile, exclamând:

– Uff, uff! Până acum ne-am arătat blânzi cu tine, dar va trebui să dăm dovadă de asprime!

– Nu mă tem de asta! Dimpotrivă, mă mândresc că ţi-am spus adevărul.

– Numai Old Shatterhand poate avea îndrăzneala de a spune că nădăjduieşte să scape.

– Nu ai dreptate. Un om care nu se bizuie decât pe îndrăzneală nu se gândeşte la un lucru anume, nu are un anumit ţel.

– Un ţel?

– Da. Nu-ţi pot spune despre ce este vorba. Trebuie să descoperi tu însuţi care este ţelul meu.

Urmăream într-adevăr un scop, dar nu aveam voie să-i spun la ce mă gândeam, şi anume la faptul că indianul venise la mine pentru a mă salva, propunându-mi să o iau de soţie pe fiica sa. Dacă acceptam, nu aş mai fi fost ucis. Aş fi fost liber, aş fi avut o soţie din neamul kiowaşilor şi ar fi trebuit să devin războinic al kiowaşilor. Nu puteam face acest lucru şi de aceea nu i-am dat un răspuns direct lui Sus-homasha. Indianul nu ar fi trebuit să se simtă jignit, îi spusesem că nu era sigur dacă voi muri. Prin aceasta îi dădusem de înţeles că nu se cuvenea să îmi propună s-o iau de soţie pe fiica sa, fiindcă mă puteam salva şi singur, fără a deveni kiowaş. Dacă O pană înţelesese cum se cuvine ceea ce îi spusesem, atunci el nu avea de ce să se simtă jignit.

Dar Sus-homasha nu a înţeles cum se cuvine spusele mele, pentru că a replicat:

– Old Shatterhand vrea doar să ne facem griji din cauza lui. Îi este greu să spună că este pierdut şi că nu

va putea scăpa! Sus-homasha nu se lasă amăgit de vorbe! El ştie prea bine că Old Shatterhand va muri!

– Ştiu prea bine că voi scăpa cu viaţă! am spus eu, cu încăpăţânare.

– Vei muri la stâlpul caznelor!

– Voi scăpa!

– Este cu neputinţă! Dacă Sus-homasha ar crede, fie şi numai o clipă, că ai putea scăpa, s-ar aşeza el însuşi aici şi te-ar păzi! Nu vei putea fugi, dar ai putea scăpa cu viaţă. Ar fi un mijloc prin care ai putea scăpa cu viaţă.

– Care ar fi acel mijloc? am întrebat eu, văzând că indianul nu renunţa la ideea lui.

– Ai putea scăpa cu ajutorul meu!

– Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

– Eşti mai mândru decât credeam! Care om respinge mâna ce i se întinde, atunci când este vorba de viaţă şi de moarte?

– Acel om care poate scăpa de primejdie, bizuindu-se doar pe sine însuşi.

– Eşti un om mândru care piere doar pentru a nu fi dator nimănui. Sus-homasha nu vrea recunoştinţa ta. Sus-homasha nu vrea decât să fii liber. Ştii că Păr negru este fiica mea?

– Da.

– Îi este milă de tine.

– Atunci Old Shatterhand este un om demn de milă, dar nu un războinic viteaz. Mila înseamnă jignire!

Prin aceste cuvinte aspre, am vrut să-l fac pe O pană să renunţe la planul său, dar nu am izbutit, fiindcă indianul mi-a Spus, cu blândeţe:

– Sus-homasha nu vrea să te jignească. Păr negru a auzit multe despre tine, încă dinainte de a te zări. Ea

ştie că Old Shatterhand este cel mai viteaz dintre războinicii albi şi ar vrea să te scape de la moarte.

– Prin aceasta se vede că Păr negru are un suflet bun, dar ea nu mă poate scăpa de la moarte.

– Ba poate. Este chiar lesne să te scape de la moarte. Tu cunoşti toate obiceiurile oamenilor roşii. Tu te vei sluji de un anumit obicei al nostru, căci ai spus că-ţi place fiica mea.

– Te înşeli. Nu i-am spus fiicei tale că-mi place.

– Ea mi-a spus că acestea au fost vorbele tale, şi fiica mea nu a minţit nici o dată.

– Păr negru mi-a adus de mâncare. Unul dintre războinicii care mă păzeau m-a întrebat dacă fata îmi place şi eu i-am mărturisit războinicului că îmi place Păr negru.

– Este acelaşi lucru. Ai spus că îţi place fiica mea. Ştii că un om care ia de soţie pe o fată dintr-un anume trib devine războinic al tribului din care face parte fata cu pricina?

– Da.

– Ştii că aceasta se întâmplă, chiar şi atunci când omul care ia în căsătorie fata a fost un duşman al tribului din care urmează să facă parte?

– Da.

– Ştii că duşmanului care ia de soţie fata i se cruţă viaţa?

– Da.

– Uff! Atunci mă vei înţelege.

– Te înţeleg.

– Ţie îţi place Păr negru. Păr negru te place pe tine. Vrei să o iei de soţie pe fata mea?

– Nu.

O pană era uimit. S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Urma să mor şi totuşi refuzam să o iau de soţie pe una dintre cele mai frumoase fete ale tribului, pe fata unui războinic respectat. Oare se putea aşa ceva?

– De ce? m-a întrebat Sus-homasha.

Puteam oare să-i spun care erau motivele acestui refuz? Puteam să-i spun că un european cu oarecare educaţie nu voia să-şi lege întreaga viaţă de fata unui indian? îi puteam mărturisi că un alb nu-i poate oferi unei indience tot ceea ce ea putea şi trebuia să-i ofere? Puteam să-i spun că Old Shatterhand nu se numără printre netrebnicii care iau în căsătorie o fată de indian pentru a o părăsi mai târziu, numai fiindcă au câte o nevastă în fiecare trib? îi puteam spune aceste lucruri pe care nu le înţelegea? Nu! Sigur că nu! Se cuvenea să aduc nişte argumente pe care O pană să le priceapă. De aceea i-am spus:

– Fratele meu roşu mi-a mărturisit că îl preţuieşte pe Old Shatterhand ca pe un războinic viteaz.

– Este adevărat.

– Cu toate astea, fratele meu îmi cere să primesc viaţa din mâna unei femei. Oare Sus-homasha ar face un astfel de lucru?

– Uff! a exclamat O pană.

S-a lăsat din nou tăcerea. Indianul se gândea la cele ce-i spusesem. După o vreme, Sus-homasha m-a întrebat:

– Ce crede Old Shatterhand despre mine?

– Old Shatterhand. crede că Sus-homasha este un războinic viteaz şi înţelept, care ia parte la luptă şi la sfat.

– Ai vrea să fii prietenul meu?

– M-ar bucura să-ţi fiu prieten.

– Ce crede Old Shatterhand despre fiica mea?

– Fiica lui Sus-homasha este cea mai frumoasă floare printre fetele din neamul kiowaşilor.

– Este ea demnă de un bărbat?

– Războinicul ce o va lua de soţie poate fi mândru de ea.

– Tu nu mă dispreţuieşti pe mine şi nici pe ea?

– Departe de mine un astfel de lucru! Old Shatterhand se poate apăra, dar el nu poate primi viaţa din mâna unei femei!

– Uff! Uff!

– Se cuvine oare ca Old Shatterhand să facă un lucru de care oamenii să se ruşineze?

– Nu.

– Se cuvine oare să se spună despre Old Shatterhand: el a scăpat cu viaţă şi a căzut în braţele unei indience frumoase?

– Nu.

– Oare nu este de datoria mea să-mi apăr renumele şi onoarea, chiar dacă pentru asta mi-aş pierde viaţa?

– Ba da.

– Atunci vei înţelege de ce nu pot primi ajutorul tău sau al fiicei tale. Dar eu îţi mulţumesc şi îi mulţumesc şi frumoasei tale fiice. Aş vrea să vă pot mulţumi şi altfel, nu doar prin cuvinte.

– Uff, uff, uff! Old Shatterhand este un bărbat în toată puterea cuvântului. Este mare păcat că el trebuie să moară! Am vrut doar să-l scap de la moarte, dar eu înţeleg că un războinic viteaz nu poate face ceea ce îi cer eu. Dacă-i spun fiicei mele ceea ce a zis Old Shatterhand, ea nu va fi supărată pe vânătorul alb.

– Da, da! Spune-i! Nu aş vrea să creadă că eu nu am primit ajutorul tău din cauza ei.

– Păr negru te va iubi şi te va cinsti şi mai mult decât până acum. Atunci când tu vei fi supus la cazne şi toţi se vor aduna pentru a vedea cum te stingi, fiica mea va sta ghemuită în cel mai întunecat ungher al cortului şi îşi va ascunde faţa, howgh!

Spunând acestea, O pană s-a depărtat, fără a mai spune că ar fi vrut să mă păzească el însuşi. Cei doi paznici şi-au reluat locurile în stânga şi în dreapta mea.

Îi mulţumeam bunului Dumnezeu că trecusem cu bine peste această încercare. Aş fi putut să mi-l fac duşman pe O pană, şi atunci dorinţa de răzbunare a indianului ar fi fost fără margini.

Nu a trecut mult şi a venit Pida, trebuind să mă întind la pământ, cu mâinile şi cu picioarele depărtate. Am fost legat de patru ţăruşi. O pătură îmi ţinea loc de pernă, cu o a doua pătură am fost învelit.

După o vreme, am primit o vizită neaşteptată, care m-a bucurat mult. Am auzit un fornăit şi l-am zărit pe armăsarul meu negru. Credinciosul patruped păscuse pe săturate şi acum venise la mine să se alinte, frecându-şi botul moale de pieptul meu.

Faptul că armăsarul se arăta credincios era, acum mai mult ca oricând, de mare importanţă pentru mine. Dacă voiam să fug, trebuia să am un cal bun, or, ce armăsar putea fi mai bun decât cel pe care îl aveam?

S-a întâmplat aşa cum mă aşteptam: nu am putut să dorm; mă dureau mâinile şi picioarele. Îndată ce s-au ivit zorile, am fost ridicat în picioare şi legat de copac.

Dacă mai aveam de petrecut multe astfel de nopţi, ştiam că o .să-mi pierd puterile, dar nu aveam voie să

mă plâng de nesomn. Acest lucru ar fi fost de-a dreptul ruşinos pentru Old Shatterhand.

Eram curios cine-mi va aduce de mâncare. Oare va fi Păr negru? Greu de crezut, după discuţia pe care o avusesem cu tatăl ei. Cu toate astea, cea care a venit a fost Păr negru. Fata nu a rostit niciun cuvânt, dar, privind-o în ochi, mi-am dat seama că nu era supărată, ci tristă.

Pida a venit din nou şi am aflat că avea să plece la vânătoare în fruntea unei cete de războinici, urmând să se întoarcă doardupă-amiaza. La puţină vreme după aceea, am văzut cum tânărul şef de trib se îndrepta către prerie în fruntea războinicilor săi.

Au trecut câteva ceasuri şi l-am văzut pe Santer apărând printre copaci. Avea puşca pe umăr, îşi ducea calul de căpăstru şi a venit de-a dreptul la mine, zicând:

– Plec şi eu la vânătoare, domnule Shatterhand. Am venit să-ţi spun asta ca s-o ştii! Poate că-l voi întâlni pe tânărul Pida, la care văd că ţii atât de mult şi care nu mă poate suferi.

Banditul aştepta să-i dau un răspuns, dar m-am prefăcut că nu-l văd şi nu-l aud.

– Ai surzit? m-a întrebat ucigaşul.

Nu i-am răspuns nici de această dată.

– Îmi pare rău atât pentru dumneata, cât şi pentru mine.

– Pleacă de-aici, secătură! am strigat eu.

– Oho! Poţi vorbi, dar nu mai auzi! Păcat! Mare păcat! Aş fi vrut să te mai întreb ceva.

Santer mă privea cu obrăznicie, ba chiar avea expresia unui om fericit care este foarte sigur pe sine.

Fără nici o îndoială că netrebnicul îmi ascundea ceva sau punea ceva la cale.

– Da, da! Aş fi vrut să te mai întreb ceva, a repetat banditul.

Văzând că nu spuneam nimic, Santer a izbucnit:

– Hahahaha! Ia te uită! Aşa treabă mai zic şi eu! Bunul Old Shatterhand e legat la copacul morţii, iar netrebnicul Santer este un om liber, liber ca pasărea cerului. Ştii ceva despre vreo pădure de molizi, numită Indeltshe-tshil?

Această întrebare mi-a tăiat răsuflarea. În testamentul său Winnetou amintea despre Indeltshe-tshil. Îmi dădeam seama că, dacă aş fi putut, l-aş fi ucis pe Santer numai din priviri.

– Ha! Cum se mai uită la mine, de parcă ar avea cuţite în loc de ochi! a exclamat nemernicul.

– Secătură, de unde ştii tu asta? l-am întrebat, scrâşnind din dinţi.

– De unde ştiu şi de Tse-shosh! Ştii ceva de Tse-shosh?

– Pe Dumnezeul meu, o să...

– Stai, stai puţin! m-a întrerupt banditul. Ce lucru minunat mai e şi Deklil-to sau cum i-o fi zicând?

– Nemernicule! am urlat eu. Ai luat hârtiile pe care...

– Da, da! Am hârtiile! mi-a spus Santer, triumfător.

– Ai furat hârtiile de la Pida!

– Prostii! Cum ,să fur un lucru care este al meu? Da! Hârtiile sunt la mine! Toate!

– Puneţi mâna pe el! Nu-l lăsaţi să plece! le-am strigat indienilor care mă păzeau.

– Să pună mâna pe mine? a întrebat ucigaşul, batjocoritor, aruncându-se în şa.

– Nu-l lăsaţi să plece! le-am strigat războinicilor care mă păzeau. A furat ceva de la Pida! Santer nu trebuie să scape!

Nu mai aveam suflu. Mă zbătusem, încercând cu disperare să-mi desfac legăturile. Santer a plecat în galop. Cei doi kiowaşi au sărit în picioare, dar nu l-au putut opri pe nemernic! Testamentul lui Winnetou, testamentul fratelui meu de cruce fusese furat! Hoţul fugea şi nimeni nu făcea nimic pentru a-l opri!

Trăgeam, trăgeam de curele şi urlam ca un ieşit din minţi. Nici măcar nu-mi mai dădeam seama că nu puteam fugi, chiar dacă izbuteam să-mi rup legăturile. Trăgeam şi urlam. Nu mai simţeam nici o durere. La un moment dat, am căzut cu faţa în jos. Izbutisem să rup curelele!

– Uff! Uff! au exclamat cei doi războinici care mă păzeau. Old Shatterhand a rupt legăturile!

Indienii au dat să pună mâna pe mine.

– Lăsaţi-mă! am urlat eu. Nu vreau să fug! Vreau doar să-l prind pe Santer care a furat ceva de la Pida!

Strigătele mele au ridicat în picioare întreg satul. Războinicii au venit numaidecât pentru a mă lega la copacul morţii. M-am apărat din răsputeri, dar până la urmă au izbutit să mă lege.

Indienii se aleseră cu vânătăi zdravene, însă niciunul dintre ei nu era supărat din această cauză, ci exclamau:

– Uff! Uff! S-a dezlegat! De necrezut!

Încheieturile mâinilor îmi sângerau. Curelele tăiaseră în carne.

– Ce staţi şi vă holbaţi la mine? le-am strigat eu indienilor. Nu aţi înţeles ce am spus? Santer a furat ceva de la Pida! încălecaţi şi porniţi după hoţ!

Niciunul dintre kiowaşi nu s-a mişcat din loc. Am continuat să urlu la războinicii care se uitau la mine fără a pricepe nimic. În cele din urmă, a apărut O pană. Tatăl lui Păr negru şi-a făcut loc printre indienii adunaţi în jurul meu şi m-a întrebat ce se întâmplase. După ce i-am povestit repede totul, Sus-homasha m-a întrebat, fără niciun rost:

– Hârtiile care vorbesc sunt acum ale lui Pida?

– Bineînţeles! Doar ai fost şi tu de faţă când Tangua a hotărât asta!

– Şi eşti sigur că Santer a fugit cu acele hârtii şi nu se va mai întoarce aici?

– Da! Da!

– Atunci se cuvine să-l întrebăm pe Tangua ce este de făcut. Tangua este marele şef de trib.

– Întrebaţi-l, dar repede, repede! Nu mai zăboviţi!

O pană însă a mai zăbovit. A ridicat de la pământ curelele pe care le rupsesem, le-a privit atent şi apoi i-a întrebat pe cei adunaţi în jurul meu:

– Acestea sunt curelele pe care le-a rupt Old Shatterhand?

– Da, i-a răspuns cineva.

– Uff! Uff! Acest lucru nu-l putea face decât Old Shatterhand, dar Old Shatterhand trebuie să moară! Oare de ce nu este vânătorul alb un războinic indian? De ce nu este el kiowaş?

După ce a rostit aceste cuvinte, Sus-homasha s-a îndepărtat. Toţi ceilalţi, în afară de cei doi paznici ai mei, l-au urmat de îndată.

Am aşteptat să se întâmple ceva. Am aşteptat cu nerăbdare, dar m-am frământat în zadar. În satul kiowaşilor viaţa mergea înainte netulburată.

L-am rugat pe unul dintre paznicii mei să afle ce hotărâse Tangua. Cei doi războinici nu aveau voie să se îndepărteze, dar au întrebat şi ei pe cineva ce se hotărâse. Aşa am aflat că Tangua nu fusese de acord ca Santer să fie urmărit. Pentru bătrânul şef de trib hârtiile acelea nu aveau nici o valoare, iar Pida nu putea să le citească.

Oricine îşi poate închipui cât de supărat şi cât de furios eram. Scrâşneam din dinţi şi încercam să mă eliberez, deşi încheieturile mâinilor mă dureau îngrozitor. Cei doi războinici care mă păzeaumă priveau din când în când cu îngrijorare. Ce puteam face? Nimic! Trebuia să mă obişnuiesc cu acest gând. Trebuia să mă liniştesc.

Cred că trecuseră trei ore de când Santer părăsise satul kiowaşilor, când am auzit un glas de femeie. Era chiar Păr negru care striga ceva. Fata a venit în fugă şi a intrat în cort, ieşind apoi împreună cu tatăl ei. Şi O pană striga ceva. Oamenii din sat li s-au alăturat numaidecât şi au luat-o la fugă. Se întâmplase ceva deosebit! Poate avea legătură cu furtul hârtiilor!

După ceva vreme, O pană a venit în fugă spre mine şi a spus:

– Old Shatterhand ştie multe lucruri! Este Old Shatterhand vraci?

– Da, am spus eu, sperând că voi fi dus la căpătâiul unui bolnav, situaţie în care trebuia să fiu dezlegat.

– Poţi să-i vindeci pe cei bolnavi?

– Da.

– Poţi readuce morţii la viaţă?

– A murit cineva?

– Fiica mea!

– Fiica ta, Păr negru? am întrebat eu, speriat.

– Nu, nu Păr negru! Sora ei, soţia tânărului şef de trib Pida. Era legată. Vraciul nostru a făcut tot ce putea, dar ea nu s-a mai mişcat. Vraciul nostru spune că a murit, că Santer ar fi ucis-o! Santer, cel ce a furat hârtiile vorbitoare! Vrea Old Shatterhand s-o readucă la viaţă pe fiica mea?

– Du-mă la ea!

Am fost dezlegat, dar apoi mi-au fost legate mâinile şi picioarele, astfel încât să pot merge, dar să nu pot fugi. Aşa am fost purtat prin sat, până ce am ajuns, în cele din urmă, la cortul lui Pida. Mă bucuram că aflasem cu această ocazie unde era cortul lui, fiindcă acolo se găseau puştile mele. Toată lumea, bărbaţi, femei copii, se adunase înaintea cortului tinerei căpetenii. Indienii mi-au făcut loc să trec printre ei. Toţi mă priveau cu respect.

Am intrat împreună cu O pană. Am zărit-o pe Păr negru, stând în genunchi lângă o indiancă întinsă la pământ. Alături de ea se afla un bătrân urât. Amândoi s-au ridicat în picioare când m-au zărit. Bătrânul cel urât era vraciul kiowaşilor. Mi-am rotit privirile princort. Undeva în stânga se aflau şaua şi pătura mea. De un par erau atârnate revolverele mele, iar într-un ţăruş era înfipt cuţitul meu. Pida considera că armele mele erau acum ale sale! Oricine îşi poate închipui cât de mult m-am bucurat văzându-le!

Old Shatterhand să privească moarta şi să spună dacă o poate aduce la viaţă! m-a rugat Sus-homasha.

Am îngenuncheat numaidecât lângă soţia lui Pida. Femeia mai trăia. Inima îi bătea încet, încet, dar bătrânul vraci nu putuse să-şi dea seama de acest lucru. O pană şi Păr negru mă priveau cu încordare şi cu spaimă.

– E moartă! a spus vraciul. Nimeni nu poate aduce viaţa într-un trup mort!

– Old Shatterhand poate! am spus eu, liniştit.

– Poţi? Tu poţi? a întrebat Sus-homasha, cuprins de bucurie.

– Trezeşte-o la viaţă! a exclamat Păr negru, punând mâinile pe umerii surorii ei.

– Pot s-o trezesc la viaţă, dar dacă va fi să o fac, atunci nimeni nu trebuie să se afle lângă mine, am spus eu.

– Să ieşim din cort? a întrebat O pană.

– Da.

– Uffl Oare ştii ce ne ceri?

– Ce? l-am întrebat eu, deşi înţelesesem foarte bine ce voia să spună.

– Aici se găsesc armele tale. Dacă ai pune mâna pe ele, ai fi liber, îmi făgăduieşti că nu vei pune mâna pe arme?

Oricine îşi poate închipui cât de greu mi-a fost să-i răspund. Dacă puneam mâna pe cuţit, puteam să-mi tai legăturile. Dacă aveam asupra mea revolverele şi carabina Henry, cine ar mai fi îndrăznit să se apropie de mine? Ştiam bine că pentru a fugi din satul kiowaşilor eram nevoit să ucid sau să rănesc câţiva războinici, în afară de asta, nu voiam să fug, folosindu-mă de faptul că soţia lui Pida leşinase.

Am zărit în cort câteva cuţite mici, de soiul celor pe care indiencele le foloseau pentru a tăia pielea groasă. Îmi era de-ajuns un astfel de cuţit, aşa încât i-am spus lui Sus-homasha:

– Îţi făgăduiesc. Ca să fiţi siguri, puteţi lua cu voi armele mele.

– Nu, nu o vom face! a replicat O pană. Cuvântul lui Old Shatterhand este ca un jurământ, dar asta nu ajunge.

– Ce mai vrei să-mi ceri?

– Acum, că nu mai eşti legat la copacul morţii, ai putea încerca să fugi, chiar şi fără arme. Îmi făgăduieşti că nu vei fugi acum?

– Îţi făgăduiesc.

– Te vei lăsa legat la copacul morţii?

– Da, ai cuvântul meu că mă voi lăsa legat!

– Să mergem! a spus O pană. Old Shatterhand nu este un mincinos ca Santer.

După ce indienii au ieşit din cort, mi-am strecurat în mâneca stângă un cuţit mic. După aceea mi-am îndreptat toată atenţia asupra soţiei lui Pida.

Tânărul şef de trib plecase la vânătoare, şi banditul se folosise de această situaţie pentru a pătrunde în cortul lui Pida. Trecuse ceva vreme şi femeia tot nu se trezise din leşin. Nu se putea ca indianca să fi leşinat numai de spaimă. Probabil că era ceva mai grav. Am început să-i pipăi capul şi am descoperit o umflătură în creştet. Am apăsat pe umflătura aceea. Femeia a scos un geamăt. Am apăsat din nou şi din nou. Indianca a deschis ochii şi a exclamat:

– Old Shatterhand!

– Mă cunoşti?

– Da.

– Vino-ţi în fire, dacă mai leşini o dată, ai să mori! Ce s-a întâmplat?

Gândul că va muri a avut efect. Indianca s-a ridicat în şezut şi mi-a spus, punându-şi mâna pe creştet:

– Eram singură. Albul a intrat în cort şi mi-a cerut leacurile. Eu nu i le-am dat şi pentru asta m-a bătut.

– Unde sunt leacurile?

Femeia a privit spre un ţăruş. Apoi a exclamat:

– Leacurile nu mai sunt! Le-a furat! Le-a luat cu el! Ştiu că m-a lovit în cap. Altceva nu mai ştiu!

Cunoşteam faptul că Santer avea testamentul lui Winnetou. Ceea ce aflam însă abia acum era că el furase şi leacurile lui Pida.

Leacurile tinerei căpetenii dispăruseră! Pida trebuia să facă tot posibilul pentru a le redobândi!

– Eşti destul de puternică pentru a nu-ţi pierde cunoştinţa? am întrebat-o eu pe indiancă.

– Sunt puternică! a exclamat soţia lui Pida. Tu mi-ai redat viaţa şi îţi mulţumesc!

M-am ridicat şi am ieşit din cort. O pană şi Păr negru se aflau chiar în faţa cortului. Ceilalţi stăteau la mică distanţă şi aşteptau să vadă ce se va întâmpla.

– Intraţi! i-am îndemnat eu pe Sus-homasha şi Kahko-Oto. Cea care era moartă a înviat.

Nu pot reda în cuvinte bucuria lui O pană şi fericirea lui Păr negru. Toţi kiowaşii erau convinşi că săvârşisem o minune. Nu aveam de ce să-i contrazic. Le-am spus să-i pună comprese soţiei lui Pida şi le-am arătat ce înseamnă o compresă.

Dacă bucuria indienilor era mare, la fel de mare era şi supărarea lor. Leacurile lui Pida dispăruseră.

Neplăcutul eveniment a fost adus numaidecât la cunoştinţa lui Tangua. Bătrâna căpetenie a trimis, în sfârşit, o ceată de războinici în urmărirea lui Santer şi a poruncit câtorva kiowaşi să îl aducă pe tânărul şef de trib.

O pană m-a dus la copacul morţii de care am fost legat din nou. Indianul m-a lăudat şi a făcut-o, desigur, ca un adevărat războinic, spunând:

– Te vom supune la chinuri şi mai mari decât cele la care ne-am gândit la început. Niciun om nu va fi suferit atât de mult ca tine. Când vei merge pe veşnicele plaiuri ale vânătorii, tu vei fi cel mai însemnat dintre albi!

„Mulţumesc!” am gândit eu, iar cu voce tare am spus:

– Dacă aţi fi pornit pe urmele lui Santer când v-am spus eu, l-aţi fi prins acum. Aşa are să scape!

– Îl vom prinde! Vom da de urmele lui!

– Ce bine ar fi dacă aş putea porni eu după el!

– Poţi!

– Eu? Eu sunt ostaticul vostru!

– Poţi pleca în urmărirea lui împreună cu Pida. Trebuie să ne făgăduieşti că te vei întoarce aici şi te vei lăsa legat la stâlpul caznelor. Vrei?

– Nu! Dacă îmi e scris să mor, atunci vreau să mor cât mai curând.

– Da! Tu eşti un erou, căci numai un erou poate vorbi astfel! Nouă ne pare rău că nu eşti kiowaş!

O pană a plecat, iar eu nu i-am spus că aveam de gând să-l părăsesc chiar în noaptea ce avea să vină.

Pida a fost găsit repede. Tânăra căpetenie a venit în sat pe calul scăldat în sudori. Mai întâi s-a dus în cortul său, apoi a dat fuga la Tangua şi, în cele din urmă, a

venit la mine. Indianul părea liniştit, dar ştiam bine că se stăpânea. Pida mi-a spus:

– Old Shatterhand mi-a readus soţia la viaţă. Eu o iubesc şi îi mulţumesc lui Old Shatterhand! Vânătorul alb ştie ce s-a petrecut?

– Da. Cum îi merge soţiei tale?

– O doare capul, dar apa îi va face bine. Ea se va însănătoşi curând, dar sufletul meu este bolnav şi nu se va însănătoşi până ce nu îmi voi fi regăsit leacurile.

– De ce nu am fost ascultat?

– Old Shatterhand are întotdeauna dreptate. Dacă războinicii kiowaşi l-ar fi ascultat, astăzi Santer s-ar fi găsit deja aici!

– Pida va porni pe urmele lui Santer?

– Da. Trebuie să mă grăbesc. Am venit aici doar ca să-mi iau rămas-bun de la tine. Deşi ai vrea să mori cât mai repede, aşa cum îmi mărturisea O pană, va trebui să aştepţi până ce mă voi întoarce.

– Te voi aştepta cu plăcere.

Îi spusesem adevărul, dar Pida a interpretat afirmaţia în felul său şi mi-a spus:

– Nu este bine să aştepţi moartea prea multă vreme. Voi avea grijă ca aşteptarea să-ţi fie cât mai uşoară, dar ea ţi-ar fi şi mai uşoară dacă ai vrea să faci ceea ce îţi voi cere eu acum.

– Ce vrei să-mi ceri?

– Vrei să-l însoţeşti pe Pida?

– Da.

– Uff! Asta este foarte bine, pentru că îl vom prinde cu siguranţă pe hoţ. Vei fi dezlegat chiar acum şi ţi se vor da armele!

– Stai! Vreau să pun nişte condiţii!

– Ce condiţii?

– Vreau să te însoţesc, dar ca om liber.

– Uff! Asta este cu neputinţă!

– Atunci rămân aici!

– Vei fi liber atâta vreme cât te vei afla alături de mine. După ce îl vom fi prins pe Santer, te vei întoarce din nou aici şi vei fi din nou ostaticul nostru. Nu îţi cer decât să făgăduieşti că nu vei încerca să fugi când îl vom urmări pe hoţ.

– Asta înseamnă că mă iei cu tine doar pentru că ştii că eu pot găsi orice urmă? Nu! Rămân aici! Old Shatterhand nu este câine de vânătoare!

– Nu vrei să te răzgândeşti?

– Nu.

– Cugetă bine! Este cu putinţă să nu-l prindem pe cel ce mi-a furat leacurile!

– Asta ar fi rău pentru tine! Mie nu mi-ar scăpa. Fiecare însă are datoria să îşi redobândească lucrurile ce i-au fost furate.

Indianul a dat din cap, fără a înţelege prea bine ce am vrut să spun, şi apoi a zis, cu părere de rău:

– Pida te-ar fi luat cu el în semn de mulţumire că i-ai redat viaţa soţiei sale. Dar Pida nu poate face nimic împotriva voinţei tale.

– Dacă vrei să-mi mulţumeşti, atunci îmi poţi îndeplini o rugăminte.

– Rosteşte-o.

– Mă gândesc la cei trei tovarăşi ai lui Santer. Unde sunt ei acum?

– În cortul lor.

– Sunt liberi?

– Nu, sunt legaţi. Ei sunt prietenii celui ce i-a furat leacurile lui Pida.

– Dar nu sunt vinovaţi de cele întâmplate!

– Asta spun şi ei, numai că ei sunt tovarăşii duşmanului meu. Tovarăşii duşmanului meu sunt duşmanii mei. Vor fi legaţi la copacul morţii şi vor muri împreună cu tine.

– Eu îţi spun că nu au ştiut ce vrea să facă Santer.

– Asta nu ne priveşte! Ce bine ar fi fost dacă te-ar fi ascultat. Pida ştie că i-ai prevenit!

– Pida, tânărul şi nobilul şef de trib, să asculte ce am să-i spun: eu voi muri la stâlpul caznelor, dar nu voi veni cu o rugăminte ce ar fi în folosul meu, ci în folosul lor.

– Uff! Care este rugămintea ta?

– Redă-le libertatea!

– Pida să-i lase să plece? Să le dea caii şi armele? Cum ar putea Pida să facă asemenea lucru?

– Fă-o de dragul soţiei tale pe care-mi spuneai că o iubeşti.

Indianul s-a întors cu spatele la mine. În interiorul lui se dădeao luptă grea. În cele din urmă, s-a întors şi mi-a spus:

– Old Shatterhand nu este ca alte feţe palide. Nu, el nu este ca alţi oameni. Nimeni nu-l poate înţelege. Dacă rugămintea ar fi fost în folosul său, poate că am fi găsit o cale să-l scăpăm de la moarte. El ar fi luptat cu cei mai viteji dintre războinicii noştri, dar Old Shatterhand mă roagă să cruţ vieţile altora. Old Shatterhand nu primeşte niciun dar pentru sine!

– Aşa este precum spui şi te mai rog încă o dată: îngăduie-le celor trei tovarăşi ai lui Santer să plece!

– Prea bine! Cei trei vor fi liberi, dar am să-ţi spun acum şi eu ceva!

– Spune!

– Tu nu mai ai ce să-mi ceri. I-ai redat viaţa soţiei mele, şi eu îi voi lăsa să plece pe cei trei tovarăşi ai lui Santer. Nu-ţi mai datorez nimic!

– Prea bine! Nu-mi mai datorezi nimic!

– Cei trei vor fi liberi! Dar ei trebuie să vină la tine să-ţi mulţumească. Ar trebui să le fie ruşine pentru că nu te-au ascultat! Howgh!

Spunând acestea, indianul s-a îndepărtat. Mai întâi a intrat în cortul tatălui său. Tangua trebuia să ştie ce îmi făgăduise fiul său.

Apoi i-am văzut pe cei trei tovarăşi ai lui Santer apărând printre copaci. La un semn al lui Pida, Gates, Clay şi Summer au venit spre mine, iar Gates a spus:

– Domnule Shatterhand, am auzit ce s-a întâmplat. Oare este aşa o mare nenorocire că a dispărut un săculeţ cu leacuri?

– Faptul că-mi puneţi această întrebare mă face să fiu sigur că nu prea ştiţi cum este viaţa în Vest, am replicat eu. Nimic nu poate fi mai rău pentru un războinic decât să-şi piardă leacurile. Ar trebui să ştiţi acest lucru.

– Hm! De aceea era Pida aşa de supărat! De aceea a pus să fim legaţi. Domnului Santer n-o să-i meargă prea bine, dacă îl vor prinde kiowaşii.

– Îşi merită soarta! Acum v-aţi dat seama că vrea să vă înşele?

– Pe noi? Oare are vreo legătură cu noi faptul că a furat leacurile lui Pida?

– Da, are! în săculeţul cu leacuri se găsesc hârtiile pe care a vrut să pună mâna, hârtiile care se găseau asupra mea!

– Şi ce legătură avem noi cu acele hârtii?

– În acele hârtii se face descrierea locului în care se găseşte aur.

– La dracu'! E adevărat ce spuneţi?

– Bineînţeles!

– Atunci cunoaşteţi şi dumneavoastră locul acela! Spuneţi-ne unde este! Pornim după Santer şi îi luăm aurul de sub nas!

– Nu sunteţi oamenii care să-l înfruntaţi pe Santer. Santer v-a folosit doar pentru a-l ajuta la căutarea aurului. După ce aţi fi găsit metalul preţios, el v-ar fi împuşcat cu siguranţă. Până la urmă, a scăpat de dumneavoastră foarte uşor, pentru că nici nu a mai trebuit să vă ucidă. A trebuit doar să fugă, pentru că ştia foarte bine că indienii vă vor lua ostatici.

– La dracu'! înseamnă că am rămas în viaţă numai datorită dumneavoastră, aşa cum spune Pida.

– Dacă aşa spune Pida, înseamnă că aşa este. Voi urma să muriţi alături de mine la stâlpul caznelor.

– Şi l-aţi rugat pe şeful de trib să ne redea libertatea, fără a vă gândi şi la dumneavoastră?

– O să fiu supus la chinuri şi atâta tot.

– Veţi fi supus la chinuri până ce veţi muri?

– Da.

– Ne pare tare rău, domnule! Nu v-am putea ajuta?

– Mulţumesc, domnule Gates! Nu mă puteţi ajuta. Plecaţi liniştiţi. Dacă veţi întâlni oameni, vă rog să le spuneţi că Old Shatterhand a murit la stâlpul caznelor, în satul kiowaşilor.

– Asta este o veste foarte tristă, domnule! Eu unul aş vrea să povestesc alte lucruri despre dumneavoastră.

– Aţi fi avut ocazia s-o faceţi, dacă nu m-aţi fi minţit la Mugwort Hills. Dumneavoastră sunteţi de vină pentru faptul că am fost luat ostatic şi pentru faptul că voi muri în chinuri cumplite. Asta nu trebuie să uitaţi. Aş vrea să nu mai puteţi dormi, gândindu-vă că m-aţi trimis la moarte. Şi acum plecaţi!

Gates nu ştia ce să spună. Clay şi Summer nu scoteau niciun cuvânt. M-au privit cu părere de rău şi apoi au plecat. S-au îndepărtat puţin şi s-au mai întors o dată spre mine.

Abia dispăruseră cei trei printre copaci, când Pida a încălecat şi a plecat. Indianul nu mi-a aruncat nici o privire. Îmi îndeplinise rugămintea. Nu îmi mai datora nimic. Era convins că mă va găsi tot aici când se va întoarce. Eu eram convins că, după ce voi scăpa, îl voi reîntâlni la Rio Pecos sau la Sierra Rita. Cine avea dreptate, eu sau el?

La prânz Păr negru mi-a adus de mâncare. Am întrebat-o cum se simţea sora ei şi mi-a răspuns că nu o mai durea capul. Fiica lui Sus-homasha a vrut să mă răsplătească pentru fapta mea şi mi-a adus foarte multă carne. Simţeam că indianca voia să-mi spună ceva şi de aceea i-am vorbit:

– Sora mea mai tânără vrea să-mi mărturisească ceva. Vreau să aflu ce te frământă.

– Old Shatterhand nu a făcut bine.

– Ce vrea să spună sora mea mai tânără?

– Old Shatterhand a făcut rău că nu a plecat împreună cu Pida.

– Ştiu eu de ce nu am făcut-o.

– Marele vânător alb ştie de ce nu a plecat cu Pida. Este un lucru de laudă să mori la stâlpul caznelor, fără să fi oftat măcar, dar Păr negru crede că este un lucru de laudă şi să trăieşti.

– Ai dreptate, dar eu trebuia să plec cu Pida, pentru ca apoi să mă întorc aici şi să mor la stâlpul caznelor.

– Pida a trebuit să-ţi ceară asta, dar poate că lucrurile nu s-ar fi petrecut chiar aşa. Poate că pe drum Old Shatterhand ar fi fumat pipa păcii cu Pida şi atunci ar fi devenit prietenul şi fratele lui Pida.

– Şi pe prietenul şi fratele tău nu-l poţi lăsa să moară la stâlpul caznelor. Asta crezi, nu-i aşa?

– Da.

– Ai dreptate, dar... ştiu eu ce fac. Ai vrea ca eu să trăiesc?

– Da, a recunoscut fata. Tu eşti cel care a readus-o la viaţă pe sora mea.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Old Shatterhand ştie ce face. Fata a privit mai întâi în pământ, apoi s-a uitat la cei doirăzboinici care mă păzeau şi a făcut o mişcare cu mâna. Am înţeles-o. Voia să vorbească despre fuga mea şi nu putea s-o facă. Am dat din cap şi i-am spus:

– Ochii lui Păr negru sunt limpezi. Old Shatterhand ştie ce simte ea în adâncul sufletului. Vânătorul alb ştie ce gândeşte Păr negru.

– Old Shatterhand îmi poate citi cu adevărat gândurile?

– Da, şi îţi pot spune că dorinţele tale se vor îndeplini curând.

– Aş vrea să fie precum spui. Păr negru s-ar bucura foarte mult! Acest schimb de replici a făcut-o pe fată să prindă curaj. Cândmi-a adus cina, focurile fuseseră deja

aprinse în sat, dar între copaci domnea întunericul. Păr negru mi-a dat să mănânc, ducându-mi ea însăşi bucăţile de carne la gură, cu ajutorul unui cuţit. După o vreme, indianca m-a călcat pe picior, pentru a-mi atrage atenţia. Apoi mi-a spus:

– Old Shatterhand mai are de mâncat numai câteva bucăţele de carne. Dacă mai doreşte ceva, el trebuie doar să-mi spună.

Cei ce mă păzeau nu au priceput înţelesul vorbelor fetei, dar eu ştiam ce urmărea Păr negru. Trebuia să spun ceva legat de mâncare, dar să mă refer la obiectul de care aveam nevoie pentru a putea fugi. Fata era gata să-mi aducă ceea ce i-aş fi cerut. De aceea i-am răspuns:

– Sora mea are suflet bun. Eu îi mulţumesc. Am tot ce-mi doresc. Cum îi merge soţiei tânărului şef de trib al kiowaşilor?

– Durerile ei sunt din ce în ce mai mici, dar este nevoie să i se mai pună apă rece pe cap.

– Asta este bine. Trebuie să fie îngrijită. Cine se află lângă ea?

– Eu.

– Şi în seara aceasta vei fi alături de ea?

– Da.

– Ea are nevoie de îngrijiri şi în timpul nopţii.

– Voi fi alături de ea până în zori.

Vocea îi tremura. Mă înţelesese.

– Vei fi alături de ea până în zori? am întrebat-o eu. Atunci avem să ne revedem.

– Da, avem să ne revedem! a replicat Păr negru, depărtându-se.

Cei ce mă păzeau nu au priceput adevăratul înţeles al cuvintelornoastre.

Pentru a putea fugi din satul kiowaşilor, trebuia să ajung mai întâi în cortul lui Pida, pentru că acolo se aflau lucrurile mele. Acum eram sigur că Păr negru va fi în cortul lui Pida şi mă va aştepta. Acest lucru mă bucura, dar mă şi neliniştea în acelaşi timp. Dacă îmi luam armele şi celelalte lucruri din cortul lui Pida şi cele două surori se aflau de faţă, atunci mâine războinicii kiowaşi le vor certa. Pentru a nu mă trăda, Păr negru şi sora ei trebuiau să tacă, să nu facă niciun zgomot, ori datoria lor ar fi fost să strige după ajutor. Ce era de făcut? Cele două surori erau nevoite să se lase legate de mine. După ce voi fi plecat, ele puteau striga după ajutor. Nu mă îndoiam că sora lui Păr negru voia să mă ajute. Soţia lui Pida mă respecta. Doar eu o readusesem la viaţă.

Mă mai frământa ceva: oare carabina se mai afla în cortul lui Pida? Poate că nu, fiindcă Pida ştia cât de vestită era această armă. Poate că da, fiindcă Pida nu ştia să o folosească. Oare cum stăteau lucrurile? Dacă Pida luase carabina cu el, atunci eram nevoit să-l caut mai întâi pe tânărul şef de trib şi abia după aceea pe Santer.

Cei doi războinici care mă păzeau urmau să fie înlocuiţi cu alţi doi. O pană a venit el însuşi cu cei doi războinici. Indianul era serios, dar mai apoi mi-a zâmbit. M-a dezlegat cu mare grijă, pentrucă încheieturile mâinilor mele erau carne vie. M-am întins la pământ şi am tras cu mâna dreaptă cuţitul mic pe care-l ascunsesem în mâneca stângă. Am întins mâna stângă pentru ca aceasta să-mi fie legată de un ţăruş.

M-am prefăcut că mă doare şi mi-am dus-o spre gură, dar de fapt am izbutit să tai cureaua în care-mi era

prinsă. Am lăsat apoi cuţitaşul în iarbă şi am ţinut minte unde se găsea, astfel încât să-l pot apuca mai târziu cu mâna stângă.

Fiţi cu băgare de seamă! le-a strigat O pană celor doi războinici. Old Shatterhand are răni la mâini şi nu este îngăduit să fie chinuit înainte de a fi legat la stâlpul caznelor!

Indienii mi-au legat mâna dreaptă şi apoi picioarele. După aceea mi-au pus o pătură sub cap şi m-au învelit cu o a doua.

Înainte de a se îndepărta, Sus-homasha a spus:

– Azi Old Shatterhand nu poate fugi. Are răni la mâini şi nu poate rupe curelele.

Cei doi paznici s-au aşezat la picioarele mele.

Există oameni care sunt neliniştiţi înainte de a se întâmpla un lucru important. Eu am izbutit mereu să-mi păstrez calmul. A trecut o oră şi apoi încă una. Toate focurile au fost stinse. Numai cel din faţa cortului lui Tangua mai ardea. S-a făcut răcoare şi cei doi paznici şi-au tras genunchii la piept şi, în cele din urmă, au adormit în această poziţie incomodă. Am tras puţin de curea şi am simţit că mâna stângă îmi era liberă. Am pipăit apoi iarba şi am găsit cuţitul. Am tăiat cureaua ce-mi lega mâna dreaptă. Aveam mâinile libere! Eram salvat!

Acum trebuia să tai curelele cu care-mi erau legate picioarele. Dar cum? Trebuia să mă ridic în şezut. Oare paznicii mei dormeau? M-am mişcat de câteva ori. Nimic! Chiar dormeau?

Trebuia să mă eliberez cât mai repede! Am dat pătura deoparte, m-am ridicat în şezut. Paznicii mei dormeau cu adevărat! Am tăiat curelele.

I-am lovit pe cei doi paznici cu pumnul în tâmplă. Războinicii au leşinat.

I-am legat, am tăiat două colţuri dintr-o pătură şi le-am folosit drept căluş pentru cei doi kiowaşi care mă păziseră. M-am bucuratsă văd că armăsarul meu s-a apropiat de mine. M-am ridicat în picioarele şi m-am întins ca să-mi dezmorţesc mâinile şi picioarele. Ce bine era! M-am întins la pământ şi m-am strecurat de la un copac la altul, de la un cort la altul, până ce am ajuns în dreptul cortului lui Pida. Deodată, am auzit un foşnet în stânga mea şi am întrebat în şoapta:

– Păr negru?

Fata a întrebat la rândul ei:

– Old Shatterhand?

M-am ridicat în picioare şi am întrebat-o:

– De ce nu eşti în cort?

– Nimeni nu este în cort, a replicat fata. Nu vrem ca mâine războinicii să ne certe. Sora mea este bolnavă. Trebuie să am grijă de ea, dar am dus-o în cortul tatălui meu.

O, minunată şiretenie a femeilor!

– Armele mele mai sunt în cort? am întrebat eu, după câteva clipe de tăcere.

– Da.

– Şi puştile?

– Sunt sub culcuşul lui Pida. Old Shatterhand are cal?

– Da. Calul mă aşteaptă. Ai fost aşa de bună cu mine. Se cuvine să-ţi mulţumesc.

– Old Shatterhand este bun cu toţi oamenii, a replicat Păr negru. Vânătorul alb se va întoarce aici?

– Cred că da. Îl voi aduce cu mine şi pe Pida. Tânărul şef de trib va fi prietenul şi fratele meu.

– Porneşti după el?

– Da, am să-l întâlnesc.

– Să nu-i spui ce am făcut eu!

– Ai fi făcut chiar şi mai mult pentru mine, ştiu asta! îngăduie-mi să-ţi prind mâna într-a mea, în semn de mulţumire.

Fata mi-a întins mâna ei mică, zicând:

– Să izbuteşti să scapi de-aici! Trebuie să plec! Sora mea are nevoie de mine!

Până să o pot împiedica, Păr negru mi-a dus mâna la buze. Era încă un copil. Un copil cu suflet bun.

Am intrat în cortul lui Pida şi am izbutit să-mi iau puştile, revolverele, şaua şi cuţitul.

M-am întors apoi la copacul morţii. Cei doi indieni care mă păziseră se treziseră din leşin. Mi-am înşeuat armăsarul. Apoi m-am aplecat şi le-am şoptit:

Kiowaşii nu au noroc. Nu-l vor vedea pe Old Shatterhand murind la stâlpul caznelor. Pornesc pe urmele lui Pida. Îl vom prinde împreună pe Santer. Pentru mine Pida va fi ca un prieten, ca un frate. Poate mă voi întoarce aici. Spuneţi-i asta bătrânului şef de trib. El nu trebuie să-şi facă griji pentru fiul său. Îl voi ocroti pe Pida. Kiowaşii au fost buni cu mine. Spuneţi-le aceasta tuturor războinicilor din tribul vostru: Old Shatterhand nu va uita nici o dată că au fost buni cu el! Howgh!

Am plecat, ducându-mi calul de căpăstru, pentru a nu trezi pe nimeni. Apoi, când m-am îndepărtat destul de mult de satul kiowaşilor, m-am aruncat în şa.

CAPITOLUL 12

LA DEKLIL-TO

M ă îndreptam spre apus. Nu căutam urmele lui Santer şi nici pe ale kiowaşilor, pentru că nici nu mă interesau. Ştiam prea bine că Santer o apucase spre Rio Pecos şi asta îmi era de-ajuns.

În testamentul lui Winnetou atât cât apucasem să citesc din el existau trei denumiri în graiul apaşilor. Una dintre ele, Indeltshe-tshil, o înţelesese şi Santer. Pe celelalte două, Tse-shosh şi Deklil-to, banditul nu le pricepuse. Chiar dacă ar fi înţeles ce însemnau aceste două denumiri, netrebnicul tot nu ar fi ştiut unde este Stânca ursului sau Apa întunecată, respectiv Apa neagră. Atât Tse-shosh, cât şi Deklil-to se găseau departe, tocmai în Sierra Rita, unde fusesem împreună cu Winnetou doar o singură dată. Chiar noi înşine îi dădusem apei şi stâncii aceste nume. După moartea lui Winnetou, numai eu şi cei doi războinici apaşi care ne

însoţiseră mai ştiam unde se află Tse-shosh şi Deklil-to. Cei doi războinici îmbătrâniseră şi nu mai plecau din Pueblo. Dacă voia să afle mai multe, Santer trebuia neapărat să ajungă la Rio Pecos.

Dar putea Santer să meargă în Pueblo? Existau acolo apaşi care ştiau că banditul este duşmanul lui Winnetou, mai precis ştiau că el este albul care îi omorâse pe Inciu-Ciuna şi Nşo-ci. Şi de ce să nu meargă în Pueblo? Un om ca el ar fi făcut orice pentru a pune mâna pe aur. Se putea servi chiar de testamentul fratelui meu de cruce, pe care se zărea totemul lui Winnetou.

Voiam să ajung în Pueblo înaintea lui şi să-i previn pe apaşi, astfel încât aceştia să-l ia ostatic pe Santer, îndată ce el va fi sosit acolo.

Un lucru posibil, căci aveam un cal bun, dar din păcate m-a urmărit ghinionul. Armăsarul meu a început să şchiopăteze. Îi intrase un ghimpe într-o copită. I l-am scos, dar calul înainta mai încet decât până atunci. După toate probabilităţile, Santer avea să fie înaintea mea la aşezarea apaşilor.

Nu ajunsesem încă la Rio Pecos, mă aflam în câmp deschis, când am văzut venind spre mine doi indieni. Eram singur, şi războinicii nu aveau de ce să se teamă de mine. La un moment dat, unul dintre ei a scos un strigăt de bucurie şi a ridicat puşca. Era Yato-Ka[1], un apaş pe care-l cunoşteam. Cei doi războinici s-au apropiat de mine şi l-am întrebat pe Picior iute:

– Fraţii mei au pornit la vânătoare sau se află pe cărarea războiului? încotro merg fraţii mei?

---

[1] *Picior iute (n.a.).*

– Am pornit spre miazănoapte, mi-a spus Yato-Ka. Mergem la Munţii Gros-Ventre, pentru a vedea mormântul căpeteniei noastre, Winnetou.

– Aţi şi aflat că a murit?

– Am auzit asta în urmă cu puţine zile. La Rio Pecos, în Pueblo a răsunat un prelung strigăt de jale.

– Fraţii mei ştiu că eu am fost de faţă când el a murit?

– Da. Old Shatterhand ne va istorisi totul. El se va găsi în fruntea noastră, când vom porni la luptă pentru a-l răzbuna pe Winnetou.

– Despre asta vom mai vorbi, am replicat eu. Nu cred că aţi pornit doar voi doi la aşa drum lung.

– Nu. Noi suntem iscoade. Câinii comanşi au dezgropat din nou securea războiului. Ceilalţi sunt mult în urma noastră.

– Cât de numeroşi sunt războinicii apaşi?

– Sunt de cinci ori zece războinici.

– Cine este în fruntea lor?

– Til-Lata[1] Aşa au hotărât bătrânii.

– Îl cunosc. Este un războinic viteaz şi înţelept. Aţi văzut nişte călăreţi străini?

– Unul.

– Când?

– Ieri. Era o faţă palidă. Ne-a întrebat unde este Tse-shosh. L-am trimis în Pueblo, la bătrânul Inta.

– Ah! Acest om este Santer, cel ce i-a ucis pe Inciu-Ciuna şi Nşo-ci! Vreau să-l prind!

– Uff! Uff! au exclamat apaşii, speriaţi. Ucigaşul lui Inciu-Ciuna! Şi noi n-am ştiut! Nu l-am luat ostatic!

---

[1] *Mână însângerată (n.a.).*

– Nu-i nimic. Bine că l-aţi întâlnit. Nu puteţi merge acum la mormântul lui Winnetou. Trebuie să faceţi cale-ntoarsă şi să mă însoţiţi. Mai târziu vă voi călăuzi chiar eu spre Munţii Gros-Ventre.

– Da, ne vom întoarce! a spus Yato-Ka. Trebuie să-l prindem pe ucigaş!

După câteva ceasuri, am ajuns la Rio Pecos, am traversat râul şi ne-am continuat drumul pe malul celălalt. În timp ce ne îndreptam spre Pueblo, le-am povestit celor doi apaşi cum îl întâlnisem pe Santer la Nugget Tsil şi ce se mai întâmplase după aceea.

– Pida a plecat pe urmele ucigaşului? m-a întrebat Yato-Ka.

– Da.

– Singur.

– Nu. Atunci când Pida a părăsit satul său, Tangua trimisese deja câţiva războinici pe urmele lui Santer. Pida trebuie să-i fi ajuns din urmă.

– Old Shatterhand ştie câţi războinici a trimis Tangua pe urmele ucigaşului?

– Da. I-am văzut plecând şi i-am numărat. Erau zece. Aceasta înseamnă că, împreună cu tânăra căpetenie, sunt unsprezece.

– Atât de puţini?

– Dacă e vorba să fie prins un singur om, unsprezece războinici sunt chiar prea mulţi.

– Uff! Războinicii apaşi se vor bucura foarte mult! Ei îl vor prinde pe Pida! Vor pune mâna şi pe cei zece războinici kiowaşi! Cu toţii vor muri la stâlpul caznelor!

– Nu, am replicat eu, tăios.

– Nu? m-a întrebat Yato-Ka, uimit. Crezi că ei se vor preda? Santer, ucigaşul, a ajuns în Pueblo. Dacă au

pornit pe urmele lui, kiowaşii vor veni şi ei acolo şi atunci se vor afla în mâinile noastre.

– Aşa vor sta lucrurile, dar kiowaşii nu vor muri la stâlpul caznelor.

– De ce nu? Ei sunt duşmanii noştri!

– S-au purtat bine cu mine, iar Pida este acum prietenul meu.

– Uff! a exclamat Yato-Ka. Old Shatterhand a fost mereu altfel decât ceilalţi războinici! El îşi ocroteşte duşmanii! Dar ce va spune Til-Lata? Va fi el de părerea ta?

– Desigur!

– Gândeşte-te că Til-Lata a fost întotdeauna un războinic viteaz care acum a devenit jşef de trib. Pentru că este şef de trib, el nu trebuia să aibă milă faţă de duşmani! *

– Oare nu sunt eu una dintre căpeteniile apaşilor?

– Ba da! Old Shatterhand este una dintre căpeteniile apaşilor.

– Oare nu am devenit eu căpetenie înaintea lui Til-Lata?

– Ba da. Tu ai dobândit rangul de căpetenie cu multe veri înainte ca Til-Lata să devină şef de trib.

– Atunci Til-Lata trebuie să-mi dea ascultare. Dacă îi va prinde pe kiowaşi, el nu le va face nimic, pentru că aceasta este dorinţa mea.

Poate că Yato-Ka ar mai fi spus ceva, dar am zărit nişte urme care veneau din stânga şi se continuau de-a lungul râului, adică se aflau întocmai pe drumul pe care trebuia să-l urmăm. Am descălecat şi le-am examinat. Erau ale unor indieni care înaintaseră unul după altul. Acest lucru m-a dus la concluzia că se aflau pe picior de

război şi înaintau astfel pentru ca duşmanul să nu ştie câţi sunt. M-am gândit că înaintea noastră se găseau Pida şi războinicii săi.

După o vreme, am ajuns în locul în care se opriseră şi renunţaseră să mai stea unul în spatele celuilalt. Astfel mi-am putut da seama că era vorba despre unsprezece călăreţi indieni. Nu mă înşelasem. Erau cei zece kiowaşi conduşi de Pida, aşa că l-am întrebat pe Yato-Ka:

– Războinicii apaşi vor veni în susul apei?

– Da. Ei îi vor întâlni pe kiowaşi. Kiowaşii sunt unsprezece. Războinicii noştri sunt de cinci ori zece!

– Cât de departe se află războinicii apaşi?

– Ei au pornit la drum la o jumătate de zi după noi.

– După urme văd că războinicii kiowaşi au faţă de noi un avans de o jumătate de ceas.

Am pornit în galop. Apaşii îi puteau întâlni foarte curând pe kiowaşi. Pida merita să-l apăr. După o vreme, i-am zărit pe kiowaşi înaintea noastră. Pida şi războinicii săi s-au oprit pe loc şi şi-au întors caii. Ne-au zărit şi au pornit în galop, dar nu în direcţia noastră.

– Kiowaşii i-au zărit pe apaşi, i-am spus lui Yato-Ka. Au văzut că aceştia sunt foarte numeroşi. Ne-au zărit şi pe noi, dar pentru că suntem doar trei, nu au de ce să se teamă.

– Da! a exclamat Yato-Ka. Vin războinicii noştri! îi vezi? Au pornit-o iute în urma kiowaşilor!

– Ieşiţi voi doi în întâmpinarea lui Mână însângerată şi spuneţi-i să-şi oprească războinicii pe loc, până ce vin eu.

– De ce nu vii şi tu? m-a întrebat Yato-Ka.

– Trebuie să stau de vorbă cu Pida. Haide! Grăbiţi-vă!

I-am ajuns din urmă pe kiowaşi. Cât mă aflasem la distanţă, nu m-au recunoscut, dar pe măsură ce mă apropiam, indienii au văzut cine eram. Pida a scos un strigăt de spaimă şi a încercat să fugă de mine. Am făcut astfel încât şeful de trib să nu poată trece şi i-am strigat:

– Pida să se oprească! Old Shatterhand îl va ocroti!

Deşi se speriase, Pida părea să aibă mare încredere în mine, pentru că şi-a strunit calul şi şi-a îndemnat războinicii să se oprească.

Deşi războinicul indian trebuie să-şi stăpânească mereu simţămintele şi să pară mereu liniştit, lui Pida îi era foarte greu să facă asta, iar pe feţele războinicilor săi se puteau citi spaima şi uimirea.

– Old Shatterhand este liber! a exclamat tânăra căpetenie kiowaşă. Cine l-a eliberat?

– Nimeni, am replicat eu. M-am eliberat singur.

– Uff! Uff! Uff! Asta este cu neputinţă!

– Nu şi pentru mine. Ştiam că voi izbuti să fug, de aceea nu am vrut să te însoţesc, de aceea nu te-am rugat nimic. Ţi-am spus doar că fiecare are datoria să îşi redobândească lucrurile ce i-au fost furate. Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine. Eu sunt prietenul tău şi voi avea grijă ca apaşii să nu-ţi facă nici un rău.

– Uff! Doreşti să faci aceasta?

– Da. Ai cuvântul meu că aşa voi face.

– Pida crede ceea ce spune Old Shatterhand.

– Poţi avea încredere în mine. Priveşte înapoi! Apaşii s-au oprit. Le-am cerut însoţitorilor mei să-i oprească. Apaşii vor sta liniştiţi până ce voi merge eu la ei. Aţi găsit urmele lui Santer?

– Da, numai că nu l-am putut ajunge din urmă.

– El vrea să ajungă în aşezarea apaşilor.

– Aşa am crezut şi noi, căci am văzut bine încotro se îndrepta hoţul.

– Aţi dat dovadă de multă îndrăzneală! O întâlnire cu războinicii apaşi ar fi însemnat pentru voi moartea!

– Ştim aceasta, dar Pida trebuie să-şi pună viaţa în joc, pentru a avea din nou leacurile sale. Ne-am fi oprit lângă Pueblo şi am fi făcut tot ce ne-ar fi stat în putinţă pentru a pune mâna pe Santer.

– Acum vă va fi mai uşor, pentru că nu vă veţi mai găsi în primejdie. Eu vă pot ocroti doar dacă tu vei fi prietenul şi fratele meu. Descalecă! Să fumăm pipa păcii!

– Uff! a exclamat tânărul şef de trib. Oare Old Shatterhand, marele războinic ce a izbutit să fugă din satul nostru, crede că Pida este demn de a fi prietenul şi fratele său?

– Da. Grăbeşte-te! Nu aş vrea ca războinicii apaşi să-şi piardă răbdarea.

Am descălecat şi am fumat calumetul. Apoi i-am cerut lui Pida să rămână pe loc, până ce îi voi face eu semn. Am încălecat şi m-am îndreptat spre războinicii apaşi. Aceştia descălecaseră şi se aşezaseră în semicerc în jurul lui Til-Lata.

Îl cunoşteam bine pe Mână însângerată. Era un războinic viteaz, foarte mândru, dar şi bun la suflet, astfel încât nu mă aşteptam ca el să mi se opună. L-am salutat şi i-am spus:

– Old Shatterhand vine aici singur, fără Winnetou, marea căpetenie a apaşilor. Fraţii mei roşii vor să afle cât mai multe despre moartea lui Winnetou, iar eu le voi

povesti totul. Aceasta se va întâmpla mai târziu. Acum trebuie să vorbim despre kiowaşi.

– Ştiu ce vrea Old Shatterhand. Mi-a spus-o Yato-Ka! a replicat Mână însângerată.

– Şi ce spui?

– Old Shatterhand este una dintre căpeteniile apaşilor. Apaşii ţin seama de dorinţele lui Old Shatterhand. Cei zece războinici kiowaşi pot pleca în satul lor. Nu li se va întâmpla nimic.

– Şi Pida, tânăra căpetenie?

– Am văzut că Old Shatterhand a fumat cu el pipa păcii. Pida poate veni la noi şi poate fi oaspetele nostru câtă vreme va dori Old Shatterhand. După aceea Pida va fi din nou duşmanul nostru.

– Bine! Aşa să fie! am spus eu. Războinicii apaşi mă vor însoţi, îl vom prinde pe ucigaşul lui Inciu-Ciuna şi Nşo-ci! Apoi îi voi călăuzi pe apaşi la mormântul lui Winnetou. Howgh!

– Howgh! a exclamat Til-Lata, strângându-mi mâna pentru a pecetlui cele spuse.

I-am făcut semn lui Pida să se apropie. Tânărul şef de trib a fost de acord cu condiţiile puse de Mână însângerată şi le-a cerut războinicilor săi să se întoarcă în satul kiowaşilor.

Apoi am încălecat şi am pornit la drum, înaintând pe malul lui Rio Pecos. Către seară, am făcut popas. Pentru că ne găseam pe pământurile apaşilor, am aprins mai multe focuri. După ce am mâncat, le-am povestit războinicilor cum a murit Winnetou. Apaşii erau adânc mişcaţi. După ce au tăcut multă vreme, au început să povestească diferite întâmplări legate de marea lor căpetenie la care ţinuseră atât de mult. Parcă retrăiam

groaznicele clipe în care fratele meu de cruce murise. Ceilalţi dormeau, dar eu nu aveam somn. Mă tot gândeam la testamentul lui Winnetou şi la aurul despre care era vorba în acel testament. În cele din urmă, am adormit, răpus de oboseală şi am avut un coşmar cumplit. Se făcea că Santer arunca aur într-o căldare uriaşă în care metalul preţios era topit. M-am luptat cu netrebnicul, dar nu l-am putut învinge. Pământul s-a cutremurat sub noi. Eu m-am salvat în ultima clipă, dar Santer a căzut în gol,s-a prăbuşit în aurul topit. M-am trezit scăldat în sudoare. Se spune că visele sunt doar nişte lucruri trecătoare, dar trebuie să mărturisesc faptul că în ziua ce a urmat m-am gândit tot timpul la coşmarul pe care-l avusesem şi care trebuia să însemne ceva.

Am pornit în galop către Pueblo. La amiază am făcut doar un scurt popas şi apoi am pornit din nou. După-amiază, ne-am oprit în apropierea aşezării apaşilor. În dreapta noastră se afla mormântul lui Klekih-petra cu crucea pe care o pusesem la căpătâiul său. În stânga noastră se găsea punctul din care fusesem nevoit să sar în apă pentru a rămâne în viaţă. Cât de des mă aflasem pe malul lui Rio Pecos împreună cu Winnetou! De câte ori nu depănasem amintiri împreună cu fratele meu de cruce, privind undele râului!

Am pornit spre Pueblo şi am ajuns pe înserat în aşezarea apaşilor. Til-Lata a dus mâinile pâlnie la gură şi a strigat:

– Vine Old Shatterhand! Vine Old Shatterhand! Apaşi, întâmpinaţi-l pe Old Shatterhand!

În Pueblo s-a produs agitaţie. Sute de mâini voiau să mă atingă. Apaşii căutau să mă îmbrăţişeze în semn de

bun venit. Totul părea trist. Pentru prima oară mă întorceam în Pueblo fară Winnetou.

Aşa cum am mai arătat, aici se găseau relativ puţini războinici, mai exact era vorba despre cei la care Winnetou ţinea în mod deosebit. Este de înţeles faptul că mi s-au pus foarte multe întrebări. Toţi cei prezenţi voiau să afle cât mai multe despre moartea lui Winnetou, dar i-am mai liniştit, spunându-le că le voi povesti totul mai târziu. Apoi, după ce s-a făcut linişte, am întrebat:

– Inta este aici? Trebuie să-i vorbesc.

– Este în odaia lui! îl aducem numaidecât! mi-au spus câţiva apaşi.

– Nu, nu! Lăsaţi-l! i-am oprit eu. Inta este bătrân şi nu mai are putere. Mă voi duce eu la el.

Am fost dus, împreună cu Pida, în mica odaie săpata în stâncă a bătrânului Inta. Apaşul s-a speriat mai întâi, dar apoi s-a bucurat, recunoscându-mă şi a început să-mi vorbească.

– A fost aici o faţă palidă? l-am întrerupt eu.

– Da.

– Şi omul cu faţa palidă a spus care este numele său?

– Nu. Mi-a spus că Winnetou i-ar fi poruncit să nu-şi spună numele.

– Câtă vreme a rămas el aici?

– Atâta vreme cât să se facă timpul pe care albii îl numesc „un ceas”.

– A vrut să ajungă la tine?

– Da, a fost adus la mine, mi-a arătat totemul lui Winnetou şi mi-a spus că are de îndeplinit o ultimă poruncă a marii noastre căpetenii.

– Ce a vrut acel alb de la tine?

– Să-i spun unde se găseşte lacul pe care voi l-aţi numit Deklil-to.

– Şi i-ai spus?

– Trebuia s-o fac, pentru astfel poruncise Winnetou. I-am spus care este drumul ce duce până acolo. I-am spus cum arată Deklil-to.

– I-ai spus şi despre Pădurea de molizi? Şi despre Stânca ursului, despre cascadă?

– I-am spus tot.

– Şi despre drumul printre stânci?

– Şi despre acel drum. Mi s-a înveselit sufletul pentru că am putut vorbi cu cineva despre drumul pe care l-am făcut odinioară împreună cu Old Shatterhand şi cu Winnetou, marea căpetenie ce a plecat pe veşnicele plaiuri ale vânătorii, unde mă voi duce şi eu curând. Îl voi întâlni pe Winnetou!

Nu puteam să-i fac niciun reproş bătrânului. El văzuse totemul lui Winnetou şi de aceea îi spusese totul lui Santer. L-am întrebat, cu mult calm, pe Inta:

– Calul feţei palide era obosit?

– Nu. Când albul a plecat din Pueblo, armăsarul său părea să se fi odihnit multă vreme.

– Albul a mâncat aici?

– Da, dar nu mult. Spunea că nu are vreme. A cerut fitil.

– Pentru ce îi trebuia fitilul?

– Nu ştiu, dar am fost nevoiţi să-i dăm şi praf de puşcă. Mult praf de puşcă.

– Praful de'puşcă îi trebuia pentru armele lui?

Nu. A spus că voia să arunce în aer ceva.

Ai văzut unde a pus totemul?

Într-un sac pentru leacuri. M-am mirat, pentru că ştiu că albii nu poartă cu sine leacuri.

Uff! a exclamat Pida. Mai are leacurile mele! Mi le-a furat!

Furat? a întrebat bătrânul Inta. Acest alb era un hoţ?

Nu doar un hoţ, am spus eu. Era şi un ucigaş!

Dar purta cu sine totemul lui Winnetou.

– A furat acel totem, am replicat eu. Albul care a fost adus la tine era Santer, cel ce i-a ucis pe Inciu-Ciuna şi Nşo-ci.

Bătrânul a rămas înmărmurit. Părea o stană de piatră. L-am lăsat pradă spaimei şi uimirii sale şi am plecat.

Nu izbutisem să-l ajungem din urmă pe Santer. De aceea Mână însângerată a spus:

– Nu mai zăbovim aici! Pornim mai departe! Poate izbutim să îl găsim înainte ca el să ajungă la Deklil-to.

– Crezi că poţi face asta fără a te odihni? l-am întrebat eu. Luna va lumina cu razele sale şi putem înainta şi pe timpul nopţii.

– Til-Lata nu are nevoie de odihnă!

– Şi Pida?

– Pida nu va şti ce este odihna, până ce nu va avea din nou leacurile sale.

– Prea bine! am replicat eu. Vom mânca şi vom lua cai odihniţi. Armăsarul meu negru va rămâne aici. Nici eu n-am linişte. Faptul că are asupra lui fitil şi praf de puşcă mă pune pe gânduri. Nemernicul poate strica totul. Trebuie să ne grăbim.

Apaşii din Pueblo ne-au rugat să mai rămânem. Voiau să le povestesc despre ultimele clipe petrecute

împreună cu Winnetou şi despre moartea sa. I-am liniştit pe toţi, spunându-le că avem să ne întoarcem curând. La numai două ceasuri după ce sosisem în Pueblo, porneam din nou la drum pe cai odihniţi, având la noi merinde din belşug. Eram împreună cu Pida şi Til-Lata, care fusese de părere să luăm cu noi douăzeci de apaşi, deşi nu aveam nevoie de atâţia oameni. Urma să trecem prin teritoriul aparţinând indienilor Mimbrenjo, care erau înrudiţi cu apaşii, astfel încât ştiam că aceştia nu ne vor face niciun rău. Trebuia să parcurgem un drum lung. Din

locul în care ne găseam până la Deklil-to erau aproximativ şapte sute de kilometri, ultima porţiune fiind foarte dificilă. În medie puteam parcurge cincizeci de kilometri pe zi, astfel încât ne trebuiau două săptămâni pentru a ajunge la ţinta noastră.

Nici nu ne-am ostenit să mai căutăm urmele lui Santer, pentru că nu am fi făcut decât să ne pierdem vremea. Am pornit pe drumul pe care-l mai parcursesem o dată, cu multă vreme în urmă, împreună cu Winnetou. Astfel puteam spera să-l avem pe Santer înaintea noastră. Ucigaşul nu cunoştea decât acest drum pe care pornisem şi noi şi pe care i-l descrisese bătrânul Inta.

Pe drum nu s-a întâmplat nimic deosebit, în afara faptului că am întâlnit un indian. Plecasem de peste zece zile şi deodată am văzut venind spre mine un războinic Mimbrenjo. Acest indian îl cunoştea bine pe Winnetou, dar mă ştia şi pe mine. M-a recunoscut imediat şi a exclamat bucuros:

– Old Shatterhand! Ce bine că te zăresc! Eşti în viaţă! N-ai murit!

– Trebuia să fi murit?

– Da. Se spune că te-ar fi împuşcat războinicii Sioux.

Am bănuit numaidecât că războinicul Mimbrenjo îl întâlnise pe Santer.

– Cine ţi-a spus că am fost împuşcat?

– Un alb. El ne-a povestit despre moartea vestiţilor Winnetou şi Old Shatterhand. L-am crezut fiindcă purta cu sine totemul lui Winnetou şi leacurile apaşului.

– Totul a fost doar o minciună. După cum vezi, sunt în viaţă! am replicat eu.

– Atunci nici Winnetou nu a murit?

– Ba, din păcate, Winnetou este mort, dar spune-mi unde l-ai întâlnit pe acest alb?

– În satul nostru. Voia un cal odihnit în schimbul armăsarului său şi mai dorea o călăuză, un om care să-l ducă la Deklil-to. El vorbea despre apa căreia noi îi spunem Shish-tu[1]. Albul era gata să dea leacurile lui Winnetou celui ce-l va ajuta. Aşa se face că l-amajutat eu. I-am dat un cal odihnit şi l-am dus la Shish-tu. Albul mi-a spus că acela era locul pe care-l căutase.

– Albul acela te-a înşelat. Mai ai leacurile?

– Da. Le am la mine!

– Să le vedem!

Indianul a dat la iveală săculeţul cu leacuri. Pida a vrut să i-l ia. Războinicul Mimbrenjo s-a supărat şi a început să strige la kiowaş. L-am liniştit însă, spunând:

– Aceste leacuri sunt într-adevăr ale tinerei căpetenii kiowaşe. Winnetou nu a avut nicicând asupra sa leacurile astea.

– Trebuie că te înşeli! a insistat războinicul Mimbrenjo.

---

[1] *Lacul întunecat, tradus în graiul apaşilor prin Deklil-to (n.a.).*

– Ştiu prea bine ce spun!

– Bine, dar numai de dragul acestor leacuri am făcut eu drumul până la Shish-tu şi i-am dat albului un cal bun!

– Avea nevoie de un cal bun pentru că ştia prea bine că este urmărit şi te-a minţit fiindcă avea nevoie de ajutorul tău.

– Dacă toate acestea nu mi le-ar spune Old Shatterhand, nici nu le-aş crede. Trebuie să îi dau leacurile căpeteniei kiowaşe?

– Da.

– .Prea bine! Atunci voi porni pe urmele acelui alb mincinos pentru a-i lua viaţa!

– Vino cu noi, pentru că ăsta e şi scopul nostru.

Războinicul Mimbrenjo era fericit de faptul că ne putea însoţi,dar s-a întunecat cu totul când i-am spus cine era de fapt Santer, albul pe care el îl ajutase.

Pida era fericit. Îşi recăpătase leacurile, iar acestea se găseau în bună stare. El îşi atinsese ţelul, dar oare puteam spune acelaşi lucru şi despre mine?

În seara zilei care a urmat am izbutit să ajungem la Deklil-to. Am poposit printre copaci şi nu am aprins focul, fiindcă nu ştiam unde se afla Santer şi nu ne puteam trăda. Imediat ce ajunsese la lac, banditul îi ceruse călăuzei sale să se întoarcă în satul său şi să-l lase singur. În drumul pe care îl parcursesem, străbătusem statul New Mexico şi ajunsesem în Arizona. Ne găseam la limita dintre pământurile triburilor Gilenjo şi Mimbrenjo. Această bucată de pământ, la limita teritoriilor celor două triburi, este dezolantă.

Călătorul nu poate vedea altceva decât stânci golaşe. Doar în apropierea apei vegetaţia pare că vrea

să ia totul în stăpânire, dar nu izbuteşte să o facă, pentru că soarele arde nemilos, pârjolind totul cu razele sale fierbinţi. Locul în care ne aflam era o îmbucurătoare excepţie. Mai multe izvoare îşi revărsau apele într-o căldare, formând un lac, ale cărui unde liniştite se scurgeau încet spre vest. Noi ne aflam în partea de răsărit a lacului. Pădurea se întindea în sus pe creste şi se reflecta în apa care părea întunecată, neagră, fapt ce ne îndemnase să-i dăm lacului denumirea de Deklil-to. De aceea războinicii numeau lacul acela Shish-tu. Muchia nordică a văii era cea mai înaltă. În acea parte se zărea silueta golaşă a unei stânci ce se ridica de-a dreptul din lac şi voia parcă să atingă cerul. În dosul ei îşi croise drum un pârâu, ce-şi arunca apele de la o înălţime de treizeci de metri în lac. Pârâul forma o cascadă, despre care Winnetou vorbea în testamentul său. Deasupra cascadei se vedea gura unei peşteri. În această peşteră nu putusem pătrunde când mă aflasem la Deklil-to împreună cu apaşul, dar se pare că Winnetou descoperise până la urmă o cale pentru a ajunge la ea. Sprijinită parcă de acea stâncă înaltă se afla o alta. Cea de-a doua stâncă era Tse-shosh, adică Stânca ursului. De ce tocmai Stânca ursului? Pentru că acolo izbutisem să răpun un urs cenuşiu.

Ne aştepta o zi deosebit de însemnată şi de aceea nu am putut dormi. Abia se iviseră zorile, când ne-am trezit şi am început să căutăm urmele lui Santer. Pentru că nu am găsit nici o urmă de-a răufăcătorului, m-am hotărât să pornesc pe drumul descris de Winnetou în testament. Nu i-am luat cu mine decât pe tânărul Pida şi pe Til-Lata.

„Vei merge până la Indeltshe-tshil. De acolo vei urca până la Tse-shosh şi vei înainta până la cascadă. Acolo vei descăleca şi te vei căţăra.”

Asta scrisese Winnetou. Atât apucasem să citesc. Încotro trebuia să merg? Cel mai probabil trebuia să ajung la peşteră. Drumul era foarte abrupt, dar am putut înainta încetul cu încetul. Am ajuns chiar dedesubtul peşterii. Mai mult nu am putut înainta. Dacă exista vreo cărare care să ducă spre grotă, atunci noi nu o găsisem. Tocmai ne pregăteam să ne întoarcem, când am auzit o împuşcătură. Niciunul dintre noi nu a fost însă rănit. Apoi cineva mi-a strigat:

– Câine! Eşti din nou liber? Eu am crezut că mă urmăresc doar kiowaşii! Acum te vei duce la dracu'!

Am auzit o a doua împuşcătură, dar cel care trăsese şi-a greşit din nou ţinta. Am privit în sus şi l-am zărit pe Santer care se afla chiar la intrarea în peşteră.

– Vrei testamentul lui Winnetou? Vrei aurul? Ai ajuns prea târziu! Nu vei avea nimic! Nimic! Tot aurul va fi al meu! Am aprins deja fitilul!

Răufăcătorul a izbucnit în râs. Abia se putea stăpâni. Apoi a continuat:

– Văd că nu cunoşti drumul care duce la peşteră. Nu ştii nici drumul pe care te poţi întoarce odată ce ai ajuns în peşteră. Mă voi folosi eu de acest drum şi nu mă veţi prinde. De data asta eu am învins, hahahaha!

Ce era de făcut? Santer pusese mâna pe aur, iar noi nu puteam întreprinde nimic. Poate că am fi putut găsi drumul ce ducea spre peşteră, dar tot ne-ar fi scăpat. Trebuia să-l împuşc, dar cum? Santer nu izbutise să ne nimerească. M-am întors pe unde venisem. Am coborât puţin şi mi-am luat carabina de pe umăr.

– Aha! Vrei să tragi, câine? m-a întrebat Santer. N-o să mă nimereşti! Aşteaptă să-mi schimb locul!

Netrebnicul a dispărut, dar a apărut imediat undeva deasupra peşterii. Se apropia tot mai mult de marginea stâncii pe care se afla. Ţinea ceva alb în mână şi a strigat:

– Ăsta e testamentul lui Winnetou, l-am învăţat pe dinafară! Nu mai am nevoie de el! îl voi arunca în lac! N-o să puneţi mâna pe testament!

Spunând acestea, Santer a rupt în bucăţi foile de hârtie pe care erau aşternute cele din urmă dorinţe ale fratelui meu de cruce. Apoi a aruncat bucăţile de hârtie. Testamentul! Preţiosul testament al lui Winnetou era pierdut! Nu pot descrie în cuvinte sentimentele de care eram stăpânit în acele clipe. Simţeam că fierb şi i-am strigat:

– Ascultă-mă, netrebnicule!

– Da, da, te ascult! Te ascult! a spus Santer, batjocoritor.

– Salutări de la Inciu-Ciuna!

– Oh, mulţumesc!

– Salutări de la Nşo-ci!

– Oh, mulţumesc! Mulţumesc frumos!

– În numele lui Winnetou îţi trimit acest glonţ! Nu trebuie să-mi mulţumeşti!

Am luat doborâtorul de urşi şi l-am dus la ochi. Puteam ţinti mai bine dacă foloseam acea puşcă veche. De obicei nu-mi trebuia decât o clipă pentru a ţinti, dar... ce se întâmpla? îmi tremura mâna? Se mişca Santer? Se mişca stânca! Am lăsat puşca deoparte. Dumnezeule! Stânca se clătina! Din peşteră ieşea un fum gros, aruncat afară de o mână nevăzută. S-a auzit o

bubuitură. Stânca pe care se afla Santer s-a aplecat din ce înce mai mult în gol. Banditul a ridicat braţele în aer şi a strigat după ajutor. Apoi totul s-a prefăcut în mii de bucăţi!

O vreme, niciunul dintre noi nu a fost în stare să rostească fie şi un singur cuvânt. În cele din urmă, Pida a ridicat braţele la cer, exclamând:

– Marele Spirit l-a pedepsit pe ucigaş! Stâncile s-au năruit subel!

Til-Lata a întins braţul în jos, spre lac. Apele sale păreau că fierb. Faţa arămie a apaşului era albă ca varul. Mână însângerată a spus, adunându-şi parcă cu greu gândurile:

– Spiritul cel rău l-a luat la sine! Apa fierbe. Ucigaşul nu va mai ieşi nicicând din lac! El este blestemat!

Eu nu eram în stare să spun nimic. Îmi adusesem aminte de coşmarul pe care-l avusesem. Am retrăit acel coşmar. L-am văzut pe Santer căzând în gol. Nici nu fusese nevoie să-l împuşc. Santer era el însuşi vinovat de moartea sa. El se pedepsise singur, nemaivrând să aştepte Judecata Domnului. Santer aprinsese fitilul şi astfel îşi pusese capăt zilelor.

Jos, pe malul lacului, apaşii lui Til-Lata şi războinicul Mimbrenjo ne făceau semne disperate. Pida şi Til-Lata s-au grăbit să coboare. Au căutat rămăşiţele lui Santer, dar nu au găsit nimic. Trupul ucigaşului fusese îngropat sub bucăţile de stâncă.

Eram un om puternic, un om care văzuse multe şi totuşi simţeam că mă sfârşesc. Am fost nevoit să mă aşez. Simţeam cum ameţesc şi am închis ochii. Vedeam

încă stânca prăbuşindu-se. Auzeam încă strigătul disperat al lui Santer.

Ce se întâmplase? Probabil că banditul murise pentru că Winnetou scrisese testamentul astfel încât să nu-l pot înţelege decât eu. Probabil că apaşul strecurase în testamentul său o „capcană”. Cine nu pricepea despre ce era vorba avea să cadă în acea „capcană”. Ce se întâmplase cu aurul? Se mai afla sus, între stânci, sau căzuse în apele negre ale lacului?

Adevărul este că nu mă interesa aurul. În schimb, mă durea faptul că testamentul bunului meu frate de cruce era pierdut. Pentru mine era chiar o pierdere mare! Gândul la testamentul lui Winnetou mi-a dat noi puteri.

Am coborât repede. Am zărit în lac nişte bucăţi de hârtie. M-am dezbrăcat şi am pornit înot după ele. Le-am lăsat apoi să se usuce. Desigur că cerneala se ştersese, dar am mai putut descifra cuvintele „o jumătate... păstrează... sărăcie... stânca trebuie aruncată în aer... creştin... Împărţit... fără răzbunare”.

Asta era tot. Era foarte puţin şi totuşi din aceste câteva cuvinte am putut descifra ideea ce se desprindea din testamentul lui Winnetou. Am şi acum aceste bucăţi de hârtie. Le păstrez cu sfinţenie.

După ce mi-am mai venit în fire, am început căutările. Câţiva apaşi au fost trimişi după calul lui Santer, care putea muri de sete dacă era legat de vreun copac. Noi, ceilalţi, am urcat din nou pe culmea muntelui, pentru a găsi drumul către peşteră, bineînţeles dacă acesta mai exista. Am parcurs din nou în minte testamentul lui Winnetou, atât cât apucasem să citesc din el. Apaşul scria: „Acolo vei descăleca şi te vei

căţăra”. Este adevărat că trebuia să mă caţăr pe stânci, dar poate că ar fi trebuit să mă caţăr şi într-un copac. Am căutat şi am găsit, în cele din urmă, un molid gros şi înalt care crescuse chiar în stâncă. Trebuia să încerc! M-am urcat în copac. Da! Acesta era drumul! Am ajuns la buza peşterii. Dacă aurul se aflase în partea de sus a peşterii, acum era în lac. I-am chemat pe cei ce mă însoţiseră. Voiam să-i rog să mă ajute. Am căutat sub fiecarepiatră, dar nu am găsit nimic, nici o urmă, niciun semn. Deşi ştiam cu toţii să descoperim fie şi cea mai neînsemnată urmă, cel mai neînsemnat indiciu, toate strădaniile noastre s-au dovedit a fi zadarnice. Spre seară, ne-am întors pe malul lacului. Au venit şi apaşii care porniseră în căutarea calului lui Santer. Îl găsiseră. Am scotocit prin coburi, dar nu am găsit niciun obiect care să fi prezentat interes pentru noi.

Am mai rămas patru zile la malul lacului, dar nu am dat de aurul apaşului. Dacă metalul preţios s-ar mai fi aflat în peşteră, l-am fi găsit cu siguranţă. Eram convins că aurul se găsea acum pe fundul lacului, acolo unde se afla şi trupul neînsufleţit al lui Santer. Ne-am întors pe malul lui Rio Pecos, în aşezarea apaşilor, doar cu vestea că Inciu-Ciuna şi Nşo-ci fuseseră, în sfârşit, răzbunaţi.

Testamentul lui Winnetou a dispărut aşa cum avea să dispară şi rasa din care făcea parte apaşul. Indienii aveau nenumărate calităţi, dar nu şi le-au putut pune în valoare, nu şi-au putut îndeplini nobila misiune pe care ar fi trebuit să o îndeplinească. Aşa cum testamentul lui Winnetou s-a risipit în mii de bucăţi, tot astfel indienii risipiţi bat necontenit meleagurile care le-au aparţinut cândva.

Cel ce ajunge în Munţii Gros-Ventre şi are privilegiul de a se afla înaintea mormântului lui Winnetou îşi va spune cu siguranţă: „Aici odihneşte Winnetou, un indian, un om deosebit”.

Când ultima bucată din testamentul lui Winnetou va fi putrezit în adâncul Lacului negru şi printre stâncile măcinate de vremuri, un întreg neam se va ridica, va privi spre savană şi spre munţi şi va spune: „Aici se odihneşte rasa roşie, o rasă care nu şi-a putut arăta măreţia, pentru că nu i s-a îngăduit”.

POSTFAŢĂ

După ce am publicat romanul Winnetou, am primit nespus de multe scrisori, vederi şi cărţi poştale din partea cititorilor. Da, aş putea spune că a fost o adevărată avalanşă de scrisori care părea să nu se mai sfârşească. Mi se pun atâtea întrebări! Cine să dea atâtea răspunsuri? Dragi cititori, vă rog să aveţi răbdare!

Da, vă rog să aveţi răbdare, căci mai am multe de povestit despre bunul meu prieten. În romanul Winnetou sunt redate doar o parte din întâmplările pe care le-am trăit alături de căpetenia apaşilor, în timpul celor paisprezece ani cât a durat strânsa noastră prietenie.

Şi trebuie să vă mai spun ceva, dragi cititori:

Le făgăduisem apaşilor că-i voi duce la mormântul lui Winnetou, dar nu am putut face acest lucru prea curând, deoarece ne aflam la sfârşit de decembrie. Era iarnă şi nu puteam porni la drum, căci aveam nevoie de

cel puţin două luni pentru a ajunge în Munţii Gros-Ventre şi trebuia să străbatem cele mai sălbatice ţinuturi ale Munţilor Stâncoşi. Numai cel ce a trecut munţii prin zăpada înaltă poate înţelege ce înseamnă un asemenea drum. Apaşii, obişnuiţi cu clima blândă din sud, nu-şi puteau închipui ce înseamnă să străbaţi munţii acoperiţi de zăpadă.

Le-am promis apaşilor că îi voi duce la mormântul lui Winnetou în primăvară şi am rămas în Pueblo, lucru ce i-a bucurat nespus de mult. În primăvară, am pornit, într-adevăr, spre mormântulmarelui dispărut şi ne-au trebuit şase săptămâni pentru a răzbate la Rio Pecos, în Munţii Gros-Ventre. Aş putea spune că am ajuns la timp în aşezarea Helldorf, pentru că i-am ajutat pe colonişti să respingă un atac al războinicilor Ogellallah. De fapt, atacul nu fusese întreprins asupra micii aşezări. Războinicii Ogellallah doriseră să prade mormântul lui Winnetou şi să ia puşca bătută cu ţinte de argint. După ce am cerut încuviinţarea apaşilor, am luat această faimoasă armă şi am dus-o în Germania. Puşca împodobită cu ţinte de argint este şi acum pentru mine o sfântă amintire, un obiect care mi-l aduce înaintea ochilor pe bunul meu prieten.

Nu am putut porni imediat spre casă. Mai întâi, au avut loc funeraliile celui mai respectat şi mai iubit dintre şefii de trib ai apaşilor. Acestea au durat mai multe săptămâni. Apoi a fost nevoie să fie ales un nou şef de trib al apaşilor Mescalero. Le-am spus să aleagă dintre ei un războinic iscusit, dar paşnic şi bun, aşa cum era Winnetou. Apaşii l-au ales pe Til-Lata, un războinic plin de înţelegere şi bunătate, în ciuda numelui pe care-l purta.

Oare Til-Lata se va bucura de respectul pe care-l dobândise Winnetou? Va avea el asupra celorlalte triburi apaşe influenţa pe care o avusese fratele meu de cruce?

Istoria a arătat că, din păcate, răspunsul la aceste două întrebări avea să fie negativ. Unirea dintre diferitele triburi ale apaşilor, pe care Winnetou izbutise s-o păstreze cu destul efort, s-a destrămat. Apaşii au pornit în lupta inutilă împotriva feţelor palide. Astfel, numele lui Geronimo[1], căpetenia apaşilor Chiricahua, a rămas scris cu litere de sânge în istoria Statelor Unite.

Testamentul lui Winnetou s-a pierdut, s-a risipit în vânt. Din păcate, niciunul dintre apaşi nu a moştenit de la Winnetou înţelepciunea, bunătatea, tăria de caracter de care dăduse dovadă fratele meu de cruce. Niciunul. Chiar niciunul? Poate că totuşi a existat un apaş care să dovedească faptul că Winnetou nu a trăit şi nu a murit în zadar.

Ceea ce urmează să mai povestesc, să mai aştern pe hârtie va dovedi faptul că indienii au început să se gândească la viitorul lor,să fie conştienţi de calităţile lor. Cu cât povestesc mai mult, cu cât scriu mai mult, cu atât mai impunătoare devine figura celui despre care am spus de atâtea ori că este cel mai de seamă reprezentant al rasei sale, figura celui care îşi doarme somnul de veci pe malul râului Metsur. Figura lui prinde viaţă pe măsură ce scriu mai mult despre el, despre acela ce a fost cel mai nobil dintre indieni: WINNETOU, căpetenia apaşilor!

---

[1] *Goiakla — şef de trib, luptător pentru drepturile indienilor.*